A. E. van Vogt

RĂZBOI ÎMPOTRIVĂ YAZILOR

Editura LUCMAN

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa
O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

Capitolul 1

La adăpostul întunericului, pasărea trecu rapid pe lângă submarin de la un capăt la altul al acestuia, zburând razant aproape la nivelul punții și la aproximativ zece metri spre babord. Era uriașă, iar Kenlon, care îi zări înaintarea pe fundalul cerului înnorat, întoarse capul și o urmări cum se îndepărta, schimbându-și traiectoria, în zborul ei rapid spre nord-vest.

Kenlon îl privi întrebător pe maistrul timonier Reichert, care era ocupat cu aparatura electronică de direcționare. Însă acesta nu părea să fi observat ciudata pasăre care trecuse pe lângă ei. Kenlon își îndreptă din nou privirea spre direcția în care se dusese pasărea. Spuse, abia șoptit:

– Nu-i bună direcția, păsărico! Dacă vrei să supraviețuiești, nu spre Tokyo trebuie să zbori. De fapt…

Se opri încruntat. Ce ciudat, își spuse. Scoase telefonul din cutia lui impermeabilă.

– Aici Tedders, se auzi vocea locotenentului Tedders.

– Eu joc un joc, spuse Kenlon, și nu mai pot ține socoteală ca lumea. La ce distanță ne aflăm de uscat?

– M-ați trezit din somn, domnule, din cel mai adânc somn de care am avut parte de câteva săptămâni, spuse Tedders pe un ton plin de indignare.

Kenlon zâmbi satisfăcut. Între membrii echipajului se instituise un pariu, care urma să fie câștigat de acela dintre

ei care, atunci când avea să fie trimis să-l trezească pe Tedders pentru ceva important, avea să-l găsească dormind. Ofițerul de pe submarinul *Sea Serpent** avea incredibila aptitudine de a se trezi cu câteva secunde înainte de a fi sunat.

Nimeni nu-l văzuse vreodată moțăind când era de serviciu. Acum era de serviciu.

Tedders își încheie reproșurile, apoi spuse:

– Ca răspuns la întrebarea dumneavoastră, domnule Kenlon, Pacificul este probabil cea mai mare zonă oceanică în această emisferă, iar submarinul Flotei Americane *Sea Serpent*, care și-a părăsiț baza, în vederea celui mai lung parcurs de probă din scurta sa existență, se află acum la aproximativ o mie nouă sute de kilometri de cel mai apropiat atol cunoscut. Poate că aici e o mică exagerare.

– Mai uimește-mă puțin cu cunoștințele tale, îl ironiză Kenlon. Înșiră-mi, fără prea multe înflorituri, numele tuturor păsărilor mari pe care le cunoști și care pot parcurge în zbor trei mii opt sute de kilometri.

– Păi ... ar fi albatrosul.

Făcu o pauză, iar Kenlon îl îndemnă:

– Hai continuă.

– Vezi dumneata – spuse Tedders cu iritare în glas – vreau să știi că atunci când a început războiul din Coreea, tocmai mă instalam comod într-un fotoliu mare cu o pernă moale de la firma „Carruthers, Carruthers, Tait și Carruthers", care nu sunt ornitologi. Nimeni nu-mi va putea da vreodată o explicație logică a faptului că, după terminarea războiului, m-am hotărât să rămân în armată și să-mi petrec restul zilelor într-o țeavă de scurgere, plină de instalații, în adâncul mărilor.

---

* *Sea Serpent* = Șarpele mărilor

– Albatrosul, cugetă Kenlon cu voce tare. Ăsta are cumva o dimensiune de trei-patru metri, cu aripile desfăcute?

– Exact.

– Cu un cioc lung, puternic?

– Mda!

– Cu paisprezece pene în coada rotundă și cu aripi foarte înguste?

– Întocmai.

– Trebuie să te gândești la ceva, spuse Kenlon. Aceasta nu era așa. Cu aripile întinse, măsura șase metri, avea aripi lungi.

– Poate că e jupânul tuturor albatroșilor.

– ... Fără cioc, fără nici un fel de pene în coadă – continuă Kenlon – și cu un corp care părea aproape greoi, de mare ce era, chiar și cu acele aripi mari. Întrebare: Pot liliecii să atingă dimensiunile unui mic avion?

– Întrebare, spuse Tedders. Oare căpitanii de vas se țăcănesc după ce petrec o anumită bucată de timp în fiecare noapte, pe punte, deasupra celorlalți? Sau tocmai asta-i problema, că ajung să plutească cu ajutorul câtorva păhărele din rezerva secretă de licori bahice?

Kenlon, care nu bea niciodată, se încruntă. Știa că nu avea de ce să se supere, din moment ce el se aflase la originea micului joc. Nu-i pica însă deloc bine să i se spună în față că avea probleme psihice. Spuse, cu politețe în glas:

– Voi mai face unele observații, domnule Tedders, și de această dată voi purta ochelari.

Așeză receptorul la loc și rămase în picioare, învăluit în beznă, ridicându-și privirea spre cerul nopții. Stratul de nori se îngroșase în locul în care dispăruse pasărea, dar spre sud-est, acolo unde luna era mascată de nori albi, se zăreau porțiuni albastre de cer pe care sclipeau stelele.

Trebuie că acolo, sus, bătea vântul, căci luna se deplasă brusc pe unul din acele fundaluri negru-albastre. Lumina ei pătrundea printr-o deschizătură din ce în ce mai mare. Prin această porțiune razele albe ale lunii învăluiau submarinul și luminau cu putere marea întunecată.

O umbră traversa imaginea lunii. Kenlon, care era pe cale să se întoarcă, ridică din nou privirea. Apoi scoase un icnet și se prinse cu putere de parapet. Pe fundalul lunii se putea vedea clar silueta unui bărbat înalt cu aripi. Aripile nu erau deschise decât parțial și erau nemișcate. Părea țintuit acolo, precum o ființă de coșmar, o simplă siluetă neagră. Îl privea fix pe Kenlon.

Această imagine imobilă se menținu mult timp. Apoi picioarele i se îndoiră, trupul pierzându-și aspectul uman.

O pasăre uriașă ieși din razele lunii, țâșnind spre bezna din jur.

Minutele se scurgeau greu. Uriașa navă strălucitoare înainta șuierând prin apele puțin agitate, ca un monstru despicând în viteză marea întunecată.

Turbinele acționate atomic își mențineau ritmul constant, în plină forță. Prin tambuchi se ivi un cap.

– Pot să urc, domnule Kenlon? spuse Tedders.

Kenlon confirmă cu o mișcare a capului.

– Ce este?

Tedders se cățără pe scară, până ajunse lângă el.

– M-am tot gândit, spuse el, la păsări care cu aripile întinse măsoară șase metri, la un ofițer pe nume William Kenlon care este celebru pentru aprecierile sale extrem de exacte, când e vorba de distanțe sau de lungimea vapoarelor aflate la doi kilometri distanță. Și, în sfârșit, m-am gândit foarte mult la un tip pe nume Tedders care nu e deajuns de isteț ca să înțeleagă când o conversație e serioasă.

Se întrerupse.

– Chiar ați văzut pasărea aceea?

Era o formă de a-și cere scuze. Ceea ce însemna că ultimele cuvinte rostite de Kenlon la telefon îi trădaseră enervarea. Kenlon ezită. Căuta cuvintele potrivite pentru a descrie exact ceea ce văzuse ultima oară. Și clătină încetișor din cap.

– Era întuneric, spuse el, și era acolo – arătă undeva, în beznă – și n-am văzut decât o imagine neclară.

– Din punct de vedere aeronautic – spuse Tedders – eu sunt un începător. Era cât pe ce să mă înscriu în aviație – spun că „era", deoarece m-au respins categoric. Dar oare ar fi fost posibil să fie avion mic, foarte lent? Un fel de avion de observație? La urma urmelor, nu sunt puțini cei care ar vrea să afle ce-i cu noi aici.

Kenlon nu răspunse imediat. Și nu din cauză că spusele celuilalt nu i se păreau demne de analizat. Ceea ce făcuse să realizeze că văzuse, într-adevăr, ceva, era presupunerea lui Tedders, cum că vorbise foarte serios la telefon.

Se gândea intens: Ce am văzut? O pasăre asemănătoare unui om, care, cu aripile întinse, măsura șase metri! Începu, nesigur, să se întrebe dacă nu cumva o țară reușise să inventeze aripi atașabile ființelor umane. Era o idee complet nouă. Și îi trebui un minut pentru a-și fixa în minte problemele mecanice ale unei astfel de invenții.

Se trezi din scurta reverie cu convingerea că cel mai bine era să spună cât mai puține. Zâmbi chinuit și se uită la micuțul Tedders.

– Un asemenea avion să vină aici? spuse el neîncrezător. În plus ar fi apărut pe radarele noastre, dar nu mi s-a raportat nimic. Se pare că numai eu am văzut-o, și nici eu nu sunt sigur...

– Domnule Kenlon!

Era maistrul-timonier Reichert. Kenlon se întoarse pe jumătate, enervat de întrerupere.

– Da? spuse el.

– Ați trimis pe cineva la capătul punții din față?

– Ce să fac? întrebă Kenlon.

Se răsuci. Apoi ajunse pe punte, țâșnind spre silueta care era agățată de proră. Auzea în spatele lui pașii grei ai lui Reichert, iar undeva, mai în urmă, Tedders dădea niște ordine, printre dinți, pe un ton răstit, prin tambuchi.

Când Kenlon se apropie, omul înaripat își ridică privirea. Ochii lui mari străluceau în noapte ca niște giuvaeruri opace. Era prea întuneric pentru a i se putea distinge trăsăturile feței, sau măcar conturul corpului.

Singurul lucru important, asupra căruia Kenlon se concentră după o privire scurtă, era faptul că omul-pasăre prindea un fel de obiect metalic de marginea exterioară a prorei lui *Sea Serpent*.

Obiectul metalic sclipea, reflectând jucăuș în jur razele intermitente ale lunii, acum parțial ascunsă. Omul ghemuit se aplecase deasupra lui, bătând din aripile sale monstruoase care porneau mult de sub omoplați.

Și era nemișcat. Stătea agățat acolo cu o disperare ciudată, apăsând obiectul metalic pe suprafața metalică a submarinului, în timp ce Kenlon, aplecat peste parapetul jos și ținându-se de suportul drapelului, lovi cu pumnul.

Izbi un corp foarte ușor, pufos, care reuși cumva să-i evite lovitura, după care se întinse în față. Fu apucat de niște mâini, apoi aruncat pe spate, peste parapet, pe puntea sigură.

Creatura îl urmă, bătând din aripi, în timp ce se repezea spre el.

Kenlon nu-și dădu seama când anume se aprinseră reflectoarele. Se lupta cu putere contra unui trup uman extrem de ușor, dar la fel de puternic ca și el.

Capul îi era izbit de aripi uriașe. Omul-pasăre se desprinse brusc. Kenlon zări, preț de o clipă, un chip uscățiv, încordat, cu buze de om care dezveleau acum un șir de dinți albi. Apoi trupul deșirat se ridică de acolo. Pentru o clipă, conturul omului înaripat deveni vizibil în fasciculul reflectorului, orientat în sus. Apoi, mai rapid decât razele oscilante, se răsuci în lateral și se făcu nevăzut în beznă, spre nord.

În spatele lui Kenlon, ca o reacție la cele petrecute, o mitralieră începu să spargă liniștea nopții cu tirul ei.

Capitolul 2

Degeaba trăgeau în el, obiectul metalic asemănător unei farfurii pentru plăcintă rămânea neclintit pe prora din oțel.

Transpirat, Kenlon ridică privirea spre locul în care comandantul-adjunct, Jones-Gordon îngenunchea lângă drapel strângând cu putere încheietura lui Kenlon, în vreme ce acesta lucra cu cealaltă mână. Tremurând de epuizare, Kenlon spuse în cele din urmă:

– Ce ziceți, domnule, folosim un aparat de sudură ca să-l ardem?

– Cine să-l mânuiască? spuse comandantul mohorât. Căldura ar putea declanșa bomba!

În mod surprinzător, Kenlon nici nu se gândise la obiect ca fiind o bombă. Furat de evenimente, uitase de orice, afară de problema de moment.

Acum, simți că pălește. Se uită la obiect cu groază, groază care îi aduse rapid aminte că era căsătorit și avea un copil, nefiind deci în situația de a-și risca viața.

Preț de o clipă, gândul acela îl ținu nemișcat. Apoi își ridică privirea spre Jones-Gordon. Cu un zâmbet rigid spuse:

– Voi face ceea ce trebuie, e datoria mea.

Ridică glasul:

– Reichert, adu un aparat de sudură și o scară din frânghie. Adu doi oameni, să mă ajute. Pas alergător!

– Am înțeles, să trăiți!

– Pare transparent, nu cred că e o bombă, spuse comandantul gânditor.

Era un tânăr cu niște fălci colțuroase și cu niște ochi calzi, albaștri.

– Și oricum e prea mică pentru a ne provoca vreo stricăciune serioasă. Veniți aici, domnule Kenlon.

Kenlon nu ar fi reușit să treacă parapetul de unul singur. Mâinile puternice ale lui Jones-Gordon îi traseră trupul slăbit peste parapet și numai antrenamentul lui de ofițer al marinei îl ajută să-și îndrepte corpul tremurând și să ia poziție de drepți.

Superiorul lui spuse cu o voce gravă:

– Bine că încă nu mă culcasem. Nu aș fi crezut toate acestea dacă nu le-aș fi văzut cu ochii mei. Bill, cine a fost?

– Un om cu niște aripi, ca de pasăre, începu Kenlon să-i explice.

Se opri. Cuvintele îi goneau prin creier. Întregul trup i se încordă la gândul lucrurilor incredibile ce se întâmplaseră. Repetă încet:

– Un bărbat cu aripi... domnule, cred că ne-am pierdut mințile.

Cu coada ochiului, Kenlon văzu „bomba" în formă de suport pentru plăcinte, pe care o lăsase creatura. Și gândul îi veni din nou în minte. Dacă era vorba de nebunie, ea nu venea din partea ofițerilor și a echipajului de pe *Sea Serpent*. Jones-Gordon vorbi din nou:

– Se ridică multe întrebări: De... unde... a venit? Ce... este? Care i-a fost scopul? Și unde se află acum?

Întrebările rămaseră fără răspuns; iar Reichert cu doi oameni sosiră cu cele necesare. După un minut, Kenlon era agățat de parapet, de această dată fără a face vreun efort deosebit.

– Da, într-adevăr, e transparentă, anunță el. Iar interiorul seamănă cu o lampă radio, mai ciudată. Chemați-l pe Mac Rae.

În timp ce îl așteptau pe operatorul radio, Kenlon avu timp să realizeze cât de stranie era întreaga scenă, acolo în mijlocul Pacificului. Reflectorul fusese stins. Învăluit de o beznă străbătută doar de fasciculele iscoditoare ale lanternelor, submarinul semăna cu o fantomă pe o mare neagră, nesfârșită. Acum că grandiosul și sofisticatul vas de război își încetinise înaintarea la minim, briza pe care o crea mișcarea sa încetase. Era foarte cald. Acolo unde se afla suspendat deasupra abisului mării, părea și mai cald și, ca întotdeauna în timpul nopții, porțiunea cu puțin deasupra apei era infinit mai neagră.

Era ca o altă lume. Undeva acolo sus, în cerul înnorat, creatura se îndrepta în zbor înapoi spre vasul de pe care probabil că sosise, sau poate că acest vas nici nu exista.

Kenlon spuse cu o voce gâtuită:

– Domnule comandant, vă dați seama că e posibil ca acea creatură să nu aibă unde ateriza, decât acest submarin?

Ciudat era că el nu se mai îndoia câtuși de puțin că Omul-pasăre avea să revină.

Mac Rae coborî cu multă băgare de seamă pe deasupra lațului voluminos pe care era așezat Kenlon. Era un tip mărunțel, îndesat, și îi spuse în șoaptă lui Kenlon:

– Dacă m-ar putea vedea mama acum! Dar voi face față cu curaj situației, fără să promit nimic, dar și fără să mă tem. Țineți lanterna aceea aplecată, domnule Kenlon. O să mă uit înăuntru din partea aceasta.

Kenlon se conformă în liniște.

– În mod sigur nu e o bombă, mormăi Mac Rae. E ceva electronic, sofisticat. Unele conexiuni nu prea au logică.

Se întrerupse:

– Oh! spuse el, cu putere.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kenlon repede.

– Acolo înăuntru e un mic tub care e pur și simplu suspendat, în mijlocul unui vid. Nu e prins de nimic. Uitați-vă și dumneavoastră, domnule Kenlon, și spuneți-mi dacă mi-am pierdut eu mințile. La dreapta, acolo. Mă scuzați, dar o să vă las pe dumneavoastră.

Kenlon dădu să se aplece, dar înainte de a se putea uita mai temeinic, comandantul Jones-Gordon strigă, pe un ton aspru:

– Domnule Mac Rae, ar putea fi folosit acest aparat de către un submarin inamic pentru a ne localiza?

Era o întrebare stupidă. Nu părea deloc stupidă, Kenlon știa acest lucru. Dar era stupidă. Se părea că numai el își dădea seama de ce.

Ei văzuseră creatura numai câteva secunde, și de la distanță. Dar el se luptase cu ea. El îi simțise pielea fină, pufoasă. Aripile acelea mari, pline de viață, îl izbiseră în cap. Simțise în mâini trupul suplu dar puternic al unui bărbat, un trup incredibil de ușor, cu o greutate de cel mult optsprezece kilograme.

Detaliile începuseră deja să li se estompeze în minte, ca și stranietatea acelei ființe. Căutau o explicație naturală, ceva care să se încadreze în modelul de viață așa cum exista ea de zece mii de ani, și mai ales să-și găsească un loc între războaiele dintre națiuni și curiozitatea fiecăreia față de armamentul celorlalte. Dar nu avea să uite niciodată realitatea șocantă a ceea ce văzuse și atinsese. Iar mintea lui nu avea să caute explicații sofisticate, inaccesibile.

Îl auzi pe Mac Rae spunând:

– Nu există nici o sursă de alimentare, domnule, nici o baterie. Nu văd cum poate fi folosită pentru ceva în stadiul ei actual.

Comandantul probabil că luase deja hotărârea, căci spuse imediat:

– Veniți amândoi pe punte. Domnule Mac Rae, vă puteți întoarce înăuntru. Domnule Kenlon vreau să vă vorbesc. Paley, arde tu chestia aia, dar n-o lăsa să cadă în mare. Avem nevoie de ea. Munson, dă-i o mână de ajutor lui Paley.

Era ceva pozitiv, măcar se acționa cumva. Avea darul să mai calmeze atmosfera și era și un punct de plecare. Senzația de pericol, de dezorientare începu să scadă. Când se aflară singuri la turnul de pilotaj, Jones-Gordon spuse pe un ton mohorât:

– De ce nu a fugit imediat? Ce rost a avut să se lupte cu tine câteva minute?

Nu era o întrebare la care Kenlon să creadă că are răspunsul corect, dar cântări problema în minte. Spuse:

– Domnule comandant, cred că a vrut să câștige timp.

– Pentru ce?

– Era ocupat cu fixarea acelui... mă rog... acelui dispozitiv pe prora noastră. Sudura, sau ce metodă de lipire o fi folosit, avea nevoie de timp să se fixeze.

Jones-Gordon se încruntă:

– E o explicație rezonabilă, recunoscu el. Și-a asumat riscuri foarte mari.

Adăugă în cele din urmă:

– Încă n-am scăpat de el.

Kenlon îl privi atent, în întuneric, pe comandant. Îl considerase întotdeauna pe Jones-Gordon tipul de om de afaceri superior, care ajunsese din greșeală la Annapolis. Acest exemplu de adaptabilitate îi stârnea o enormă admirație. Atunci când considerase mai devreme că Jones-Gordon pusese o întrebare stupidă, nu luase în calcul faptul că un comandant trebuie să facă absolut totul pentru a asigura

siguranța navei sale. Gradul lui îl obliga, de asemenea, să se asigure că nici o altă forță nu punea stăpânire pe informațiile referitoare la navă și la performanțele acesteia, atâta timp cât se afla sub comanda lui.

– Aveți vreo sugestie? întrebă Jones-Gordon.

Kenlon ridică din umeri.

– Trebuie să desprindem tubul acela, aceasta e prioritatea. Și v-aș sugera ca santinelele să patruleze pe punte toată noaptea. Ar fi nemaipomenit dacă l-am putea prinde viu. Altminteri, am face mai bine să nici nu raportăm ce am văzut, spuse el cu o grimasă semnificativă.

Vocea comandantului Jones-Gordon răzbătu sec prin noapte:

– Înțeleg la ce te referi, locotenente. Eu ...

Se întrerupse, apoi strigă cu asprime:

– Ce este, Munson?

– Paley mi-a cerut să vă spun, domnule, că aparatul de sudură nu are efect, nici asupra obiectului, nici asupra oțelului din jurul acestuia. Nici măcar nu se înmoaie, spuse el. Vrea să știe ce are de făcut.

Kenlon realiză cu tristețe că era o întrebare normală.

Noaptea se scurgea greu. Submarinul *Sea Serpent* își reluase viteza normală. Apa șuiera, turbinele duduiau cu putere. Kenlon se uita nerăbdător după breșe în nori care să permită lunii să împrăștie bezna nopții.

Dar norii continuau să se retragă, aducând cu ei o masă de întuneric, uneori reducând vizibilitatea până într-acolo încât îi era aproape imposibil să-l distingă clar pe Reichert, aflat la doi metri de el. Ca să nu mai vorbim de santinele...

Kenlon gemu. Ca și Jones-Gordon nici el nu era prea încântat să aprindă reflectoarele, dar ar fi fost frumos ca *Sea Serpent* să fie văzut în întreaga-i splendoare.

– Domnule Kenlon.

Kenlon tresări, apoi fu cuprins de un sentiment de vinovăție. Nu-l auzise pe comandant ieșind prin tambuchi.

– Da, să trăiți!

Jones-Gordon se apropie și se sprijini de parapet, alături de el.

– M-am tot gândit la sfatul pe care mi l-ai dat, Bill, acela de a organiza o echipă care să desprindă cu forța tubul de pe carcasa navei. Răspunsul este nu. Și iată de ce, spuse el în șoaptă.

Kenlon păstră tăcerea.

Celălalt continuă:

– *Sea Serpent* este extrem de prețios, nu ne putem permite riscul să nu ajungă înapoi la bază intact. Dar ceea ce s-a întâmplat aici e fără precedent. Gândește-te, un om cu aripi!

Kenlon analiza deja problema de o oră, fără a îndrăzni să se gândească la adevărata ei gravitate. Nu răspunse, dar se simți din nou cuprins de acel sentiment nou de respect, față de superiorul său, care părea că aprofundase problema într-atât încât ajunsese la o decizie.

– Bill, vreau să-ți pui întrebarea – presupunem că vom da cu toți declarații asupra celor întâmplate, la întoarcere. Ne-ar crede, acum sunt sigur de asta. E puțin probabil că trei dintre ofițerii superiori de pe noul submarin de luptă, ultimul răcnet, mândria Marinei, să-și piardă mințile în același timp. Bun, să presupunem că ne întoarcem cu obiectul acela atașat la prora, și că povestea noastră este acceptată – știi ce s-ar întâmpla?

Kenlon bănuia. Acest gând nu-i dăduse pace deloc în ultimele șaizeci de minute. Spuse:

– Oamenii de știință v-ar ataca pe dumneavoastră, în calitate de căpitan, din toate părțile. V-ar face cu ou și cu oțet, și v-ar reproșa că nu sunteți decât un marinar clasic,

lipsit de imaginație, care s-a tâmpit din cauza obiceiului de a se supune regulamentelor. Desigur că toate acestea s-ar stinge, deoarece conducerea Marinei v-ar lua apărarea și ar spune că a-ți procedat corect gândindu-vă în primul rând la siguranța vasului. Din când în când, misterul omului-înaripat ar mai fi analizat în suplimentele ziarelor de duminică, iar gestul comandantului Jones-Gordon ar fi deplâns. Și în joc ar fi chiar gradul dumneavoastră. Marina ar face cumva să vă treacă neobservat când ar fi vorba de avansări, în baza convingerii că ați eșuat la un test. Oare am exagerat cu ceva, domnule?

Interlocutorul lui răspunse pe un ton mohorât:

– Absolut deloc.

Izbucni apoi, plin de încordare:

– Kenlon, trebuie să-l prindem pe individul acela. Sincer să fiu, nu cred că ar fi o acțiune periculoasă. Băieții or să aducă niște plase, și o să am grijă să…

Dinspre pupa se auzi un strigăt puternic, apoi o împușcătură, și un val de întuneric se abătu asupra cabinei de pilotaj. Niște aripi uriașe provocau un suflu violent. Reichert scoase un urlet sălbatic, urmat de un răcnet din partea comandantului:

– Nu trageți!

În clipa următoare, omul-pasăre era în mâinile lor. Nu era o victorie glorioasă. Omul-pasăre ateriză în mijlocul lor, iar ei îl năpădiră cu lovituri. Kenlon îi suci brațul la spate creaturii, care oricum nu opunea rezistență și îi ținu strâns o aripă pentru a o împiedica să-i ridice pe toți în aer. Aceasta nici nu încercă. În clipa următoare, bărbații cu plasele dădeau năvală prin tambuchi. Le luă în jur de un minut ca să-l lege fedeleș, și încă puțin pentru a-l trece prin tambuchi, apoi…

Kenlon era singur cu Reichert. Strigă, puțin buimac, spre punte:

– Ce s-a întâmplat, Jonston? Ce te-a făcut să tragi?

– L-am găsit agățat de pupa, domnule.

– Cum?! strigă Kenlon furios.

– Nu știu de cât timp era acolo, domnule.

Încordat, înfrigurat, Kenlon străbătu în fugă puntea. Aprinse lanterna. De ceea ce se temuse, nu scăpase.

Fixată pe pupa, era o copie exactă a „tubului radio" de la prora.

Capitolul 3

Îi ceru la telefon lui Tedders să-l cheme pe comandant. Vocea lui Jones-Gordon se auzi un minut mai târziu. Kenlon îi explică ce aflase. Încheie pe un ton calm, în contradicție cu nervozitatea care-l încerca:

– Domnule, se pare că și-a îndeplinit misiunea împotriva noastră și apoi, cum nu avea unde să aterizeze, s-a predat.

Urmă o clipa de tăcere, apoi:

– Îl trimit sus pe domnul Tedders, domnule Kenlon. Vreau să vii aici. Poate cunoștințele dumitale lingvistice ne vor ajuta să înțelegem ce încearcă să spună tipul ăsta.

Kenlon se trezi în fața unei scene stranii. Omul-pasăre fusese eliberat din plasele care-l țineau prizonier și avusese timp să-și netezească penele zburlite. Stătea, lipsit de constrângeri, în camera centrală ultrasecretă a torpilelor, cu fața la numeroșii săi paznici.

Privindu-l atent, Kenlon uită pentru o clipă de orice altceva. Toate gândurile lui anterioare fuseseră cumva influențate de prezența nopții. Crezuse că se obișnuise cu creatura, dar nu era așa. Aici, sub lumina orbitoare, incredibilul devenea realitate. Cu un efort uriaș reuși să se controleze.

Creatura era mai scundă decât crezuse, nu avea mai mult de un metru cincizeci înălțime. Pieptul îi părea diform. Era îngust și ascuțit, ca pieptul unei păsări. În rest

trupul părea destul de normal, destul de uman. Kenlon nu vedea locul în care aripile porneau din trup, dar ele aveau o lungime cu puțin peste doi metri și cincizeci fiecare. Așa cum stăteau acum, strânse pe din două, ajungeau la numai șaizeci de centimetri peste capul bărbatului.

Aripile erau cenușii, brăzdate cu dungi roșii și albastre. Trupul avea o culoare albă-cenușie și era acoperit de un puf fin. Chipul era alb, cu o expresie sensibilă și cu ochi foarte mari.

Kenlon își întrerupse forțat această examinare detaliată și se întoarse ezitant spre comandantul Jones-Gordon.

– Domnule, ce este cu tuburile astea două?

Comandantul îi susținu privirea.

– Cunoști decizia mea, domnule Kenlon, spuse el în cele din urmă, politicos. Cu toate acestea – adăugă el – i-am ordonat lui Tedders să alcătuiască o echipă specială care să distrugă unul dintre tuburi. Cred că în câteva minute vom auzi împușcăturile.

Nu era deajuns. Arma ar fi trebuit pregătită mai devreme ca măsură de precauție, chiar dacă nu se prevedea folosirea ei imediată. Acum hotărârea fusese deja luată, întârzierea putea însemna... ei bine, oare ce putea însemna?

În ciuda nesiguranței lui, era tot mai convins că aceasta avea să fie una din cele mai lungi așteptări din cariera lui.

Realiză că Jones-Gordon nu terminase de vorbit.

– ...am încercat deja să comunicăm cu el în șapte limbi; și de fiecare dată răspunde într-o limbă care nu se aseamănă cu vreuna dintre ele.

Kenlon nu avea nevoie să întrebe cum sunt cele șapte limbi. Jones-Gordon vorbea, destul de stricat, franceza și germana. Iar printre membrii echipajului se aflau cinci cu

diferite origini: greacă, poloneză, olandeză, rusă și spaniolă.

El nu avea nevoie să se folosească de germană și franceză, pe care le știa, astfel că nu mai rămâneau de încercat decât cunoștințele lui superficiale de japoneză, chineză-cantoneză, italiană și arabă.

Începu cu japoneza, chinuindu-se ca de obicei. Iar răspunsul primit fu atât surprinzător cât și descurajator: o succesiune de sunete melodioase, înalte, dulci, clar articulate, dar care lui îi sunau ca cea mai pură babilonie.

Kenlon nu-și mai pierdu timpul cu celelalte limbi pe care le cunoștea. Ceasul îi indica trecerea a destule minute – arma avea să tragă asupra obiectului de la pupa din clipă în clipă.

– Încă o dată! Ridicați-l la loc!

Îi spuse lui Tedders:

– Cel puțin o să-i defectăm mecanismul interior, prin șocul loviturilor. Noi...

Se dusese, împreună cu Tedders, în spatele celor din echipaj, care asudau din greu. Aceștia se transformaseră într-o clipită în schelete care trudeau din greu, fără a-și schimba locul.

Lumina tubului le pătrunse trupurile, trecu prin tubul pe care îl încărcau, prin peretele despărțitor al punții. Era o strălucire albă, atât de intensă încât Kenlon se temu că îi va arde ochii. Ridică instinctiv mâna, într-un gest de autoconservare. Avu timp să-și vadă oasele brațelor și ale degetelor. Iar apoi... Apoi se trezi, zbătându-se, sufocându-se, dând din mâini într-un hău amețitor de apă caldă.

Capitolul 4

Kenlon își ținu respirația. Îl ustura gâtul din cauza apei înghițite. Își simțea întregul trup zguduit de tusea îngrozitoare care amenința să frângă rezistența mușchilor săi încordați.

Simțea, în același timp, că este ridicat în viteză la suprafață. Începu să înoate frenetic, în sus, cât mai sus. Și exact în vâltoarea acelei combinații intense de efort și disperare, un gând puse stăpânire pe el:

„Ce se întâmplase? Oare ce se petrecuse?"

Țâșni la suprafață ca un glonț, se scufundă din nou, apoi ieși, trăgând cu disperare aer în piept și zbătându-se cu putere. Trupul îl durea și îi tremura din cauza efortului produs de tuse. Apa se învolbura, în timp ce el se zbătea să-și mențină capul deasupra jetului înspumat.

Auzi cum apa vuia cu putere, undeva în apropierea lui. Apoi sunetul se stinse, însă fu lovit brusc de o serie de valuri uriașe, care îl târau cu mare viteză și care îl înghițeau aproape complet.

Supraviețui, nu știa nici el cum, dar supraviețui. Marea se liniști. Vomită apa scârboasă pe care o înghițise, își eliberă trupul de greață și privi, buimac, în jur.

La patru metri mai în colo, un cap de om era săltat în sus și în jos de mișcarea ritmică a apei. Mai departe, la aproximativ un kilometru și jumătate, se afla un țărm lung,

cenușiu, nuanță punctată din loc în loc de coloritul verde al vegetației sărace.

Țărmul se întindea pe toată lungimea orizontului, fără întrerupere, sub cerul înnorat.

Întregul peisaj al uscatului avea un aer straniu, respingător, dând o senzație greu de descris. Cuprins de neliniște, Kenlon își întoarse privirea de la el, văzu din nou capul de om purtat de valuri și creierul său, până atunci paralizat, se puse în funcțiune.

Tedders? Dar oamenii? Dar *Sea Serpent*?

Gândurile se asemănau cu o succesiune de junghiuri dureroase. Gemând, Kenlon se răsuci în apă.

– Dan, urlă el. Dan Tedders!

Îi răspunse un strigăt îndepărtat.

– Aici sunt, Bill. Aici, cu Davisson. N-am pățit nimic. Dar tu?

Le văzu capetele la aproximativ o sută de metri în stânga lui. Cuprins de ușurare, Kenlon strigă:

– Sunt bine!

Cu lacrimi în ochi se întoarse din nou spre capul din apropiere. Recunoscu, încordat, profilul chinuit al bărbatului.

– Black, spuse el. Ești bine?

Omul părea năucit.

– Da, domnule, bolborosi el.

Kenlon se apropie de el.

– Ești sigur?

– Da, domnule.

Apoi, pe un ton agitat:

– Dar prietenul meu, Johnson, domnule! Nu-l găsesc!

– Johnson! urlă Kenlon peste întinderea de apă.

Se răsuci, stând cât mai drept, și strigă din nou. Marea nesfârșită și agitată rămase tăcută. Tedders și Davisson se apropiau înot de el. Dar nu se zărea nici urmă de Johnson.

Dacă se gândea la cele întâmplate, năprasnice și surprinzătoare, era un miracol că existau supraviețuitori. Patru din cinci! Gândi el. Dorința puternică de a trăi a omului era, de bună seamă, măreață și minunată.

Dar... unde era *Sea Serpent*?

Își spuse, plin de îndoială, că de fapt nu avea de ce să își facă griji. Vuietul acela pe care îl auzise trebuia să fi fost cauzat de ieșirea la suprafață a submarinului. Din clipă în clipă acesta avea să...

La două sute de metri depărtare se zări învolburare în apă, plină de spumă. Apoi apăru un periscop... *Sea Serpent* ieșea la iveală.

Imediat ce puntea nu îi mai era plină de apă, începu să încetinească. Primul care se ivi fu comandantul Jones-Gordon, urmat imediat de o jumătate de duzină de membri ai echipajului.

Câteva minute mai târziu cei patru bărbați se aflau deja la bord. Kenlon anunță pierderea lui Johnson. Apoi primi permisiunea de a coborî și de a se schimba. Când ieși prin tambuchi, Jones-Gordon îl abordă, gesticulând:

– Bill, unde ne aflăm? Ce s-a întâmplat?

Era o întrebare încuietoare, realiză Kenlon cu amărăciune.

Studie țărmul cu binoclul, și petrecu mai multe minute scrutând pământul sterp.

Pe măsură ce submarinul se deplasa paralel cu țărmul foarte jos, în fața ochilor lor se derula un peisaj bolnăvicios. Petele de verdeață se dovediră a nu fi altceva decât ierburi marine. Și peisajul nu se schimbă nici după o oră.

Patru ore mai târziu, țărmul începu să urmeze o direcție mult mai divergentă față de cursul lor.

Era imposibil de știut dacă era un golf sau o schimbare definitivă de direcție a liniei țărmului. Kenlon, care se duse să tragă un pui de somn în cabina lui, urcă din nou pe punte și văzu cum submarinul încetini până când ajunse să se târască, practic. Întoarse capul, când Jones-Gordon veni lângă el. Comandantul spuse:

– Cred că ar fi mai bine să navigăm în derivă, și să-l interogăm pe prizonierul nostru. Așteptam să vii și dumneata, înainte de a începe interogatoriul.

În timp ce coborau, comandantul adăugă, încruntat:

– Nici nu știu ce atitudine să adopt față de el. E vinovat de moartea lui Johnson, și cu toate acestea, când te-ai dus pe punte, cu puțin înainte de cele întâmplate, s-a aruncat peste noi, împiedicându-ne să te urmăm, și salvând în mod cert multe vieți. De asemenea – continuă el pe același ton ferm – când te-ai luptat cu el prima oară, ar fi putut să te azvârle în mare. Dar nu, el te-a aruncat pe punte. Oare e posibil să nu aibă intenții criminale față de noi, ca indivizi? continuă comandantul.

Kenlon nu se mai simțea în stare să răspundă la o astfel de întrebare. Și în plus, cunoscându-și superiorul, bănuia că ea era una retorică. Încercă pentru o clipă să-și imagineze cum interlocutorul său abordează, prin prisma gândirii sale extrem de practice, problema omului înaripat și toate cele întâmplate.

Îi venea însă greu să-și imagineze acest lucru. Renunță, conștient totuși de faptul că nu era o postură de invidiat pentru un astfel de om.

Îl găsiră pe omul-pasăre desenând cu aviditate în carnețelul lui Kenlon.

– A dormit puțin, îi anunță santinela. Când s-a trezit, a tot arătat spre carnețel, așa că până la urmă i l-am dat, domnule.

– Ai procedat foarte bine, spuse comandantul. Acum dă-te la o parte, și stai cu ochii pe noi, cât timp ne ocupăm de el.

Kenlon văzu, cu emoție, că omul-pasăre le făcea semn să se apropie. Era o senzație ciudată, aceea de a se apropia de creatură și de a se apleca împreună cu ea asupra carnețelului.

Senzația se stinse. Întreaga atenție îi fu captată de carnețel și de desenele din el.

Pe prima pagină se afla o schița clară a Soarelui și a primelor trei planete ale acestuia. Omul-pasăre arătă spre Terra, apoi întinse spre Kenlon și Jones-Gordon un deget subțire. Indică din nou Terra, apoi făcu un gest spre sine însuși.

După o scurtă tăcere, Kenlon spuse:

– Domnule, cred că vrea să ne spună că se trage de pe Pământ, ca și noi.

Jones-Gordon se încruntă, iritat:

– Bineînțeles că se trage de pe Pământ. De unde altundeva să fie?

Kenlon realiză brusc că acesta era defectul pe care îl sesizase la Gordon-Jones, fără ca înainte să-l fi putut identifica exact.

Dintr-o dată, afirmația de mai devreme a comandantului conform căreia, dacă acesta nu ar fi văzut el însuși omul-pasăre, nu ar fi crezut în existența lui, căpătă o nouă semnificație. Văzând ceva aparent imposibil, îl acceptase ca pe un fapt real. Dându-se astfel impresia că era perfect conștient de toate implicațiile fantasticei creaturi care aterizase printre ei.

Lucrurile însă nu stăteau deloc așa. Imaginația lui era incapabilă de a sesiza posibilitățile mai îndrăznețe, improbabilitatea firească și certă ca un asemenea om-pasăre să se ivească de nicăieri la mijlocul secolului douăzeci.

Dezamăgit și oarecum deranjat la gândul eventualelor variante neplăcute, Kenlon făcu singurul lucru logic: păstră tăcerea.

– Ce dracu e asta? spuse Jones-Gordon.

Kenlon se trezi din visare. Își aținti privirea dedesubtul desenului cu sistemul solar, asupra unui grup de simboluri pe care i le indica omul-pasăre:

/
//
///
////
/////
//////

Creatura părea să-și dea seama că erau din nou atenți la ea, căci le indica simbolul izolat de deasupra, apoi Pământul, de deasupra, și începu să-și rotească încet degetul în jurul Soarelui. O dată, de două ori, de trei ori – de nouă ori parcurse circuitul, după care arătă din nou spre simbolul solitar din grupul de figuri.

Jones-Gordon spuse, plin de curiozitate:

– Oare încearcă să spună că reprezintă nouă ani?

– Așa cred, domnule, spuse Kenlon calm.

– Ciudat mod de simbolizare, eu așa zic, mormăi comandantul. De ce nu face zece și simplifică toată treaba? Acum ce face?

Omul pasăre arăta din nou în direcția simbolului din primul rând. Îl lovi ușor cu degetul, ca și cum număra ceva. Kenlon numără odată cu el: unu, doi, trei... până la unsprezece. Apoi creatura arătă spre cel de-al doilea șir.

– M-am prins, spuse Kenlon. Unsprezece înmulțit cu nouă face nouăzeci și nouă. Cele două simboluri semnifică nouăzeci și nouă de ani.

Se simțea străbătut de un fior de excitare. Făcu semn spre cel de-al doilea șir.

– Dacă primele două grupuri înseamnă 9 și 99, cel de-al treilea trebuie să însemne 11 înmulțit cu 99 sau 1089, și așa mai departe, până ce...

Se opri, căci omul-pasăre le indica din nou primul simbol. Începu să bată cu degetul în el mai mult timp, de data aceasta. Se scurse un minut, iar Kenlon continua să numere, urmând bătăile degetului... 90..., 100, 101, 102..., 111.

Numărătoarea se opri la 111. Omul-pasăre indică iarăși simbolul izolat, apoi arătă spre rândul al treilea.

– Ei bine, 111 înmulțit cu 9 face 999, spuse Kenlon cu voce tare. Ceea ce înseamnă că al patrulea rând înseamnă 1111 înmulțit cu 9, sau 9999 de ani, și așa mai departe până la ultimul rând, adică la 999 999 de ani. E o reprezentare cam ciudată, dar trebuie că la bază are un solid principiu matematic.

Dorea să mai adauge ceva, dar omul-pasăre își rotea rapid degetul în jurul Soarelui. În cele din urmă, luă foaia de hârtie, șterse ultimele două rânduri și adăugă alte patru grupe pe rândul al patrulea, și apoi două simboluri suplimentare. Creatura arătă acum spre acest rând și apoi spre sine.

Kenlon, nedumerit, își ținu respirația. Ce încerca ființa să le comunice?

Înșfăcă foaia și o privi atent. Conținea următorul desen:

/
//
///
//// //// //

– Douăzeci și cinci de mii de ani, se trezi Kenlon vorbind pe un ton egal. Cred că încearcă să ne spună că am fost aduși douăzeci și cinci de mii de ani în viitor.

După o clipă de uluire, Kenlon zări o expresie de exasperare în chipul lui Jones-Gordon. Comandantul făcu un gest de iritare.

– E evident că nu ajungem nicăieri cu această încercare de comunicare. Ce este pe pagina următoare? spuse el.

Fără un cuvânt, Kenlon întoarse pagina. Pe foaie se afla desenat un submarin care se îndrepta spre un obiect ce plutea pe cer, deasupra mării. Îl studie, contrariat. După o clipă de nedumerire, conchise că era un munte ce se ridica din mare.

Doar că era în mod clar desenat ca fiind deasupra mării, complet detașat de aceasta.

Kenlon se decise să ignore acest lucru. Se concentră asupra muntelui. Era foarte abrupt, pe toată suprafața vizibilă, iar în vârf se afla o clădire imensă. Zeci de oameni înaripați zburau în jurul uriașei construcții. Unii stăteau în niște scobituri din partea de sus a înaltei clădiri, iar alții survolau apa, la mică înălțime, luptându-se cu ceva ce încerca să iasă din mare.

Era ciudată acea imagine în care oamenii-pasăre se luptau cu ceva. Nu încăpea însă nici o îndoială că aceasta era scena surprinsă în desen. În apă însă, păreau a fi doar oamenii.

Kenlon făcu un efort și își întrerupse examinarea. Se uită în ochii pătrunzători, ca de șoim, ai omului înaripat, arătă spre munte, apoi indică diverse direcții. Speră ca celălalt să-i înțeleagă fără probleme întrebarea, ceea ce se și întâmplă. Chipul lui ascuțit fu cuprins de entuziasm, de nerăbdare. Își flutură o aripă și făcu un semn cu brațul, indicând îndepărtarea de țărm și de cursul pe care se afla *Sea Serpent*.

Tăcerea fu întreruptă de vocea lui Jones-Gordon.

– Ei, asta e imposibil, spuse el. Cum poate el să ne spună ce direcție să urmăm, de aici, din interiorul navei? El nu are de unde să știe dacă noi am schimbat sau nu cursul în timp ce dormea.

Kenlon ezită. Realiză că imaginația lui ar putea fi considerată exagerată, din cauza modului în care se grăbise să tragă concluzii pe baza unor dovezi extrem de sumare. O eventuală sugestie din partea lui, conform căreia simțul de orientare al omului-pasăre ar putea fi identic cu instinctul unui porumbel călător, putea fi picătura care să umple paharul.

Nu era mai puțin adevărat că el fusese întotdeauna de părere că un ofițer ar trebui să-și exprime părerea, atunci când aceasta este cerută. Iar acest lucru ar trebui aplicat mai ales în condiții deosebite.

Cu toate acestea, ezita. Și fu de părere, până la urmă, că mintea comandantului Jones-Gordon avusese parte de destulă tensiune pentru moment. Își dădu seama că acesta i se adresa:

– Dumneata ești expertul nostru lingvist, locotenente. Vreau ca în timpul liber să-i înveți limbajul și să-l înveți limbajul nostru. Dar, mai întâi, vino pe punte.

Kenlon îl urmă, fără multă tragere de inimă. Își simțea întreaga ființă palpitând de dorința de a stabili o cale de comunicare cu omul-pasăre. Aștepta însă, în tăcere, în timp ce Jones-Gordon rămase preț de câteva minute cu privirea ațintită spre țărm. Brusc, comandantul spuse:

– Nu mai putem înainta orbește pe lângă țărmul acesta, într-o apă necunoscută și nu îndeajuns de adâncă. Cum nu s-au risipit încă norii, e imposibil să ne dăm seama în ce moment al zilei ne aflăm, așa că am decis că vom petrece noaptea aici și – se întoarse spre Kenlon, încheind cu asprime – dimineața vei conduce o expediție pe uscat, unde vei rămâne mai multe zile, dacă este necesar, însă va trebui să încerci să afli cât mai multe.

Capitolul 5

Kenlon se simți cuprins de emoție.

Țărmul nu îl atrăgea deloc; rămase la fel de sinistru, respingător ca atunci când îl văzuse prima oară. Se întindea în fața lui, cenușiu și monoton, apropiindu-se tot mai mult o dată cu înaintarea șalupei. Raza lui vizuală se întindea până la un kilometru și jumătate în interiorul țărmului. Dincolo de această distanță, vederea îi era obturată de cenușiul cerului și al pământului.

Nu avea importanță. În mai puțin de o oră aveau să ajungă la o distanță pe uscat care îi scotea din raza vizuală a submarinului, în afară de cazul în care era vorba de o insulă lungă și îngustă, dincolo de care îi așteptau valurile învolburate. Jones-Gordon formulase teoria conform căreia era vorba de o insulă, încercând, stingherit, să dea o explicație logică:

– Pacificul este probabil singura întindere de apă care nu a fost explorată niciodată destul de amănunțit. Este posibil să existe zeci de mici atoli care nu figurează pe nici o hartă.

Kenlon îi demontă brutal argumentul:

– Ne-am deplasat pe lângă această insulă „mică", timp de patru ore, la o viteză de douăzeci și patru de noduri. Și mă întreb cum om fi ajuns atât de brusc pe partea opusă a insulei și mai ales cum de s-a făcut, la fel de brusc, ziuă?

Regretă imediat cele spuse. Nu avea nici un rost să se împotrivească firii cuiva. Nu era mai puțin adevărat că pentru o clipă, iritarea lui față de modul în care o ființă umană inteligentă reacționase la ivirea unui om-pasăre, adică nu foarte diferit de cum ar fi reacționat el la apariția unui băștinaș obișnuit din Pacificul de Sud, în aceleași condiții dificile, se transformase în... furie.

Cu coada ochiului, Kenlon văzu cum una din mâinile lui Gainishaw părăsește timona și se întinde spre el.

– Domnule Kenlon – spuse timonierul pe un ton nesigur – ce este acolo? Seamănă cu un om care înoată. Ne privește.

– Oh! spuse Kenlon.

Imediat se duse cu gândul la Johnson. Se ridică, grăbit în picioare, scoțând un strigăt ușor. O simplă privire, însă, îl lămuri că nu era vorba de Johnson. Era... ce era?

Lui Kenlon nu-i venea să-și creadă ochilor și se uită spre cea mai mare ființă umană pe care o văzuse vreodată. Omul era perfect vizibil de la nu mai mult de 33 de metri, aflându-se aproape direct în calea șalupei. Era înalt de cel puțin doi metri, și avea niște ochi foarte mari. Înota spre stânga, paralel cu țărmul, cu mișcări lejere și era gol.

Înota chiar mai repede decât la prima vedere. Pentru a se ține după el, șalupa fu nevoită să vireze la unghiuri drepte față de curs. Chiar înainte de a se apropia de el, înotătorul se răsuci în apă ca un animal încolțit. Se treziră față în față cu un chip puternic, robust dar inteligent. Kenlon observă că avea urechile aproape lipite de cap. Avea un nas mic, aproape cârn și, direcționat astfel în sus, lăsa să se vadă doar o vagă idee de nări. Gura totuși o avea normală, cu dinți albi puternici.

Înotătorul privea cu ochii săi mari la barcă și la cei dinăuntru, cu o curiozitate intensă, dar în mod clar fără spaimă.

– Aveți grijă! îi avertiză Kenlon. Cârmiți mult pe lângă el. Nu-l lăsați să se prindă de copastie! Atenție!

Barca însă încetinise prea mult. Elicea se rotea acum în sens invers, deci nu era manevrabilă. Înainte să poată fi pusă în mișcare, înainte ca motorul să poată să-și mărească măcar viteza, ciudatul uriaș se năpustise spre barcă. Niște degete groase apucară copastia, și acesta urcă la bord.

Kenlon nu mai văzuse niciodată o mișcare atât de puternică, de rapidă. Trăgând cu putere aer în piept, își scoase pistolul din toc; apoi, văzând că monstrul nu făcea nici o mișcare amenințătoare, nu trase.

Șalupa se opri din legănarea puternică de care fusese cuprinsă, iar Kenlon văzu că numai un singur om reuși să-și așeze pușca în poziție de tragere. Kenlon strigă, precaut:

– Nu trage încă, Pannatt!

Străinul stătuse până atunci cu spatele la Kenlon. La auzul vocii acestuia, se întoarse pe jumătate, apoi păru să se fi răzgândit. Făcu un pas în față, spre Gainishaw, aflat la timonă. Și din nou se răzgândi. Părea atât de complet de lipsit de intenții ostile, încât Kenlon, aflat pe punctul de a apăsa pe trăgaci, își destinse degetul și așteptă.

Era uluit. Simțea că se afla în prezența unui om care îi era superior în toate privințele. Un om atât de rapid, atât din punct de vedere mintal, cât și fizic, încât gesturi care ar fi provocat moartea unor oameni obișnuiți îl lăsau indiferent, fără a se simți măcar amenințat.

Totul decurgea prea repede. Un gând stingher îi veni în minte lui Kenlon: trebuia oare să-l captureze pe acel om? Înainte de a apuca măcar să se gândească la acest lucru, uriașul transformase arma într-un obiect inofensiv.

O descărcă în apă, după care, realizând parcă brusc toate implicațiile, luă o atitudine disprețuitoare. Fără o vorbă, cu o atitudine zeflemitoare, îi dădu arma înapoi lui Pannatt. Apoi se duse la timonă.

Părea să știe unde se afla motorul, sau poate că observase acest lucru dinainte. În clipa următoare, ușile erau deschise, iar el stătea aplecat deasupra motoarelor, curios, absorbit, concentrat. Pentru o clipă, Kenlon nu avu în fața ochilor decât picioarele și fesele lui masive.

Acea clipă reprezentă un răgaz de gândire:

– Înșfăcați-l! spuse el încet și se năpusti înainte.

Nu primi o ripostă prea dură. Uriașul se răsuci, și îl apucă cu o forță ce nu lăsa loc de replică, apoi îl ridică în sus, examinându-l rapid, cum procedase și până atunci.

Pentru prima dată, Kenlon văzu creatura din față. Fu o privire atât de fugară încât nu avu timp decât să observe că părea să aibă niște pliuri pe pieptul cafeniu-închis, parțial sub brațele vânjoase.

În clipa următoare fu lăsat jos, și se auzi un plescăit. Kenlon rămase confuz, nedumerit, încercând să înțeleagă ceea ce văzuse.

Nu erau branhii, își spuse. Nu puteau fi branhii. Nu avea cum să verifice. Deși așteptară zece minute, omul-pește nu mai apăru.

Se decise să nu se mai întoarcă la navă. Întâmplarea de bună seamă că fusese observată de cei de acolo. Și îi putea trimite căpitanului un raport sumar, prin Gainishaw.

După ce își așternu în fugă raportul pe hârtie, se decise să uite, pe moment, cele întâmplate.

Luă însă în calcul posibilitatea ca acesta să fi fost inamicul cu care se lupta omul-pasăre la baza fortăreței lor de pe munte.

Își îndreptă atenția spre țărm, care se apropiase foarte mult acum. Îi spuse lui Gainishaw:

– Ai grijă. Presupun că nivelul apei scade treptat. Să vedem cât de mult ne putem apropia.

În mod surprinzător, ajunseseră până la mai puțin de cinci metri de uscat, înainte ca botul șalupei să se afunde lin în mâzga neagră.

Kenlon spuse:

– În regulă, cred că va trebui să mergem pe jos. Rifer, Smiley, Glabe, Ridell, Pannatt, luați-vă armele! La drum!

Doi dintre ei săriră direct în apa joasă, Kenlon se lăsă în jos pe lateral, încercând o coborâre mai demnă.

Atinse mâlul cu picioarele, și înaintă. Văzu, îngrozit, cum cei doi care săriseră se afundau ca bolovanii în mâlul fără fund. Aerul fu străbătut de două urlete îngrozite, apoi se auzi o bolboroseală oribilă și, în sfârșit, tăcere, în afară de vibrația motorului care tura încet.

Se zbătea disperat. Greutatea rucsacului – douăzeci și cinci de kilograme – îi sporea scufundarea. Se ținea însă cu degetele de copastie și refuza cu încăpățânare să se desprindă.

Se ridică. Barca se clătină. Se auzeau și gemetele și icnetele altor oameni, care se luptau din greu. Apoi una din mâinile lui Gainishaw se încleștă pe încheietura mâinii lui drepte, iar cealaltă îl apucă de gulerul cămășii.

Se desprinse din noroi, cu un plescăit ușor. Dădu din picioare. Apoi se prăbuși pe fundul șalupei. Zăcu acolo, pentru o clipă, complet absent, după care reveni la realitate și se așeză, greoi, în genunchi, exact la timp pentru a-l ajuta pe Smiley să urce, în vreme ce Gainishaw îi trăgea înăuntru pe Glabe și Ridell.

În timp ce oamenii care fuseseră salvați se prăbușeau epuizați, Kenlon scoase o pânză de vele din lada de scule și o azvârli pe țărmul din fața lor. Se răsuci.

– Înapoi la submarin! ordonă el. La viteză maximă! Trebuie să încercăm cumva să-i salvăm pe Pannatt și Rifer.

Și-i imaginară pe cei doi, prinși în mâl, cu plămânii plini de apa pe care o înghițiseră înainte ca mâlul să-i înghită. Puteau fi încă salvați, în următoarea jumătate de oră.

Jones-Gordon îi însoți la întoarcere. Într-o barcă pneumatică, oamenii, asudând din greu, se aplecară peste stratul de mâl cu niște cârlige lungi și începură să sondeze, în căutarea trupurilor celor doi.

După trei minute îl scoaseră pe Rifer, o masă cenușie, inertă. Comandantul și Kenlon se ocupară pe rând de el, apoi îl trimiseră înapoi la bordul lui *Sea Serpent*. Jones-Gordon se duse la bord pentru a continua resuscitarea. Kenlon se întoarse în locul în care barca pneumatică sonda mâlul.

După aproximativ cincisprezece minute, li se semnaliză de la turnul de comandă că Rifer își revenise, fapt care avu darul să le încurajeze, pentru scurt timp, căutarea. Însă după o oră nu se zărea nici urmă de Pannatt. Kenlon își aducea aminte de acesta, un indian Iowa, scund și uscățiv, cu niște ochi căprui, voioși, și cu obiceiul de a face totul „în pas alergător". Nu era căsătorit, ceea ce era mare lucru. Unul din coșmarurile celor din armată era acela de a compune scrisori către văduvele celor decedați.

Dar și aici exista un revers al medaliei. Era ceva nespus de trist în legătură cu un om lipsit de un cămin, de prieteni, în afară de câțiva camarazi de vas, care era dat uitării într-un strat nesfârșit de mâl. Era groaznic că pe aceste vase se aflau atât de mulți oameni pe care nimeni nu

avea să și-i amintească mai mult de câteva zile. Kenlon realiză că Gainishaw încerca să-i atragă atenția.

– Domnule, comandantul ne semnalizează să ne întoarcem.

– În regulă, confirmă Kenlon cu o mișcare a capului. Nu încăpea nici o îndoială că sosise clipa să oprească căutarea, dar ideea îl deprimă. Spre surprinderea lui, Jones-Gordon îl însoți la întoarcere, până la scena tragediei.

Comandantul îi explică:

– Oamenilor nu le-ar plăcea să vadă că nu am supravegheat personal sfârșitul căutării. Chiar dacă l-am găsi pe Pannatt acum, nu am putea decât să-l înmormântăm în mare. Ești de acord, nu-i așa?

Kenlon fu de acord, iar celălalt continuă:

– Ce părere ai de mâlul acesta, Bill?

Kenlon scutură din cap:

– Nu am mai văzut așa ceva, domnule. Particulele erau atât de fine încât nici măcar nu formau o crustă.

Arătă spre uscat.

– Întregul strat superior este uscat. Pare solid, și cu toate acestea particulele individuale nu se unesc, pentru a forma o porțiune consistentă de nămol. Poate că ar trebui să-l mai verificăm, de-a lungul țărmului. E incredibil să nu existe nici o bucățică de uscat.

Jones-Gordon se decise, încruntat:

– Du-mă înapoi la bordul submarinului și efectuează testele, ordonă el.

În ciuda celor spuse anterior, Kenlon se arătă surprins:

– Suspendăm operațiunile de salvare? întrebă el.

Căpitanul înclină afirmativ capul:

– Le suspendăm.

Una era să oprească operațiunile din punct de vedere fizic, și alta era să conceapă această idee. În timp ce înain-

tară prudenți pe lângă țărm, sondând acel uscat înșelător și ucigător, Kenlon avea tot timpul în fața ochilor imaginea omului care se scufunda, tot mai jos, în străfundurile unei mingi de nămol cu un diametru de doisprezece mii de kilometri.

Se întrebă ce se întâmpla cu el? La urma urmelor mai văzuse oameni uciși înainte. Probabil că era afectat de modul în care omul murise, și de locul respectiv.

Locul! Oare era într-adevăr posibil să se afle cu 24999 de ani în viitor? Iar această oroare cenușie să fie viitorul continentelor?

Își aduse aminte de uriașul din apă și de omul-pasăre. După un moment, îi deveni limpede faptul că ceea ce se întâmplase reprezenta, pentru *Sea Serpent* și echipajul său, doar începutul.

Și nu se întrevedea deloc un final prea fericit.

Capitolul 6

Lui Kenlon îi veni foarte greu să învețe acea limbă, iar omul-pasăre întâmpină aceleași dificultăți cu engleza. Cuvinte banale, precum *mână*, *picior*, *aripă* deveneau aproape indescifrabile când erau pronunțate de creatură. Iar eforturile lui Kenlon de a imita sunetele melodioase ale omului-pasăre îl făceau pe acesta să clatine din cap cu tristețe.

După cum își dădu seama Kenlon, ființa înaripată îl pronunța pe „r" ca pe „a" în „tată", doar că sunetul nu conținea nici urmă din duritatea consoanei. Aceeași dificultate fu întâmpinată și la jumătate din celelalte litere.

Kenlon realiză totuși că amândoi erau la fel de grăbiți, astfel că, la sfârșitul celei de a patra săptămâni, puteau scrie fiecare în limbajul celuilalt cu destulă ușurință, deși vorbirea rămânea un proces destul de dificil. În cea de-a treizeci și una zi, se simți îndeajuns de sigur pe sine pentru a-l chema jos pe Jones-Gordon ca să-l interogheze pe prizonier. Timp de o săptămână, pe baza sumarului vocabular pe care îl reținuse de la omul-pasăre, și influențat de mesaje pe care creatura încercase în mod insistent să le transmită, atât oral cât și în scris, își făcuse o listă cu întrebări.

Împărțise întrebările în două secțiuni. Îi înmână primul set de întrebări, după care se mulțumi să privească chipul încordat al omului-pasăre, în timp ce acesta scria răspunsul

la fiecare întrebare, mai întâi în engleză, apoi, în...ei bine, în limbajul său, așa cum căzuseră de acord.

După patru săptămâni, se gândi Kenlon, așteptând. Timp de o lună, *Sea Serpent* rămăsese nemișcat într-o mare furtunoasă, cenușie, sub un cer mereu înnourat, la un kilometru și jumătate de o porțiune teribilă de uscat, care nu era, de fapt, uscat.

Devenise un vas plin de oameni înspăimântați, dezorientați. Era ciudată această spaimă. Unii din cei de la bord trecuseră zâmbind prin al doilea război mondial, deși erau conștienți că în orice clipă puteau începe să explodeze minele de adâncime. Acum păreau terorizați de un pericol de dimensiuni necunoscute.

Și nu puteau face nimic, nu puteau fi ajutați în nici un fel. Atât de pragmaticul Jones-Gordon slăbise cinci kilograme și probabil că obsesia realității i se diminuase mult, căci în timpul acelei luni vasul nu se clinti nici măcar o dată. Un aspect relevant pentru transformările produse în acest răstimp era faptul că Jones-Gordon citise întrebările sugerate de Kenlon și le aprobase, fără nici un fel de comentarii.

Stăteau și așteptau. Kenlon se trezi privindu-l pe furiș, nu pe omul înaripat, ci pe comandantul Jones-Gordon. Chipul acestuia era impasibil, deși în jurul ochilor i se formaseră riduri de emoție.

Stând așezat acolo și studiind acel chip robust, aspru, dar lipsit de imaginație, cinstit, curajos, Kenlon realiză brusc că, indiferent de compromisul pe care căpitanul ar fi fost dispus să-l facă față de realitatea celor petrecute, situația avea să-l depășească oricum.

Asta nu înseamnă că el însuși era pregătit, în afară de aceea ciudată decență de a se adapta și de a face față situației, își spuse el, încercând să se mintă.

Vocea melodioasă a omului-pasăre îl trezi din visare:

– Aaaaam teeeaaaminunat!

Jones-Gordon tresări. Kenlon nu întinse mâna după carnețelul oferit de omul-pasăre, ci făcu un semn, în liniște, spre superiorul său. Fără multă tragere de inimă, omul înaripat i-l dădu acestuia.

Comandantul începu să citească din el. Nu dură mult și când termină, rămase pe gânduri o bucată de vreme. Brusc, îi dădu foaia lui Kenlon, care citi:

Întrebare: Suntem pe pământ?

Răspuns: Da.

Î: În ce moment în viitor?

R: În anul 24999.

Î: Ne aflăm pe același ocean?

R: Da.

Î: Câte oceane se află acum pe Pământ?

R: Sunt trei porțiuni mari de uscat. Restul ocean.

Î: Dar porțiuni de uscat?

R: Vezi mai sus.

Î: De ce este solul așa de moale?

R: A devenit brusc astfel. Nu știe nimeni de ce.

Î: Cu cât timp în urmă a avut loc acest dezastru?

R: Cu 3999 de ani.

Î: Există pământ solid?

R: Numai insula noastră de pe cer.

Î: Cum te numești?

R: Nemmo.

Kenlon nu-și ridică imediat privirea. Nici unul din răspunsuri nu era o noutate pentru el. Se întreba dacă să le analizeze ca și cum ar fi fost ceva nou sau să recunoască faptul că îi erau deja cunoscute. Până în acea clipă crezuse că problema avea să se rezolve pe moment. Acum, că momentul sosise, decizia se dovedea dificil de luat.

Oftă. Încă nehotărât, îi dădu restul întrebărilor lui Nemmo, așteptă ca omul-pasăre să înceapă, concentrat, să răspundă la ele, apoi se întoarse spre Jones-Gordon și spuse prudent:

– Am cules o parte din aceste informații din ceea ce... Nemmo... a scris din când în când în timp ce exersa limba engleză. Întrebările mele, după cum se poate vedea prin stilul lor direct, sunt bazate parțial pe acele informații pe care le dețineam deja.

Se opri, dându-i superiorului său răgaz să spună ceva dacă dorea. Pauza era, de asemenea, menită, a-i da lui însuși șansa pe mai departe de a decide cât de bine informat se putea declara în legătură cu acele lucruri. Căpitanul nu făcu nici un comentariu, și după un minut Kenlon continuă repede, dar precaut:

– Nu sunt prea multe de spus. Răspunsurile fie vorbesc pentru sine, fie ne-am pierdut cu toții mințile. Ciudat este sistemul lor numeric. În loc să spună, „aproximativ 25000 de ani, Nemmo spune 24999". Pare greoi, dar am puternica impresie că oamenii înaripați îl folosesc pe 9 în loc de 0. În felul său, acesta este un aspect extrem de solid. Este ciudat, chiar foarte straniu în concept, dar nu mai puțin logic, în mod curios. Numărul nouă, dacă ne gândim la el, este aproape la fel de minunat ca și zece. Poate că lor așa li s-a părut, chiar mai mult decât atât. Poate că ei au descoperit niște utilități matematice pentru acest număr de care noi nu știm aproape nimic. Nu voi insista pe acest subiect. Deocamdată, tot ceea ce știu despre numărul nouă este că poate fi folosit pentru a verifica rezultatele exercițiilor de adunare, scădere, înmulțire și împărțire.

Kenlon făcu din nou o pauză. De data aceasta se uită cu coada ochiului la căpitan. Acesta stătea rigid, cu privirea ațintită în față. După o clipă, Kenlon simți că trebuia să continue, și asta și făcu, fără prea multă tragere de inimă:

– Este foarte posibil ca, după patru mii de ani, acești oameni înaripați să nu mai știe ce s-a întâmplat. Poate că s-au topit calotele polare și au ridicat nivelul apei pe glob. În mod sigur trebuie să existe o explicație pentru această eră, în care am ajuns. Eu cel puțin am avut impresia că străbat cel puțin treizeci de metri de apă, până să ajung la suprafață. În ceea ce privește afirmația lui Nemmo, conform căreia tărâmul oamenilor-păsare plutește în aer, deasupra mării,..

Jones-Gordon reacționă. Mușchii feței i se contractară, însuflețindu-i pielea bronzată. Spuse, pe un ton egal:

– Domnul Kenlon, cred că ar fi mai bine să vedem și celelalte răspunsuri înainte de a trage alte concluzii.

Era una dintre cele mai clare invitații la tăcere pe care Kenlon le primise de la Jones-Gordon. Nu lăsă însă acest lucru să-l îngrijoreze. Ceea ce era mai neliniștitor era concluzia pe care o trăgea despre starea psihică a comandantului. Cuvintele acestuia nu lăsau nici o umbră de îndoială asupra faptului că gândirea lui pragmatică era puternic afectată.

În sfârșit, omul-pasăre își ridică privirea spre ei:

– Terminat! spuse el.

Apoi întinse foaia cu întrebări și răspunsuri. Jones-Gordon le citi, apoi i le dădu lui Kenlon:

Î:Mai există și alți oameni înaripați?

R:Aproximativ 239 999.

Î: Unde trăiesc?

R: Pe insula noastră metalică, din aer.

Î: Cum sunt numiți?

R: Oameni.

Î: Cum putem ajunge la ei?

R: Eu vă voi arăta drumul. Vreau ca voi și vasul să mergeți acolo.

Î: Cum ați învățat să zburați?

R: Am fost creați astfel. Oameni de uscat, ca voi, au văzut că mâlul nu putea fi oprit. Nu era nici o scăpare. Așa că au creat niște oameni care să zboare și alții să înoate. Erau extraordinari, aceștia oameni de pe uscat. Cunoșteau totul. Dar acum sunt cu toții morți. O mare tragedie.

Î: De ce sunteți așa de ușori?

R: Oasele mele sunt goale pe dinăuntru. Carnea mea este ușoară și tare. Am mâncat foarte puțin din alimentele voastre, căci sunt prea grele. Am niște plămâni suplimentari în oase.

Î: Mai există și alți oameni pe Pământ?

R: Unii au fost creați de cei de pe uscat pentru a înota sub apă. Ne urăsc și vor să ne distrugă. V-am adus aici ca să le distrugeți orașul subacvatic.

Î: De ce ne-ați adus aici?

R: Trebuie să distrugeți orașul de metal al celor de sub apă.

Î: Ne puteți trimite înapoi în timpul nostru?

R: Vă vom trimite înapoi, după ce veți distruge orașul dușmanilor noștri.

Murmurul constant al turbinelor se puse în mișcare. Mașinăria de oțel, de o sută douăzeci de metri lungime, se mută încet pe noul curs și începu să accelereze. După o jumătate de oră, țărmul neted, cenușiu, se unise complet cu apa cenușie și cu cerul la fel de cenușiu.

Kenlon întoarse capul, când îl simți pe Jones-Gordon apropiindu-se de el, la parapet. Comandantul spuse:

– M-am gândit că vei dori să știi ce m-a făcut să stabilesc cursul spre această fortăreață a oamenilor înaripați, dacă există așa ceva.

Kenlon înclină capul aprobator, fără a spune însă nimic. Căpitanul se încruntă o clipă, apoi continuă brusc:

– În primul rând, dacă acest tărâm fantastic al lor plutește într-adevăr pe cer undeva mai încolo, existența lui va fi o cale de a verifica restul povestirii.

– Kenlon se mulțumi din nou să încline capul afirmativ, fără a spune nimic. Se gândi totuși că un om inteligent care avea nevoie de alte dovezi că nu erau în secolul XX, ci în alt timp, oricare ar fi fost acela, era un... ei bine, nu putea spune exact ce era.

Era posibil, desigur, ca o ființă umană atât de lipsită de imaginație, un om a cărui minte solid atașată de realitățile cunoscute lui, putea juca un rol major în a-i ține pe toți cu picioarele pe pământ.

Putea! Dar nu era sigur! Kenlon ridică ușor din sprâncene. Existau și alte alternative, mult mai neplăcute.

– Cel de-al doilea motiv, continuă Jones-Gordon, pentru care ar fi bine să mergem pe această insulă, este acela că acolo se află amplasată mașina timpului vinovată pentru aducerea lui *Sea Serpent* aici.

Gesticulă spre ocean, devenit acum nesfârșit, și făcu o grimasă.

– În cel de-al treilea rând – continuă el calm – faptul că au găsit de cuviință să caute în alt timp un vas de război care să le servească scopurile de distrugere subacvatică sugerează că acest submarin este cea mai puternică armă care există în acest an 24 999.

Jones-Gordon se uită cu asprime la Kenlon:

– Ești de acord cu acest lucru?

Kenlon ezită. Era un argument solid, trebuia să recunoască acest lucru. Spuse, încet:

– Cel puțin sistemul lor de apărare este bun. Un proiectil de un kilogram și jumătate nici măcar nu a zgâriat me-

talul folosit la construcția tubului lor electronic pentru călătoria în timp. Desigur, când l-am interogat pe Nemmo despre tub acesta mi-a spus că oamenii de pe sol foloseau un tip de metal cu o grosime uniformă, în orice activitate. Eu pot afirma, că, oricât de puternic ar fi, nu poate face față uneia din torpilele noastre.

Jones-Gordon înclină capul spre afirmativ, extrem de satisfăcut.

– Avem la bord, domnule Kenlon, patruzeci și opt din cele mai puternice arme explozive ale vremurilor noastre. Cred că putem controla orice situație.

Kenlon scutură din cap.

– Niște oameni care pot construi o mașină a timpului, domnule, nu trebuie subestimați. Părerea mea e că ceea ce le lipsește acestor oameni-pasăre nu este inteligența, ci materialele. Probabil că nu au utilaje miniere, doar insula lor. Eu zic că în aceeași situație se află și oamenii-pește, ceea ce îi face atât de periculoși pentru oamenii-pasăre. Nu pot afirma cu siguranță că specimenul pe care l-am văzut era un supraom în sensul complet al cuvântului. Era un...

Kenlon se opri, uluit de spaima care începuse brusc să i se ghicească în glas, și care îi străbătea cu putere trupul. Își reveni cu greu, încheind fără vlagă:

– Oamenii înaripați nu dispun de echipamentul necesar pentru a ajunge la oamenii-pește, dar situația nu este identică în cazul acestora din urmă.

Nu primi răspuns imediat. Jones-Gordon rămăsese cu privirea ațintită spre mare, cu chipul său robust, aproape lipsit acum de orice expresie. Kenlon recunoscu nuanța fatalistă pe care o căpătă privirea superiorului său. Acesta spuse, pe un ton ciudat de molcom:

– Dacă creatura a spus adevărul cu privire la situația noastră, atunci suntem un echipaj pierdut, din punctul de

vedere al Marinei Statelor Unite ale Americii. Înțelegi, prin ceea ce spun acum, că nu mă bazez prea mult pe promisiunea lor de a ne trimite înapoi în timpul nostru dacă le îndeplinim acea condiție ridicolă pe care au impus-o. Cred că nu greșim dacă afirmăm că suntem pierduți și că trebuie, astfel, să ne eliberăm de toate constrângerile și toate greșelile mărunte ale unor oameni care mai păstrează speranță.

Se opri, iar Kenlon oftă încet. La fel ca orice ființă umană, Jones-Gordon nu putea fi catalogat exact. Era, poate, o fire pragmatică, dar acum era cuprins de o stare psihică complet diferită. Într-un fel sau altul, cu mult timp în urmă, comandantul submarinului se resemnase la ideea morții. Devenise neînfricat, rece și lipsit de emoție în timpul luptei, comandantul perfect. Era posibil, cel puțin teoretic, ca toți cei care străbăteau mările în submarine să se împace, la fel ca și el, cu ideea fatalistă a morții. Însă lucrurile nu stăteau așa. Kenlon nu se împăcase cu această idee. În timpul luptei, nervii îi erau la fel de încordați ca și niște corzi de vioară. Gândirea îi era la fel de rece ca și plăcile metalice ale submarinului pe care se afla. Calmul lui era calmul artificial al omului pregătit să-și facă meseria cum trebuie.

Se temea însă de moarte. Uneori se trezea noaptea, transpirat, dintr-un vis în care ei se scufundaseră, iar apa năvălea furioasă înăuntru, prevestindu-le sfârșitul.

– Deci nu aveți deloc de gând să le faceți pe plac oamenilor înaripați? spuse el.

Răspunsul fu rece, de o logică fără cusur:

– Marina Statelor Unite nu se angajează în războaie private, indiferent de motiv. Ea execută ordinele și se apără când este atacată.

– Există aici un singur grup despre care se poate spune că ne-ar fi atacat. Noi...

Se auzi un strigăt:

– Uscat! Chiar în fața noastră, domnule!

Lui Kenlon îi fu de ajuns o privire fugară. Ajunseră la insula din cer.

Privită cu ochiul liber, părea o formă neclară care dădea impresia că se ridica din mare, vârful pierzându-i-se în norii de deasupra. De abia după ce privi prin binoclu, Kenlon văzu că „muntele" se afla la cel puțin 90–100 km distanță.

Forma se apropia destul de mult cu desenul făcut de Nemmo în prima zi, doar că zidurile nu păreau chiar atât de abrupte, fiind, de fapt, de o formă triunghiulară, fără îndoială, înclinate astfel, în unghi, pentru a alcătui o bază pentru clădirea care era încă înghițită aproape complet de stratul nesfârșit de nori.

Mult în fața submarinului, începu să plouă. Muntele nu se mai vedea aproape deloc. După mai mult de o oră, când ploaia se opri, Kenlon își scoase impermeabilul și privi cum fortăreața oamenilor înaripați devenea din nou vizibilă prin perdeaua de ceață.

Era încă departe, dar distanța dintre baza ei și mare se vedea limpede, cel puțin cu binoclul. Putea, de asemenea, să distingă mai clar acum clădirea care încorona muntele întunecat. Doar atât, însă. Distanța ascundea eventualele indicii ale vieții de pe uriașul triunghi întunecat al insulei de pe cer. Aspectul morbid, straniu, *imposibil,* a ceea ce se vedea, îi sporea foarte mult lui Kenlon tulburarea care se adunase în el. Sosise clipa, se gândi el mohorât, să dea uitării amiciția față de omul înaripat, rezultat al apropierii sale din ultima lună față de liniștitul și blândul Nemmo, și să-și aducă aminte că un submarin al Statelor Unite fusese

adus cu forța într-o lume străină și supus amenințărilor. Aici era nevoie de obiectivitatea rece și loialitatea lui Jones-Gordon, nu de vreun semn de slăbiciune. Cu toate acestea...

Nehotărât, își duse din nou binoclul la ochi, studiind baza muntelui. Din acel punct de observație foarte coborât, nu putea vedea apa de dedesubt, dar erau acolo mai multe siluete ce păreau să zacă în apă, una dintre ele asemănătoare cu o torpilă, cu un aspect atât de alungit și sinistru încât Kenlon simți un fior pe șira spinării. Ezită. Comandantul dormea; iar pe acest submarin, ca de altfel pe toate celelalte, deciziile depindeau atât de mult de căpitanul navei încât Kenlon își formase de mult obișnuința de a lăsa toate comenzile de bază în seama lui Jones-Gordon.

Își reveni. Se aflau în ape ostile, iar acest lucru reprezenta un motiv îndeajuns de serios pentru a pregăti nava. Strigă cu asprime:

– Voi, cei de pe punte, coborâți aici în interior!

Se executară, coborând greoi. Kenlon luă legătura cu ofițerul responsabil cu scufundarea.

– Domnule Gagnon, deschide valvele Kingston longitudinal față de rezervoarele cu balast!

– Am înțeles, să trăiți! Deschid rezervoarele longitudinal!

Se auzi un șuierat puternic în timp ce apa năvălea în rezervoare. Submarinul coborî simțitor, și încetini, pe măsură ce puntea îi era biciuită de marea agitată.

Capitolul 7

O oră mai târziu, în timp ce opreau vasul cu vântul în față, la mai puțin de un kilometru și jumătate de uriașa navă, Kenlon o examină. Avea nu mai puțin de trei sute de metri lungime, și era făcută numai din metal. În apă pluteau și alte vase mai mici. Kenlon cu fața la babord, le scruta emoționat prin binoclul său, când auzi un plescăit slab.

Se întoarse și îi văzu pe cei doi uriași:

– Păzea! strigă el.

Își scoase arma și făcu un salt spre Jones-Gordon. Incredibil, însă ajunse prea târziu. Înainte ca superiorul său să se poată îndepărta de parapet, era deja prizonierul uriașelor mâini. Totul se petrecea atât de repede, încât el fu efectiv ridicat, cu putere, în aer. Urmă un plescăit zgomotos, sunetul scos de un om care se îneca și un fel de bule de aer! Kenlon văzu, pentru o scurtă clipă, cele trei trupuri la șapte metri sub apă. Apoi zări o licărire de nuanța pielii umane, și se făcură nevăzuți în adâncuri.

De abia atunci, când era deja prea târziu, trase el. Aerul umed se umplu de ecoul celor patru focuri și al plescăitului care le însoțise. Se așternu liniștea, tulburată numai de foșnetul mării. Motoarele se opriseră. Submarinul înainta greoi prin apa cenușie de sub muntele care plutea în aer deasupra lor.

Timonierul, aflat la doi metri de locul de unde Kenlon privea spre marea întunecată, îngăimă:

– Doamne Dumnezeule!

Cuvintele lui îl scoaseră pe Kenlon din starea de încremenire de care era cuprins, ca de o vrajă. Mai întârzie acolo un moment, încă buimac, după care, realizând brusc că acum totul depindea de el, își reveni complet. Primul lucru pe care disperarea îl îndemna să-l facă era să ordone imersiunea, pentru a porni în urmărirea ucigașilor. Își dădu imediat seama că nu putea face ceva atât de stupid și inutil. Rămase nemișcat, făcând eforturi să gândească, să simtă ceva, să se lase cuprins de realitatea înconjurătoare: sunetele slabe, mirosul sărat, neplăcut, al mării, aspectul straniu al mediului înconjurător – toate acestea erau absorbite de mintea și de trupul său ca de un burete imens. Și în cele din urmă sistemul lui asimilă toate acestea. Începură să apară primele răspunsuri, și înțelese cum trebuia să procedeze.

Salvarea era imposibilă, dar un lucru era sigur: pe o distanță rezonabil de lungă, submarinul *Sea Serpent* putea întrece în viteză orice fel de pește, ființă umană sau orice altceva în oceanul imens și cenușiu. Trebuia, astfel, să ajungă la orașul oamenilor-pești înaintea ucigașilor. Indiferent ce intenții aveau în legătură cu trupul lui Jones-Gordon, acestea puteau fi zădărnicite, dacă ajungea acolo înaintea lor și îi aștepta.

Kenlon smulse receptorul din cutia sa impermeabilă și contactă sala motoarelor.

– Cu jumătate de viteză înainte, ambele motoare, domnule Craig!

– Am înțeles, să trăiți! înaintăm cu viteza la jumătate, ambele motoare în funcțiune!

Se auzi șuieratul turbinelor. Submarinul se puse în mișcare, Kenlon întoarse capul spre timonier.

– Durosky, angajează-te pe o traiectorie circulară în jurul navei aceleia imense de acolo, menținând cam aceeași distanță ca și acum. Înconjoar-o de mai multe ori, până la noi ordine.

Groaznica senzație de paralizie începu să-l părăsească pe Kenlon. Realiza, îndurerat, că Jones-Gordon era mort, dar mintea și trupul îi funcționau acum și, ca întotdeauna până atunci, conștiința neclintită a datoriei sale îi alina șocul și durerea.

Submarinul înainta. Nici un om-pește nu putea spera acum să se țină după ei, ca să nu mai vorbim de a se urca la bord. Avea timp pentru a efectua următorul pas necesar în îndeplinirea obiectivului său. Mai întâi, însă...

Kenlon folosi din nou receptorul. De această dată îl sună pe Tedders.

– Trezește-l pe Benny, Dan, și adu-l imediat pe puntea de comandă, spuse el pe un ton apăsător.

– Unde e căpitanul? întrebă impulsivul Tedders, intrând prin tambuchi. Am crezut că e aici. Și ce a fost cu împușcăturile acelea?

Probabil că expresia chipului lui Kenlon îl izbi în plin, căci făcu ochii mari și privi nedumerit scena sinistră, incredibilă.

Kenlon așteptă ca locotenentul Benjamin să urce pe puntea de comandă. Secundul se uită repede în jurul său. Trecu în revistă fortăreața de deasupra lor, privi curios la nava în formă de torpilă, apoi își întoarse privirea spre Kenlon. Salută și rămase așteptând ordinele, pe care Kenlon începu să le dea:

– Durosky!

Timonierul salută militărește:

– Da, să trăiți!

– Povestește-le domnilor Benjamin și Tedders ce ai văzut că s-a întâmplat cu căpitanul. Și rămâneți cu toții în alertă maximă. Eu cobor să aflu ce curs trebuie să urmăm, de la Nemmo.

Dispăru prin tambuchi. Nemmo ridică surprins privirea dintr-un exemplar din *Times*, asupra căruia era extrem de concentrat, în stilul său caracteristic.

Kenlon nu îi puse întrebarea în scris, ci oral, în limba oamenilor înaripați, și probabil că se făcuse înțeles căci Nemmo îl privi cu asprime, și refuză să-i dea informația cerută.

– Îmi pare rău – spuse el în engleză. Îmi dau seama după starea ta de agitație că s-a întâmplat ceva. Însă însărcinarea mea era să vă aduc în apropierea orașului nostru. În câteva minute, unul din camarazi va lua, fără îndoială, legătura cu voi. Dintr-un anume motiv, consiliul nostru ne-a ordonat să nu dăm această informație până când nu dau ei semnalul. Dacă ne răzgândim cumva, te voi înștiința.

Atitudinea lui rămase neschimbată câteva minute mai târziu.

Kenlon făcu eforturi pentru a-și stăpâni nervii. În cele din urmă se ridică, mușcându-și buzele, lăsându-și capul să se elibereze de tensiune. Aproape că se simțea rău din cauza agitației, provocată mai întâi de reacția la cele întâmplate, apoi de eforturile lui febrile de a obține de la Nemmo informații privind amplasarea orașului oamenilor-pești.

De fapt, își spuse, viteza maximă nu era absolut necesară. Avea, oarecum senzația că oamenii-pești locuiau la o distanță considerabilă. Submarinul *Sea Serpent* putea atinge treizeci de noduri la suprafață, astfel că, dacă întârzierea nu era prea mare, putea ajunge cu ușurință la

oraș înaintea celor doi ucigași și a trupului pe care îl duceau cu ei. O mică încărcătură de adâncime, lansată cu un tub de torpile, avea să rezolve restul.

Glasul lui Nemmo îl trezi din concentrare:

– Ce s-a întâmplat? întrebă omul-pasăre.

Kenlon ezită. Avusese diverse motive ca să nu îi spună despre moartea căpitanului. Acestea își aveau, parțial, rădăcina în teoria lui Jones-Gordon, conform căreia oamenii înaripați le erau dușmani, și cu care Kenlon nu era de acord, dar pe care o respectase, ca un ofițer loial. În al doilea rând, nu dorise să le dea acestor ființe zburătoare impresia că echipajul de pe *Sea Serpent* era acum, automat, de partea lor.

După cum spusese comandantul, Marina Statelor Unite nu se amesteca în războaiele altora.

Nu era mai puțin adevărat că oamenii-pești trebuia să aibă un motiv pentru care luaseră cadavrul cu ei. Oamenii înaripați puteau ști care era acel motiv. Luând brusc hotărârea, Kenlon îi relată atacul. Când termină, Nemmo îl privi cu niște ochi plini de îngrijorare.

– Habar n-am ce ar putea ei să facă cu un cadavru, spuse el în cele din urmă, cu o exactitate ciudată.

Făcu o pauză, apoi încheie:

– Și care este planul vostru?

Kenlon îi răspunse și la această întrebare. Urmă, apoi, o lungă perioadă de tăcere din partea omului înaripat. În cele din urmă spuse:

– Și ce aveți de gând cu mine – mă țineți la bord, sau mă eliberați?

Schimbase brusc subiectul, iar Kenlon zâmbi cuprins de un confuz sentiment al înfrângerii, în timp ce analiza vaga posibilitate de a-l convinge pe Nemmo să se răzgândească. Timpul îndelungat petrecut cu acesta îi formase

impresia unui om onest, studios, cu o personalitate negativă. Nemmo păruse mult mai plin de viață când îl capturaseră. Dar acest lucru se datorase, probabil, aspectului său straniu, de ființă înaripată, care îi izbise puternic.

Cu toate acestea, omului înaripat nu i se putea pune la îndoială voința puternică. Un om care era în stare să-și asume riscurile pe care și le asumase el, prin acea călătorie într-un trecut îndepărtat, nu avea să cedeze acum, dacă hotărâse să nu dea o informație.

Însă motivația lui Kenlon era prea puternică pentru a putea accepta un refuz. Neluând în seamă întrebarea celuilalt, spuse repede:

– Răspunde-mi: cât de departe ne aflăm de orașul oamenilor-pești?

Pesemne că aceste cuvinte conțineau prima lui eroare fonetică majoră, căci Nemmo păru că nu înțelege. Acest impediment îl făcu pe Kenlon să realizeze, brusc, un lucru: de câteva minute deja, vorbeau între ei cu doar câteva ezitări ocazionale.

Spuse, surprins:

– Știi, Nemmo, în situațiile prezente ne descurcăm destul de bine cu limbajele noi pe care le-am învățat fiecare.

Făcu o pauză, încruntându-se:

– Și la urma urmei, de ce n-ar fi așa? Am avut la dispoziție trei sute de ore de studiu, fără a fi deranjați de altcineva. Cam tot atât timp mi-a luat să învăț germana și franceza.

Se opri, amintindu-și de scopul său, și repetă întrebarea, cu intonația necesară de această dată:

– La ce distanță suntem de orașul lor?

Din nou omul înaripat rămase pe gânduri, analizând parcă diferite aspecte ale problemei, care îi erau complet

necunoscute lui Kenlon. În cele din urmă, clătină cu gravitate din cap:

– Locotenente, dacă ar fi după mine, ți-aș da bucuros această informație. Totuși, faptul că nici măcar acum nu ești gata să ataci orașul submarin este supărător. Există însă un consiliu, care a interzis transmiterea de informații referitoare la amplasarea acelui oraș. Această hotărâre, cum am mai spus, este un inconvenient pentru toți oamenii înaripați, dar noi respectăm deciziile consiliului.

Luă exemplarul din *Times* pe care îl citea, apoi adăugă:

– Atenție la un lucru! În momentul în care un membru al rasei mele sosește, spune-i că lămpile protectoare gihlander trebuie reglate înainte de oprirea navei.

Kenlon nu răspunse. Se simțea epuizat, ca de o muncă fizică. Se îndreptă spre tambuchi, însă se opri să ia o gură de cafea și o gogoașă. Un matelot sosi în fugă:

– Domnule Kenlon, domnul Benjamin mi-a spus să vă transmit că un hidroavion a decolat de pe unul din celelalte vase și se îndreaptă spre noi.

Lui Kenlon nu îi trebuiră mai mult de treizeci de secunde ca să ajungă pe punte.

Capitolul 8

Afară, scena nu se schimbase prea mult în acel răstimp, doar că vedea totul dintr-un alt unghi. Traiectoria circulară a lui *Sea Serpent* îl dusese de cealaltă parte a navei celei mari.

Cea de-a doua navă ca mărime era acum aproape de ei, cu un colorit roșu-aprins. Era o navă îngustă, cu puntea ridicată, acoperită pe toată lungimea de o prelată. Și se părea că de pe ea decolase hidroavionul.

Aparatul se apropia foarte încet, cu o viteză cuprinsă între trei și cinci noduri pe oră. Luându-i în calcul traiectoria, avea să taie calea submarinului după aproximativ un kilometru și jumătate. Kenlon reușea deja să distingă siluetele umane dinăuntrul său. Această clipă de surprindere aduse cu sine o conștientizare a evenimentelor incredibile care se derulau clipă de clipă.

Însă moartea violentă a lui Jones-Gordon era prea recentă.

Emoția, suspansul luaseră sfârșit, la fel ca și entuziasmul său. Se întoarse, mohorât, spre cei doi ofițeri și îi întrebă pe un ton lipsit de inflexiuni:

– V-a povestit Durosky despre căpitan?

Răspunseră afirmativ. Erau amândoi albi la față. Benjamin salută, apoi spuse:

– Puteți conta pe loialitatea noastră, domnule.

Dan Tedders, al cărui chip fin și senin era acum brăzdat de riduri adânci, izbucni:

– Sper, domnule, că o să lăsați orașul oamenilor-pești să guste puțin din superbele noastre torpile.

Kenlon nu răspunse. Afirmația, ura pe care o ascundea fiecare cuvânt îl tulbura. Realiză, surprins, că nici măcar nu luase în calcul varianta atacării orașului. Își îndreptă, încruntat, atenția spre hidroavionul care se apropia și care înaintase deja puțin. În timp ce îl privea, își dădu seama de un lucru: până atunci, numai vasul uriaș fusese considerat un motiv de îngrijorare. Cu toate acestea, primul semn de viață și prima inițiativă concretă venise din partea unuia din vasele mai mici.

Poate că nu strica să acorde mai multă atenție nu numai uriașei nave de trei sute de metri lungime, ci și vaselor mai mici. La urma urmelor, un observator din afară ar trece submarinul *Sea Serpent* în categoria vaselor mai mici, considerându-l deci neimportant, în comparație cu nava cea mare. Cu toate acestea, trei torpile bine țintite puteau scufunda orice vas, de oriunde.

În total, erau cinci nave mai mici, și toate aveau un aspect străin de secolul douăzeci. Cea mai îndepărtată dintre ele era greu de observat cu claritate. Părea a fi, pur și simplu, o navă în formă de torpilă, mai mult de jumătate scufundată în apă. La prima vedere părea a fi puțin mai lungă de treizeci de metri. Kenlon avea impresia că ambele capete îi erau acoperite de apă și că era de fapt, mult mai lungă.

Trei din celelalte patru nave nu păreau să fie mai lungi de treizeci de metri. Însă nici una nu semăna cu cealaltă. Una dintre ele părea foarte suplă, colorată în albastru. Cea de-a doua avea două turnuri strălucitoare care se ridicau ca niște catarge de pe punte și aveau o lungime ridicolă. Cea

de-a treia era sferică, cu un diametru de aproximativ douăzeci și cinci de metri, care plutea foarte sus, și nu părea să aibă nici un fel de hublouri. Plutea în derivă, ca o minge din metal, puțin sclipitoare.

Cel din urmă vas era cel cu puntea foarte sus, de pe care decolase hidroavionul.

Benjamin, aflat lângă Kenlon, spuse:

– Cât de mult îi lăsăm să se apropie, domnule?

– Ce? spuse Kenlon.

Se răsuci și privi la hidroavionul care se afla acum la mai puțin de două sute de metri. Era puțin mirat că înainta atât de încet, dar întrebarea lui Benjamin îl trezi brusc la realitate. Se gândi, nesigur: Cât de mult puteau să-i lase să se apropie?

Trebuia să recunoască faptul că pur și simplu nu considerase hidroavionul periculos.

– După cum văd eu lucrurile, domnule, acești oameni se află în aceeași situație ca și noi, aduși aici cu forța, spuse Tedders. Nu văd de ce ne-am lupta cu urmașii noștri, sau sunt înaintașii noștri?

– Exact! spuse Kenlon, însă nu cu voce tare.

Aparatul se afla la treizeci de metri, iar la prora se ridicase în picioare un ofițer înalt, în uniformă. Nu era timp pentru analize amănunțite. Kenlon ordonă:

– Domnule Tedders, îndreaptă spre ei un tun antiaerian. Domnule Benjamin, sună alarma generală, trimite pe punte șase oameni înarmați, și ordonă ca viteza să fie redusă la patru noduri și jumătate.

Kenlon aproape că nu le auzi răspunsurile, simțindu-se, brusc, ridicol din cauza măsurilor de precauție luate. Hidroavionul se afla la numai șapte metri de turnul de comandă. Cei dinăuntru se vedeau foarte clar. Erau șapte la număr și erau numai femei.

Hidroavionul lovi ușor puntea și rămase pe loc. Avea puntea mai ridicată decât parapetul de o formă aerodinamică, deasupra femeii care se aplecase spre Kenlon, stând în picioare la prora.

Poziția ei o făcea să pară anormal de înaltă. Apoi el văzu că acest lucru nu se datora doar poziției ei. Era, într-adevăr, înaltă. Avea o înălțime de aproximativ doi metri.

Uniforma ei era făcută dintr-un material gros, mătăsos, de o textură foarte feminină, dar totuși avea un aspect cazon. Și chipul sau gesturile ei erau milităroase. Atunci când vorbea, i se citeau în glas inflexiunile tăioase ale cuiva obișnuit să comande. Spuse, în engleză:

– Salutări secolului douăzeci.

Mintea lui Kenlon simți șocul din plin. Engleză! Cu un accent ciudat, dar totuși engleză! Emoțiile care îl răscolise înainte, și care păruseră să se stingă, reveneau acum la viață.

Mintea lui, până atunci întunecată de nenumărate griji, se însenină, la fel ca și trupul, atât de încordat de multe minute, ba chiar zile. Brusc, văzu cu claritate adevăratele dimensiuni ale morții violente a lui Jones-Gordon, un incident groaznic, dar nu decisiv, din viața unui luptător, care nu capitulase până în ultima clipă.

Își dădea seama de duritatea atitudinii sale, conștientizând cu tristețe obiectivitatea pregătirii sale militare care îl făcuse să accepte moartea prietenului și superiorului său, după o extrem de scurtă perioadă de dureri și șoc. Era însă adevărat că evenimentele se derulau cu un ritm amețitor. Tot ceea ce conta era faptul că el se afla acolo; el, William Rainor Kenlon, american, acolo în lumea anului 24 999, aflat acum la comanda unuia din cele mai puternice vase de război al timpului său, un submarin atomic american de la mijlocul secolului douăzeci, dotat cu torpile de șaizeci de

centimetri, cu tunuri antiaeriene și cu un hidroavion, această întreagă structură, măreață și foarte lungă – capabilă să se deplaseze sub apă un timp incredibil de lung, și atât de temeinic blindată, încât, teoretic, în ea nu putea pătrunde apa, nici dacă găseau de cuviință să coboare la o adâncime de trei sute de metri. Femeia vorbea din nou, în limba oamenilor înaripați de data aceasta, pe un ton nedumerit:

– Ce s-a întâmplat? Nu înțelegeți americana? Sunteți unul din acei barbari, neamericani, din acele vremuri?

Kenlon râse. Nu se putea abține. Dacă aceasta era părerea epocilor ulterioare celei din care venea el, nu era greu de ghicit cine câștigase toate războaiele începând cu cel de-al doilea mondial. Spuse, în engleză:

– Îmi cer scuze, doamnă. Am fost atât de surprins de faptul că vorbiți americana și că...

Se opri, șocat de realitatea propriilor cuvinte. El și echipajul trăiseră timp de o lună într-un univers străin, care le devenise și mai străin din cauza izolării lor mentale față de locuitorii acestui univers. Era adevărat că învățase limba oamenilor înaripați. Capacitatea de a realiza o comunicare foarte șovăielnică nu făcea decât să accentueze prăpastia dintre cele două specii umane diferite.

Toate acestea luaseră sfârșit. Iată-l în fața unor compatrioți. Nu conta din ce epocă veneau. Pesemne că era o epocă destul de apropiată pentru a păstra aceeași limbă, în mare, dar totuși destul de îndepărtată, dacă se ajunsese la ideea că acea parte a lumii lui care era neamericană era neapărat barbară.

Vru să spună ceva, dar tânăra femeie i-o luă înainte.

– Numele meu este Dorilee. Am sub comandă trupa Joannelor și o păzesc pe Sessa Clen în drumul ei spre patul conjugal. Pot veni la bord?

Kenlon auzi foarte vag ultima propoziție. Era cu totul concentrat asupra spuselor ei. Îi trebui o clipă pentru a realiza că ciudatele cuvinte folosite de ea nu contau. Era vorba de femei-soldat care escortau o altă femeie, evident o persoană importantă, la nunta acesteia.

De abia după ce realiză acest lucru, sesiză ultima propoziție auzită. Înțelese în aceeași clipă, că nu părea să aștepte ajutor din partea cuiva și că îi luase tăcerea drept un răspuns afirmativ. Coborî sprintenă pe punte.

Era la fel de înaltă ca și el și avea un zâmbet larg. Avea ochi căprui, buze puternice și un chip puțin prea lung pentru a fi frumoasă. Spuse:

– Se vorbește de dumneata de mai mult de o săptămână, iar părerea generală este că vasul vostru este singurul capabil să satisfacă cerințele oamenilor înaripați.

Aruncă, curioasă, o privire spre punte, apoi spre tambuchi.

– Deci acesta este un submarin adevărat. Singurul pe care l-am văzut vreodată se afla într-un muzeu în Greater Clen City și...

În ciuda faptului că îl interesa fiecare cuvânt rostit de ea, Kenlon se văzu nevoit s-o întrerupă.

Femeia se întoarse din nou cu fața la el. Se păru că îi înțelese pe loc întrebarea.

– Aveți la bord un om înaripat, nu?

– Da.

– El comunică prin... – ezită în privința cuvântului – undele speciale cu superiorii săi, de o lună de zile, deși de abia săptămâna trecută i-am învățat suficient limba pentru a înțelege esența celor spuse.

Adăugă:

– Am descoperit un aparat uimitor asupra omului înaripat care a venit la bordul vasului nostru. Era ascuns în țesătura hainelor sale.

Nemmo, pușlama ce ești, își spuse Kenlon. Nu că ar fi avut vreo importanță, realiză el imediat.

– Pot să cobor în interiorul vasului? întrebă femeia.

Kenlon nu avea nevoie să cântărească în minte răspunsul.

– Nu, spuse el.

Femeia nu păru deloc afectată de refuzul prompt.

– Atunci vă invit să ne vizitați voi vasul, spuse ea. Mai târziu poate putem să intrăm și noi pe vasul vostru.

Kenlon se îndoia serios de ultima variantă. Nu era înțelept. Însă invitația – dacă era o invitație – avu un efect straniu asupra lui. Fu cuprins de o emoție puternică, ce îi tulbură parcă vederea. Când o privi pe femeie, avu senzația că i se încețoșaseră ochii.

– Acum?

– Desigur, acum! spuse ea. Sessa Clen vrea să vă vorbească.

Kenlon încercă să-și imagineze acest lucru, dar în van.

Era o senzație deloc neplăcută. Mintea îi era cuprinsă tot mai mult de sentimentul de suspans. Realiză că nu putea rezista ideii și că trebuia să meargă.

Cu cât își făcea mai repede o idee asupra întregii situații din această lume a viitorului, cu atât mai bine.

Se întoarse spre Benjamin și spuse:

– Locotenente, preiei comanda în lipsa mea. Să nu urce nimeni la bord, orice ar fi.

– Doamne, mergeți singur, domnule? Vă rog să mă scuzați, domnule căpitan.

– Nu face nimic, spuse Kenlon.

Se apropie de el și spuse, pe un ton puțin certăreț:

– Nu crezi că două persoane s-ar afla în același pericol ca și una singură?

– Aveți dreptate, domnule. Dar de ce nu trimiteți pe altcineva?

Sugestia de a nu se duce personal îl șocă pe Kenlon. Se închipuia deja vorbind cu oameni din alte timpuri. Se părea că, deocamdată, singurul avantaj pe care i-l aducea noua sa postură era acela că își putea aroga astfel de însărcinări.

Cu toate acestea, continuă să-și susțină punctul de vedere cu argumente logice.

– Locotenente, în timpul nostru, cui dau raportul agenții secreți?

Benjamin ezită, apoi recunoscu:

– Nu înțeleg unde vreți să ajungeți, domnule.

– Ei dau raportul unor oameni care au destulă experiență pentru a evalua datele adunate, corect?

– Înțeleg. Nu avem o astfel de persoană aici.

– Absolut nici una, locotenente. Astfel, căpitanul trebuie să meargă personal, așa cum va trebui să faci și dumneata dacă mi se întâmplă ceva și rămâi la comandă. Vom ține legătura prin radio.

– Păi... spuse Benjamin, cu îndoială în glas.

Kenlon se săturase de discuție.

– Mă duc, spuse el tare. Așa am hotărât. Deci, ai înțeles să nu lași pe nimeni la bord?

– Da, domnule căpitan.

Kenlon ridică și mai mult tonul, pentru a se face auzit de femeie:

– Și dacă încearcă cineva să facă un târg, folosindu-se de mine ca monedă de schimb, răspunsul este nu, categoric. Nu accepți nici un târg. E limpede?

Benjamin luă poziție de drepți.

– Desigur, spuse el, pe un ton care nu lăsa loc de îndoială asupra seriozității sale.

– O să vă rog să mă așteptați câteva minute, până mă pregătesc, îi spuse Kenlon femeii.

Coborî și luă cu el, printre altele, un pistol automat, un mic aparat de emisie-recepție și busola lui.

Se spălă pe față și pe mâini, își strânse trusa de bărbierit, și se îndreptă spre punte. Câteva clipe mai târziu, urcă sprinten la bordul hidroavionului.

Simți o ușoară zdruncinătură, dar era doar un semn că se puseseră în mișcare. Se uită înapoi. Între submarin și hidroavion se întindea apa mării. Treptat, distanța dintre cele două nave creștea.

Capitolul 9

După aproximativ douăzeci de minute, Kenlon își dădu seama că Paznica privea neliniștită spre stânga lui, puțin în spate. Ea îi surprinse privirea.

– Vasul acela se îndreaptă spre noi, spuse ea. Cred că încearcă să ne taie calea.

Kenlon se întoarse cu totul. Văzu imediat că era vorba de vasul dotat cu două structuri metalice neobișnuit de lungi pe punte. Se îndrepta spre ei cu o viteză comparabilă cu cea a unui distrugător, după cum realiză ochiul lui Kenlon. Avea să taie calea hidroavionului la un kilometru și jumătate mai încolo.

Kenlon se întoarse cu fața la lidera joannelor. Întinse mâna în sus și spuse:

– Ridicați-vă hidroavionul deasupra lor.

Încordarea nu dispăru de pe chipul aspru al femeii. Scutură din cap.

– Vasul are, din concepție, multe restricții, spuse ea, astfel încât nimeni să nu fie vreodată tentat să îl folosească pentru vreo ilegalitate. Nu poate urca decât la aproximativ treizeci de metri.

Cum catargele – dacă asta erau – celeilalte nave se ridicau la numai douăzeci și cinci de metri, lui Kenlon i se părea că ar fi avut destul loc să zboare printre ele.

– Ridicați hidroavionul în aer, ordonă el.

– Să presupunem că trag asupra noastră și ne doboară, începu ea, apoi se opri.

Clătină din cap, privindu-l cu reproș.

– Domnule Kenlon, eu mă aflu la comanda acestui aparat. Sper că vă dați seama de asta.

Kenlon nu avea de gând să pună la îndoială acest lucru. Privi în tăcere cum cele două nave se apropiau una de cealaltă. O auzi pe Paznică spunând ceva uneia dintre joanne, care apăsă pe un buton de pe placa metalică de lângă ea. Kenlon simți sub picioare cum hidroavionul încetinea ușor, până se opri. Kenlon și Dorilee se duseră la parapet.

Kenlon văzu cum în cealaltă navă se deschide o ușă, pe care ies doi bărbați în costume de baie. Rămaseră lângă ușă. Unul dintre ei avea în mână un mic dispozitiv. Rosti în el niște cuvinte aparent izolate între ele. Ciudata navă se apropie de ei, producând un siaj care îi indica faptul că nu era un vehicul cu elice, căci se opri imediat. Îi întâmpină însă celălalt bărbat. Kenlon observă că avea la gât un fel de cablu, fixat de un mic obiect negru, rotund. Bărbatul ridică obiectul și vorbi în el. Concomitent, cineva aflat în unul din turnuri li se adresă într-o limbă care părea cunoscută, dar pe care Kenlon nu o înțelegea.

Aflată lângă ele, Dorilee spuse:

– A, are un aparat de traducere. Bun.

Răspunse, ridicând glasul.

Schimbul de replici continuă preț de câteva minute. Kenlon înțelese că Paznica era iritată și că celălalt insista. Kenlon o trase de mânecă.

– Ce vrea?

– Pe dumneata.

– De ce? întrebă Kenlon uluit.

Bărbatul de pe cealaltă navă tăcu, iar Dorilee spuse, încurcată:

– Îl cheamă Robairst și – traducând în timpul vostru – înțeleg că el și prietenul său sunt din anul 6842. Îmi reproșează că noi – adică eu și grupul meu – ne purtăm incorect față de ceilalți oameni aduși din trecut, pentru că vrem să vă ținem sub control.

Nu vorbea cu prea multă tragere de inimă. Kenlon o măsură cu privirea și deveni limpede pentru el faptul că cei doi bărbați din secolul șaizeci și nouă analizaseră corect intențiile ei, cel puțin.

– Insistă să vă las să discutați cu ei! spuse Paznica fără chef.

– De ce nu? spuse Kenlon intrigat.

Femeia cea înaltă și puternică spuse, pe un ton apăsător:

– Cine știe ce intenții au?

Kenlon era de părere că întrebarea era la fel de valabilă în ceea ce o privea pe ea.

– Cu toții suntem preocupați de același lucru – să ne întoarcem acasă, spuse el. Nimeni nu va acționa în așa fel încât să facă acest lucru mai dificil.

Bărbații de pe vasul de dedesubt își pierduseră vizibil răbdarea. Unul dintre ei strigă ceva, pe un ton aspru. Ea răspunse cu resemnare în glas, apoi se întoarse cu fața la Kenlon.

– Vasul lor este unul de pescuit și au armament mai bun decât al nostru. I-am spus că le stați la dispoziție treizeci de minute.

– De ce nu mă însoțiți?

Paznica răspunse posomorâtă că le propusese acest lucru, dar bărbații nu aveau încredere în ea. Kenlon se

gândi că el avusese aceeași reacție față de ea, dar nu spuse nimic.

Realiză că hidroavionul se deplasa în față, pentru a ajunge deasupra vasului. De pe puntea acestuia fu aruncată în sus o scară, care rămase suspendată în aer, așteptând să fie atinsă de copastia hidroavionului. În acel moment, vasul mări viteza. Scara se frecă cu zgomot de suprafața metalică. Lui Kenlon însă i se păru solidă, în momentul în care începu să coboare.

Ajunse pe punte fără probleme și privi curios în jur.

Un vas de pescuit!

Ar fi dorit să zăbovească asupra turnurilor, să pună întrebări, să afle detalii tehnice. Însă individul mai solid – Robairst – îi indica ușa deschisă.

Vorbi în microfon, și remarcabilul aparat de traducere – prin care vorbise mai înainte în limba Clen – pronunță acum în engleză:

– Pe aici, domnule Kenlon.

Interiorul era inundat de lumina soarelui. Pereții care păruseră atât de opaci din exterior era transparenți ca aerul pe dinăuntru. Existau obstacole în calea privirii lui, dar erau excrescențe sau scobituri în suprafața vasului. Mobilierul era acela al unui salon confortabil. Acest lucru nu îl surprinse prea tare pe Kenlon. Nu știa nici el bine la ce se așteptase. Văzând totuși scaunele și canapelele, realiză imediat: Desigur! Cum în anul 6842 oamenii aveau încă mâini și picioare, trebuiau încă să se așeze, să stea întinși, să doarmă și să mănânce, și în mod evident încă le plăcea să pescuiască. De fapt, dacă exista vreo diferență între oamenii secolului douăzeci și cei ai secolului șaizeci și nouă, aceasta nu era deloc evidentă.

– Luați loc! se auzi dinspre un aparat de traducere camuflat în perete, în stânga lui.

Kenlon se așeză pe o canapea. Apoi, cea mai în vârstă și mai solidă dintre gazdele lui – Robairst – se așeză, de asemenea. Bărbatul mai tânăr rămase în picioare.

Avea un chip ascuțit, un nas lung, și un trup uscățiv. Era limpede că era nerăbdător, căci în cele din urmă își întrebă tovarășul:

– Să încep?

– Acesta este asociatul meu, Tainar, spuse Robairst.

Tainar probabil că o luă ca pe o permisiune, căci spuse:

– Domnule Kenlon, celelalte persoane care au fost aduse în această eră cu forța se află aici de mai mult timp decât dumneavoastră. Jumătate dintre noi suntem foarte grăbiți să ne întoarcem în timpul nostru, și, cu două sau trei excepții, suntem cu toții de acord în privința modului în care submarinul dumneavoastră ar trebui să acționeze.

Întinse mâinile, într-un gest de frustrare.

– Pentru noi ar fi foarte neplăcut dacă v-ați apuca acum să analizați situația, să cântăriți argumentele pro și contra, și în cele din urmă să faceți oricum ceea ce noi considerăm inevitabil. Vrem să auzim de la dumneavoastră că veți respecta decizia majorității și veți distruge orașul oamenilor-pești.

Individul mai solid se ridică brusc în picioare.

– Numai puțin, spuse el. Cred că nu ai prezentat situația noastră destul de elocvent.

Întorcându-se spre Kenlon, spuse grăbit:

– Noi suntem oameni de afaceri, domnule Kenlon. Eram pe cale să ne încheiem vacanța când am suferit această ridicolă întâmplare – și arată spre fortăreața oamenilor înaripați. Trebuia să ne întoarcem la birourile noastre de acum trei săptămâni. Suntem pe cale să ne pierdem statutul. Înțelegeți, deci, în ce situație gravă ne aflăm.

Lui Kenlon situația nu i se părea nemaipomenit de gravă. Pesemne că îi scăpa un aspect al relatării lor.

Avea, de asemenea, neplăcuta senzație că și el se afla într-un pericol mai mare decât la prima vedere. Așa că răspunse evaziv:

– Ce ar fi să-mi povestiți mai mult despre era dumneavoastră și despre această presiune la care sunteți supuși?

Cei doi bărbați schimbară o privire. Apoi Tainar spuse fără chef:

– Dacă eu și partenerul meu nu ne întoarcem imediat în timpul nostru, guvernul va încredința afacerea noastră altor persoane calificate. Riscăm să rămânem fără acel tip de venit care ne permite să folosim vase de acest calibru. Dacă se întâmplă acest lucru, numele noastre vor ajunge la coada listei cu persoane calificate.

Kenlon deduse că, în secolul șaizeci și nouă, o afacere nu putea fi proprietatea cuiva. Ea era încredințată unui manager calificat, care o administra în interes personal. Era evident că, în anumite împrejurări, managerul își putea pierde postul în favoarea altei persoane calificate.

– Despre asta e vorba? întrebă el.

Cei doi răspunseră afirmativ.

Tainar încheie pesimist:

– Aș vrea să vă atrag atenția că genul de analiză pe care o putem face noi se bazează pe mai multe date și pe o experiență cu cinci mii de ani mai veche decât cea din vremea dumneavoastră. Din acest motiv, ar trebui să ne respectați sfaturile fără împotrivire.

Kenlon se simți jignit de aluzia la condiția lui inferioară. Reținându-și iritarea, spuse calm:

– Conform acestui raționament, ar trebui să ne consultăm cu reprezentanții sau reprezentantul celei mai vechi civilizații prezente aici, și să le aflăm părerea.

Chipul suplu al lui Tainar fu traversat de o grimasă.

– Cu nebunul acela! spuse el disprețuitor.

– Bine, atunci cu al doilea ca vechime, spuse Kenlon.

Pe canapeaua din fața lui Kenlon, Robairst își drese glasul și se ridică.

– În regulă, spuse el, și din glas, ca și din gesturi, îi dispăru amabilitatea aparentă. Cred că trebuie să vorbim deschis. Da sau nu?

Kenlon trase adânc aer în piept. Avea puternica senzație că momentul de criză sosise. Însă nici prin cap nu-i trecea să accepte să distrugă un oraș, locuit de zeci de mii de oameni-pești, de dragul unui argument precum bunăstarea a doi oameni.

– Nu! spuse el tăios.

În timpul lungii pauze care urmă, Kenlon privi în spatele gazdelor sale, spre întinderea de apă de afară. Simțea că vasul pe care se afla se deplasa cu viteză mică.

În raza lui vizuală intrase acum și uriașa navă sferică, ce era acum mult mai aproape decât atunci când o văzuse ultima oară. Nu era mai departe de o sută cincizeci de metri. Cu toate acestea, nu se vedea nici un semn de viață. Kenlon își dădu seama că cei doi bărbați din încăpere se apropiaseră unul de celălalt și că stăteau unul lângă altul, privindu-l amenințător.

– Comandante Kenlon – spuse Robairst – sper că realizați că în această eră nu există un sistem de legi de care să trebuiască să ținem seama.

– Ofițerii și echipajul submarinului *Sea Serpent*, aparținând Marinei Statelor Unite, vor acționa conform regulamentelor și prevederilor valabile în timpul nostru.

Tainar se întoarse spre prietenul său, și desfăcu larg brațele și palmele.

– Vezi – spuse el – îi trebuie încă șase luni ca să priceapă! Se întrerupse și, întorcându-se spre Kenlon, spuse, pe un ton rece:

– Trebuie să știi că ai două alternative: accepți sau mori!

Kenlon se obișnuise cu ideea că avea să urmeze un ultimatum. Suspinând, spuse:

– Să zicem că accept și apoi nu mă țin de cuvânt, după ce mă întorc pe vas?

Ridică din umeri.

– Haideți să fim realiști.

Tainar zâmbi forțat.

– Într-adevăr, te vei întoarce pe vasul dumitale, domnule Kenlon. Ți se va atașa însă, sub piele, la subsuori, o micuță capsulă metalică, din acelea pe care le folosim pentru a trage în pești mai mari. O dată ce această capsulă este fixată pe un pește, este greu de dislocat. Și dacă este desprinsă, explodează instantaneu, iar peștele mort se ridică la suprafață.

Robairst îl întrerupse cu duritate.

– Dacă în patruzeci și opt de ore de la întoarcerea dumitale pe vas nu ai efectuat atacul asupra orașului oamenilor-pești, vom detona capsula prin telecomandă. Am încercat să evit acest lucru, domnule Kenlon, apelând mai întâi la judecata dumitale.

Kenlon se ridică și spuse, calm:

– Bine, fixați-mi odată capsula și lăsați-mă să plec.

Apoi adăugă:

– Nu mă voi obosi să vă spun ce cred despre voi, nenorociților!

Tainar păru că nu auzise. Fără grabă, se duse la un perete, trase un sertar și scoase, cu multă precauție, un

clește. În timp ce se apropia cu el de Kenlon, ceva licări între brațele cleștelui.

Fără a-și întoarce privirea, întinse mâna spre partenerul său:

– Dă-mi tamponul!

Fără un cuvânt, Robairst făcu un pas în față și îi puse în palmă un obiect plat, maroniu, flexibil. Apoi se retrase și continuă să privească atent.

Tainar îi întinse obiectul maroniu lui Kenlon, care îl luă. Bărbatul spuse.

– Scoateți hainele și pune-l sub brațul drept. Apoi voi atașa capsula.

Cum Kenlon ezita, Robairst îl grăbi:

– Căpitane, îți sugerez să folosești tamponul. Hainele nu te apără îndeajuns. Adu-ți aminte, capsula aceasta a fost concepută pentru a fi atașată pe pielea groasă a rechinilor sau a altor pești mari.

Kenlon îl credea.

Fără prea multă tragere de inimă, începu să se descheie la haină. Și își scosese deja brațul dintr-o mânecă atunci când, în fața lui, Tainar se prăbuși la podea.

Kenlon văzu cu coada ochiului că Robairst se prăbușise și el, imediat. Zăceau amândoi pe covorul gros, parcă lipsiți de viață.

Dinspre boxa ascunsă în perete se auzi un țăcănit. Apoi, o voce de bărbat:

– Domnule comandant Kenlon, noi urmărim această scenă de pe vasul sferic. Trebuie să acționați rapid, căci cei doi își vor reveni în curând. Mergeți pe punte.

Ieșind pe punte, Kenlon nu avu nevoie decât de o clipă pentru a se orienta. Hidroavionul suitei lui Sessa Clen se afla în stânga lui, la aproximativ patru sute de metri distanță. În afara vasului rotund, celelalte erau încă departe.

Distanța la care se aflau îi dădea senzația, falsă sau nu, că ei nu reprezentau o forță ostilă deocamdată.

În timp ce Kenlon aștepta încordat, apăru o deschizătură în suprafața metalică lucitoare a uriașului glob. Un fel de balon glisă în exterior. Trei bărbați în uniforme simple tip salopetă și o fată în ceva asemănător unui costum de baie ieșiră pe platforma nou apărută.

Brusc, terasa se desprinse de vas și pluti prin aer până la Kenlon. Străbătu distanța în mai puțin de un minut și se opri, suspendată, deasupra punții vasului de pescuit. Fata și doi dintre bărbați coborâră lângă Kenlon. Cel de-al treilea bărbat rămase pe micuțul aparat de zbor.

Unul dintre bărbații care coborâseră pe punte era de înălțime medie și cu fața osoasă. Cu un zâmbet vag, ce trăda compasiunea, îi întinse lui Kenlon un obiect minuscul.

Kenlon văzu că bărbatul avea un obiect asemănător, în care vorbi:

– Vorbește-ne prin microfonul acela, spuse bărbatul. Mesajul trebuie să ajungă înapoi la vasul nostru înainte de a fi transmis pe sistemul lor de traducere, alcătuit din computer și boxe.

Kenlon îi indică, printr-o mișcare a capului, că înțelesese. Însă nu era prea atent la cele spuse. Extrem de uimit, se apropie de micul aparat de zbor, care stătea suspendat în aer, fără nici un efort. Întinse mâna, aruncă o privire întrebătoare spre tânărul de la bord și – nevăzând vreo reacție negativă – pipăi partea laterală a aparatului. Era călduț la atingere. Nu se simțea însă nici un tremur, nici o vibrație, ceea ce sugera faptul că era vorba de un mecanism în stare solidă, unul fără componente mobile. Kenlon ridică privirea spre tânăr, ridică microfonul și vorbi în el.

– Cum funcționează?

În spatele lui, boxa din catarg îi traduse întrebarea în ceea ce era, probabil, limba acelor patru oameni.

Bărbatul de pe aparatul de zbor schiță un zâmbet, și răspunse după o singură clipă de ezitare.

– Presupun că puteți înțelege o scurtă explicație tehnică.

Conform spuselor lui, interacțiunea dintre diferitele forțe din atomi și dintre alte particule fusese examinată în decurs de milenii cu mai multă acuratețe.

– Probabil că vă amintiți din cunoștințele dumneavoastră de fizică că anumite particule nucleare aveau o „perioadă" de numai o fracțiune de secundă, spuse el.

Kenlon își aminti de momentele în care se uitase în „camere cu ceață" și la plăci fotografice unde mici dâre luminoase dezvăluiau faptul că o particulă cu o viteză de zeci de mii de kilometri pe secundă se formase ca rezultat al unei reacții nucleare, călătorise pe o distanță de douăzeci de centimetri, cu aproximație, și apoi se disipase, irosindu-și forța.

– Au fost create metode, mai exact medii propice, în care asemenea particule să-și poată spori perioada până la vârste respectabile precum o secundă, sau chiar mai mult, spuse mentorul său.

În acest fel fusese posibilă explorarea proprietăților și aptitudinilor lor.

– De exemplu – continuă explicația – acest vas este acționat de un sistem multiplu în cadrul căruia, o astfel de particulă, denumită Beta Z, este în așa fel direcționată încât ea și celelalte particule au o „perioadă" de aproximativ o secundă și trei sferturi. Dată fiind această existență prelungită, ele schimbau starea obișnuită a spațiului din imediata lor apropiere. În vreme ce acea stare se păstra, orice obiect

influențat de ea – precum acest aparat – se manifesta ca și cum era acționat în spațiu liber.

– Înțeleg, spuse Kenlon.

Și avea senzația că înțelegea, într-adevăr cu un apreciabil efort, și cu mult respect față de ei, câte mii și poate milioane de ore de cercetări ar fi fost necesare pentru a face o copie a motorului acelui aparat.

Înainte ca el să spună ceva, unul din bărbații de pe punte îl atinse pe umăr. Kenlon întoarse capul, iar individul vorbi într-un alt microfon micuț:

– Domnule Kenlon, Robairst și Tainar se vor trezi în aproximativ cinci minute, așa că eu zic să plecăm imediat de aici. Mai întâi, să facem cunoștință.

Pe fată o chema Lidadeeda, pe bărbatul de lângă ea – Camforay, iar pe cel de pe micul aparat de zbor – Massagand. Bărbatul cel înalt se prezentă drept Tulgoronet, și spuse că veneau din Setidillad, o eră a Pământului.

– După calculele noastre, care nu sunt exacte – recunoscu Tulgoromet – venim cam de la optzeci și șase de secole după secolul douăzeci – în jurul anului 10 650.

Vasul lor sferic era de fapt o navă spațială, un laborator de cercetări interplanetare, care aterizase în apă, în apropierea unui oraș de pe Pământ. În timp ce se aflau acolo, un om-pasăre fixase pe nava lor dispozitivul pentru călătoria în timp și venise la bordul navei:

– Înainte de a-i putea zădărnici intențiile, ne-am trezit aici, spuse Tulgoronet cu amărăciune.

O navă spațială!

Informația, implicațiile acesteia erau atât de senzaționale încât Kenlon își spuse: Au desigur, toate cunoștințele! Informații detaliate despre planete și despre istoria civilizației, pe o perioadă imensă de timp.

Gândurile îi fură întrerupte de vocea fetei, care vorbi în microfon. Faptul că sistemul de traducere folosea acum o voce feminină îi atrase imediat lui Kenlon atenția asupra ei.

Fata spuse pe un ton grăbit:

– Ar fi bine să-l ducem pe domnul comandant Kenlon – se uită direct la el – fie pe submarinul dumneavoastră, fie pe aparatul de zbor al Sessei Clen.

Kenlon se conformă grabei pe care o afișau. Dar în timp ce se uita la bord, făcu un semn spre celelalte vase:

– Ați cercetat cumva și celelalte nave cu raza voastră specială, pe care presupun că ați folosit-o pentru a scruta vasul lui Robairst și Tainar?

Răspunsul veni din partea lui Massagand:

– În toate, în afară de una. Tehnica noastră nu a avut efect asupra vasului acela de acolo, îi arătă el.

Kenlon privi în direcția indicată și, după ce își obișnui ochii cu lumina și culoarea apei lucitoare, văzu că bărbatul îi arătase uriașul vas în formă de torpilă care, dintre toate acele vase, se asemăna cel mai mult cu submarinul său.

Aflată lângă el, Lidadeeda spuse grăbită:

– Încotro, domnule comandant? Vrem să plecăm înainte de a-și reveni cei doi.

Simțind nerăbdarea salvatorilor săi, Kenlon spuse:

– Duceți-mă la – cum l-ați numit? – aparatul de zbor al Sessei Clen.

Un minut și jumătate mai târziu, ajunse la destinație.

Kenlon rămase în picioare și le făcu cu mâna, în timp ce aparatul lor de zbor se îndepărta rapid, pe o traiectorie curbată, spre trapa de pe vasul rotund.

Se fixă acolo, glisă înăuntru, după care trapa se închise încet.

Capitolul 10

Kenlon întoarse capul și văzu că Dorilee se apropiase de el.

– Începusem să-mi fac griji pentru dumneata, spuse ea. Ce vroiau?

Pe chipul ei mare, mândru, se citea un interes major.

Kenlon realiză că și Clen dorea, probabil, distrugerea orașului oamenilor-pești. Răspunse evaziv:

– Le-am spus că voi analiza problema.

– Și ceilalți, de pe vasul rotund?

– Au dorit să mă cunoască, spuse Kenlon.

Păru satisfăcută de explicația lui, căci se îndepărtă și dădu un ordin. Hidroavionul se puse din nou în mișcare. Ajunseră în cele din urmă, înaintând încet ca de obicei, la vasul Sessei Clen, roșietic, plutind foarte sus față de nivelul apei.

De aproape, el se dovedi a fi o navă surprinzător de mare, ca un iaht măricel. Kenlon estimă că era lungă de aproape șaptezeci de metri. Aparatul de zbor ateriză într-o scobitură de pe punte.

Dorilee coborî grăbită, vorbi în fugă cu altă femeie solidă, îmbrăcată cu o uniformă de ofițer, apoi îi strigă lui Kenlon să o urmeze. Când Kenlon păși pe puntea principală, Dorilee se apropie de el gâfâind:

– Trebuie să ne grăbim, spuse ea. Nu trebuie să o lăsăm pe Sessa Clen să aștepte.

Kenlon se conformă urmând-o prin două coridoare și coborând un rând de trepte. Ajunseră la o ușă care dădea spre ceea ce pe alte vase s-ar fi numit salonul pasagerilor.

Camera era mare și puternic luminată. De-a lungul celor doi pereți opuși stăteau aliniate aproximativ cincizeci de femei, toate îmbrăcate în rochii cu dungi roșii și albe.

Puternice femei-soldat Joanne – aproximativ treizeci la număr, după estimarea lui – stăteau în picioare în dreptul diferitelor intrări și erau grupate pe două rânduri în celălalt capăt al încăperii.

Kenlon trecu rapid în revistă toate acestea. Apoi, imitându-i pe ceilalți, își îndreptă atenția spre un anume loc.

O femeie tânără, blondă, suplă, îmbrăcată cu o rochie de culoare stacojie era așezată pe un scaun, în acel capăt opus al încăperii. Scaunul stătea pe un podium, care o ridica cu mai mult de treizeci de centimetri.

La prima vedere, părea aproape o fetișcană. Însă când Kenlon o urmă pe Dorilee, traversând încăperea, și văzu mai clar chipul Sessei Clen, estimă că avea în jur de douăzeci și cinci de ani, poate un an sau doi în plus.

Gândurile îi fură întrerupte de Dorilee, care se oprise, și care se dădu la o parte, făcându-i semn să înainteze.

Kenlon înaintă, oprindu-se la aproximativ doi metri și jumătate de femeia blondă.

De abia după ceva vreme realiză că respectase întregul ritual, recunoscând, implicit, superioritatea gazdelor sale. Kenlon ezită. Nu prea știa însă cum să ignore faptul că se afla la o curte regală, fără a jigni pe cineva. Sessa Clen înclină din cap în direcția lui. Kenlon presupuse că era modul lor oficial de a-l întâmpina. Făcu o plecăciune, apoi se îndreptă. De la apropierea aceea, chipul suplu al femeii

avea un aer foarte distins. Realiză că o bună parte din acel aer distins se datora unui sentiment interior al puterii, pe care persoana ei îl iradia.

Gândurile îi fură întrerupte de ea, care vorbi în propria ei limbă. Avea o voce gravă, răgușită, deloc melodioasă. Aflată în spatele lui Kenlon, Dorilee traducea:

– Domnule comandant, Sessa Clen vă urează bun-venit la bordul vasului ei regal și cum ea se îndrepta spre patul conjugal când vasul a fost capturat de oamenii înaripați, vă cere să distrugeți cu submarinul dumneavoastră orașul de sub apă, astfel încât ea și suita ei să-și poată continua drumul.

Kenlon oftă. Deci puneau problema cât se poate de direct. Bine, fie!

– Refuz! spuse el.

Se așternu liniștea. Apoi Dorilee îi spuse, pe un ton uluit:

– Nu pot traduce așa ceva, domnule comandant.

Pesemne că Sessa își dădea seama că nu i se traducea totul, căci i se adresă cu asprime Paznicei. Dorilee se conformă, pe un ton tremurător. Brusc, din toate părțile se auziră exclamații, ceea ce îi indica lui Klen că refuzul său fusese tradus corect.

În fața lui, femeia cea blondă se ridică în picioare, în mod vizibil agitată. Rosti pe un ton ascuțit mai multe propoziții, apoi se întoarse, se îndreptă spre ușă, și străbătu coridorul. După o clipă dispăru din raza vizuală.

Dorilee îi spuse lui Kenlon pe un ton nesigur:

– Sessa Clen își dă seama că răspunsul dumitale se datorează necunoașterii protocolului cuvenit față de o persoană ca ea. Mi-a cerut să vă informez că, din acest motiv, nu veți avea de suferit pentru cuvintele rostite.

Kenlon își dădea seama că era un mesaj reconciliant, dar era, de asemenea, limpede că Sessa Clen era obișnuită să i se satisfacă absolut toate toanele.

Era nerăbdător să plece. Atmosfera îl deprima. În plus, mai erau și alte vase de vizitat. O urmă, în tăcere, pe Dorilee, spre ieșire.

Când ajunse afară pe punte, Kenlon se uită după soare. Între timp însă, se înnorase din nou. Prezența soarelui se putea ghici doar după o vagă luminozitate vizibilă prin stratul de nori, dar acest lucru ar fi putut fi o iluzie.

Kenlon se duse la parapet și făcu semn spre cele trei vase care pluteau în depărtare, la tribord. În stânga lui, departe, se afla cel mai mare dintre toate vasele aduse în acel timp. În față, aproape în linie dreaptă, se afla un iaht albastru cu un aspect îngrijit și, în cele din urmă, nava întunecată, lungă, care semăna cu un submarin fără turn de comandă.

– Cine este în ele? întrebă el.

Chipul mare, aspru, al lui Dorilee, se încruntă.

– Nimeni nu a reușit să ia legătura cu cel care plutește atât de jos față de nivelul apei, spuse ea. În nava albastră se află un singur om. Este un individ pașnic dintr-o perioadă mult ulterioară erei Sessei Clen. Într-un fel, e foarte puternic, dar nu reprezintă o amenințare. În ceea ce privește vasul cel mare…

Se încruntă și mai mult. Apoi îi explică fără tragere de inimă că nava cea mare *Segomay 8*, provenea din anul 2852, și că echipajul ei, format numai din bărbați, exprimase deja amenințări și aluzii referitoare la numeroasele femei din suita Sessei Clen.

– Nu vă vom duce acolo, încheie ea. Dar au și un sistem din acela automat de traducere. Puteți deci să vorbiți cu căpitanul Gand, dacă doriți.

Pesemne că îi citise pe chip dorința puternică de a purta acea conversație, căci strigă un ordin, în limba ei. După puțin timp, una din Joanne îi dădu lui Kenlon un microfon mic, iar Dorilee spuse:

– Aveți legătura cu căpitanul Gand.

Kenlon duse la gură microfonul și spuse:

– Vă salut, domnule căpitan, aici Kenlon, comandantul submarinului.

Îi răspunse o voce, pe un ton extrem de colocvial, plină de admirație cinică:

– Deci ai ajuns deja pe bordul vasului Sessei Clen. Măi să fie, ce rapid! Hei, Kenlon, sunt drăguțe gagicile alea?

Kenlon spuse că nu observase.

– Nu că ar conta, continuă căpitanul Gand. Dacă am găsi o cale să… se întrerupse, posomorât.

– E deprimant, comandante, când oamenii ca noi ne dăm seama că provenim din ere primitive și că o gașcă de femei dispun de cunoștințe superioare. Chiar și acel mic aparat de zbor e dotat cu o grămadă de chestii.

– Chestii? repetă Kenlon.

Deși părea un cuvânt clar, simțea nevoia unor explicații.

– Am încercat să îl capturăm cu o rază transportoare, spuse căpitanul Gand, indignat. Când colo, ce să vezi, raza noastră nu tracta decât apă! Inginerii mei nu-și pot da seama cum au făcut asta.

Kenlon, pe lângă faptul că era interesat de știința înaintată, avea ca obiectiv principal să afle cu ce era dotată nava lui Gand. Fu nevoie de câteva minute de întrebări, dar în cele din urmă își formă o idee.

Vasul *Segomay 8* era conceput pentru fixarea și demontarea de instalații submarine. Era un vas de întreținere tehnică pentru aparatele și pentru stațiile inter-

mediare care acopereau fundul oceanului în secolul douăzeci și nouă; de asemenea, el acoperea o parte din cele aproape o mie de lucrări miniere submarine care continuau pe tot parcursul anului. Însă nu putea acționa în nici un fel împotriva orașului subacvatic al oamenilor-pești.

– Am încercat – spuse Gand cu amărăciune – dar le-a fost foarte ușor să desprindă instrumentele pe care le-am coborât.

Kenlon dădu glas bănuielii sale, venită din cele spuse de Gand, că acesta era de acord cu exterminarea oamenilor-pești.

– Desigur!

În glasul baritonului se citea surprinderea. Gand adăugă mohorât:

– Patronii mei pierd bani în fiecare zi a mea de stat aici, și nu-mi va fi ușor să explic unde am fost. Așa că poate te hotărăști în scurt timp, ce zici?

Kenlon spuse că înainte de a lua o decizie vroia să discute cu cei de la bordul navei albastre și cel al vasului închis la culoare. Încheie pe un ton nedumerit.

– Trebuie să recunosc că am omis să pun această întrebare, dar când ne vom întoarce, de ce nu am putea fi duși în timp, cu un minut sau două după ce am părăsit lumea noastră? În felul acesta, nu va avea nimeni nimic de explicat.

– A, nu, asta e imposibil, spuse Gand.

– De ce?

Conform sumarei explicații a lui Gand, care urmă, istoria materiei se schimba continuu. Astfel, complexul materie-energie din fiecare atom al caselor lor își continua evoluția normală în timp. Din cauza acestei rigidități a forței, i-ar fi imposibil unui obiect să spargă barierele astfel create. Ceea ce era foarte bine, căci el ar dispărea

instantaneu dacă s-ar produce cu adevărat o astfel de încălcare a legilor naturii.

Gand își încheie explicația pe un ton încurcat:

– Va trebui să-l rogi pe Arpo să-ți explice toate acestea.

– Arpo?

– E pe vasul albastru. E un tip inofensiv, dar inteligent, de aici, din viitorul îndepărtat. El e neutru în toată povestea asta. De fapt – tonul îi deveni brusc acid – e atât de altruist, încât nici nu îl deranjează prea tare că se află aici, dacă poți să-ți închipui așa ceva.

Încheie, pe un ton sec:

– Nimeni nu a reușit să ia legătura cu celălalt vas, acela care are o linie de plutire atât de joasă.

De lângă Kenlon, Dorilee spuse:

– Am tot încercat să luăm legătura cu Arpo, dar nu am primit nici un răspuns.

În clipa aceea, în mintea lui Kenlon răsună un gând străin:

– Comandante, din pură curtoazie, vă salut și vă urez numai bine. Însă nu pot face nimic pentru dumneavoastră.

Acel gând care îi pătrunse în minte era însoțit de un puternic sentiment de dragoste. Era o forță pură, atât de puternică încât Kenlon își simți întreg trupul cuprins de o ciudată și plăcută căldură sufletească.

Apoi se gândi:

– O, Doamne, trebuie să obțin niște informații de la el.

Toate acestea se petrecură într-un mod atât de natural, se formase o legătură atât de completă și rapidă, încât de abia după ce Kenlon se arătase total receptiv, realiză ce se petrecea.

Telepatie. Perfect.

Acesta era omul pe care Tainar îl numise nebun.

În afară de senzația de dragoste, Kenlon recepta și un enorm potențial cerebral.

În acest moment, frenetica senzație îl străbătu din nou.

– Ce, ce, ce... gândea Kenlon cu frenezie.

Pesemne că Arpo îl lăsase să-și consume reacțiile, căci gândul lui pătrunse, la fel de limpede ca și înainte, în mintea lui Kenlon.

– Poate că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru dumneata este să-ți prezint o scurtă istorie a omenirii, spuse Arpo.

Kenlon se agăță cu disperare de ocazia oferită.

– Da, da!

Și astfel avu parte de prima lecție de istorie a civilizației.

Din punct de vedere științific, majoritatea realităților care se ascundeau sub aspectul palpitant al universului material erau deja destul de cunoscute în secolul treizeci și opt. În acea perioadă, anumite aspecte complexe ale comportamentului particulelor dădeau naștere unei noi viziuni asupra universului, care făcea posibilă modificarea teoriei fundamentale.

Aceste modificări aveau la bază descoperirea faptului că particulele urmau, în mod statistic, anumite reguli de comportament însă, luate individual, ele erau capabile să aleagă. Această alegere nu se plasa pe același nivel ca al unei ființe vii care se decide să meargă spre nord, în loc de sud, sau ca al lui Peter care o alege pe Joanna de soție, în locul Annei. Alegerea făcută de particulă reprezenta o versiune mai puțin obișnuită a unor întrebări de genul: oare? poate că? acesta? aceea? de ce nu? în regulă.

Particula pornea de la presupunerea eficientă și înnăscută în proporție de 90 la sută, că toate direcțiile meritau luate în calcul în mod egal. Și atunci de ce să nu se îndrepte

într-acolo? – de obicei cea mai sigură cale. Schimbarea acestei presupuneri s-a dovedit posibilă prin intermediul unor anumite tehnici.

Din acel moment, controlul exercitat asupra naturii a căpătat un înțeles diferit, fantastic, dar fascinant și avansat.

În domeniul relațiilor interumane, un mic grup de savanți a rezolvat, practic, problema psihologică, făcând-o accesibilă. Însă individul din mulțime nu putea fi făcut să se confrunte cu sine, în afară de cazuri rare. Cei șase miliarde de locuitori ai Pământului în secolul treizeci, cele trei miliarde ale secolului cincizeci, cele șaisprezece miliarde ale secolului șaizeci și cinci – cea mai numeroasă populație din istoria planetei – și cele două miliarde ale secolului opt mii cincizeci dovedeau aproape fără excepție același lucru, și anume că impulsul ar putea fi judecat prin flux energetic intern și programarea anterioară a centrilor nervoși, dar oamenii erau prea mulți. Nu puteau fi încătușați de nici un sistem, nu puteau fi învățați, condiționați, educați, influențați, decât individual, cu mari eforturi. Iar acest lucru era imposibil.

Astfel că războaiele nimicitoare au continuat în mod periodic și necruțător. Agresorii bombardau neîncetat orașele planetei, fără a putea găsi o soluție pașnică acceptabilă pentru toată lumea.

Schimbarea a survenit atunci când strămoșii lui Arpo, probabil rezultate ale mutațiilor, au început să-și facă apariția într-o zonă puternic afectată de radiații. Ei au urmat un principiu neclintit al bunăvoinței și nonrezistenței. Războiul s-a sfârșit.

Pacea i-a luat locul.

Arpo se vedea obligat să presupună că, atunci când continentele au început să se scufunde în ocean, în acel potop planetar care dăduse naștere oamenilor-înaripați și

oamenilor-pești, urmașii propriei lui ere nu opuseseră mai multă rezistență decât invadatorilor din mileniile anterioare.

– Iar acum, comandante – încheie Arpo – voi mai răspunde doar unei singure întrebări.

Kenlon, a cărui minte fierbea de întrebări, era cuprins de o surescitare teribilă. Apoi, pentru o clipă, se simți ca un om căruia un duh îi acordase dreptul la o singură dorință. Creierul parcă i se ridica la înălțimi de neatins, pentru a coborî, apoi, din nou pe pământ, făcându-l să-și dea seama de datoria și scopul lui fundamental.

Aruncă grăbit o privire în direcția vasului cu linia de plutire joasă, care de abia se vedea sub cerul acela cenușiu. Își transmise grăbit gândul-întrebare:

– Cine e acolo, în vasul acela întunecat?

Adăugă.

– Aș vrea să merg acolo și să vorbesc cu ei.

– Nu pot lua legătura cu ei, sosi gândul lui Arpo. Au ridicat o barieră atât de avansată, încât mi-ar strica echilibrul interior dacă aș încerca să o străpung. Și nu doresc acest lucru.

– Deci ai putea s-o străpungi?

– Da, spuse Arpo. Și, cu acestea spuse, îmi iau rămas-bun și îți urez noroc.

– *Așteaptă!* spuse Kenlon. Poți să-mi dai vreun sfat în privința oamenilor-pești și a celor înaripați?

Simți, în același timp, cum mintea celuilalt se retrage.

Efectul pe care îl resimți fu acela al unei despărțiri bruște de o persoană foarte dragă. Se simțea cuprins de tristețe, ca și cum pierduse ceva. Kenlon se întoarse spre Dorilee și spuse pe un ton abătut.

– Cred că ar fi bine să mă duci înapoi pe vasul meu.

Capitolul 11

O dată cu lăsarea nopții, începu să plouă. Kenlon își puse mantaua de ploaie și urcă pe puntea îngustă a submarinului, întoarse capul în sus și se lăsă udat de ploaie. Picăturile de ploaie erau răcoritoare și plăcute la atingere. Însă mult mai important era faptul că ochiul lui experimentat recunoscuse deja premizele unei nopți ploioase pe toată durata ei.

Bezna cobora asupra întinderii de apă, învăluind aproape totul în întuneric. Valurile aveau și ele sclipirile lor, dar vizibilitatea era redusă la câțiva metri.

Se întoarse la cabina lui, unde dormi cinci ore. Apoi se sculă, se bărbieri și dădu ordin ca nava să înceapă imersiunea și să înainteze.

La adăpostul întunericului, folosindu-și calculele detaliate din timpul zilei, el conduse submarinul pe o traiectorie amplă, circulară, ocolind celelalte nave. Când ajunse într-un punct pe care îl consideră a fi la nord de nava asemănătoare unui submarin, ridică vasul la nivelul periscopului și îl îndreptă spre sud, la viteză minimă. Elicea aproape că nu se învârtea deloc.

Apoi se duse în turnul de control.

Benjamin, aflat acolo, se mulțumi să clatine mirat din cap, la vederea lui Kenlon, echipat ca scafandru.

Kenlon înțelese expresia resemnată de pe chipul ofițerului său adjunct și spuse:

– La urma urmelor, mai întâi am fost scafandru.

– Nu pot decât să-mi exprim respectul, domnule, spuse Benjamin.

Kenlon își continuă argumentația:

– Trebuie neapărat să vedem ce este cu oamenii aceia. Dacă nu am face asta, am rămâne cu un vid de informații.

– Perfect adevărat, domnule, spuse locotenentul Benjamin pe un ton plin de tact.

Fără a mai spune ceva, Benjamin dădu ordin ca submarinul să plutească în derivă, cu turnul de control sub apă.

Kenlon și cei doi oameni care urmau să-l însoțească ieșiră pe deasupra și se lăsară înghițiți de marea întunecată.

Apa era caldă ca la tropice. Kenlon înota în tăcere, la fel ca și ceilalți. La adăpostul relativ oferit de marea liniștită, ei înaintau aproape fără nici un clipocit. Ploaia începu brusc să cadă temeinic. Noaptea, care deja era neagră ca smoala, părea să devină și mai întunecată.

Apă întunecată dedesubt, beznă deasupra.

Kenlon se calma întotdeauna în apă, și încordarea începu să-l părăsească.

Intuiția lui înnăscută îl ajuta să țină socoteala minutelor scurse. Când consideră că trecuse destul timp, își atinse camarazii, unul pe picior, pe celălalt – pe braț. Se opriră și începură să calce apa. Kenlon știa că cei doi oameni își scoteau ochelarii pentru timp de noapte din cutiile pe care le aveau agățate pe spate. Făcu și el același lucru. Câteva minute mai târziu, privea la ciudata scenă din fața lui.

Estimase corect timpul scurs.

Nava în formă de torpilă se afla la maximum zece metri de ei.

Însă altceva mult mai senzațional se petrecea.

Pe acea punte până atunci pustie, biciuită de ploaie, se mișca cineva.

Călcând încet apa și stând ridicat, dacă se poate spune așa, pe labele lui de scafandru, zări mai multe siluete care se urcau din apă pe ciudatul vas.

Au fost să înoate puțin, prin beznă, își spuse el uluit.

Luând în calcul ploaia, caracterul secret al acestui fapt reprezenta o dovadă de frică, probabil.

Într-un fel, îi înțelegea. Era oarecum normal. Adevărul era, probabil, că toți cei care fuseseră aduși acolo din trecut erau, pesemne, înspăimântați până în măduva oaselor.

Din nou mișcare pe punte. De pe suprafața plată se ridică un obiect. Se asemăna cu un turn de control. Văzând acest lucru, realizând că înotătorii se pregăteau de intrare, Kenlon făcu eforturi pentru a nu se duce pe bord și a se prezenta, înainte de a fi prea târziu. Nu acum, hotărî el. Nu în bezna aceea.

O clipă mai târziu, se simți uluit de modul simplu, dezinvolt în care acel impuls îi traversase mintea, și de faptul că fusese cât pe-aci să-l urmeze.

Gândurile îi fură întrerupte, căci siluetele care se cățăraseră pe puntea ciudatei nave se ridicau în picioare, mai întâi una dintre ele, apoi încă patru.

Kenlon privea, fascinat, prin binoclul său nocturn. Ploaia părea să le distorsioneze chipurile. Lentilele ude de ploaie prin care privea îi schimba percepția asupra formei, structurii, a mișcărilor lor.

Era pe punctul de a spune ceva, de a da următorul semnal – când își dădu seama că nici măcar ploaia nu distorsionase până atunci în acel mod aspectul cuiva.

Apoi înțelese.

Nu erau oameni.

Kenlon nu putea găsi vreo asemănare decât cu niște crocodili mici care se ridicau pe niște picioare lungi și care se mișcau cu o flexibilitate și o siguranță de care nu ar fi fost capabil nici un crocodil de pe Pământ.

Sistemul lui nervos fu străbătut de extrem de șocanta descoperire. Se simți cuprins de o senzație neplăcută, de surescitare.

Însă totul se reduse la o întrebare realistă: Ce trebuia să facă acum?

Realiză, abătut, că ceea ce văzuse nu îl ajuta prea mult.

Acțiunile militare, prin natura lor, necesitau o logică superioară impulsurilor umane. Dacă instinctul îți spune să pleci dintr-un loc, logica militară îți cere să execuți o misiune de recunoaștere agresivă.

Cum oamenii lui se uitaseră și ei prin binoclurile lor speciale nocturne, Kenlon bâjbâi după ei și îi prinse de braț, spunând în șoaptă:

– I-ați văzut?

I se răspunse afirmativ, printr-o strângere de mână.

– Bun, haideți să măsurăm vasul, conform planului.

Și înaintară, intrând dedesubtul navei.

Avea un diametru de șaisprezece metri, o grosime de aproximativ treisprezece metri și era lungă de patruzeci de metri.

Nu părea să aibă nici un motor, nici tuburi pentru rachete, nici elice, absolut nici o excrescență, nici un fel de deschizături. Kenlon își aduse aminte de spusele lui Arpo – în legătură cu avansatele câmpuri energetice, pe care nici măcar el nu le putea penetra. Presupuse că nava se deplasa prin intermediul unui astfel de câmp. Era numai o deducție, dar trebuia să existe un mijloc de propulsie.

Faptul că nu avea nici cel mai mic indiciu despre ce putea fi acel mijloc, era foarte frustrant.

În cele din urmă, fără prea mult entuziasm, Kenlon dădu semnalul de retragere.

Imediat ce ajunse la bordul lui *Sea Serpent*, Kenlon îi convocă pe Benjamin și pe Tedders în cabina căpitanului și le povesti cele văzute.

– Ei bine, domnilor, ce părere aveți? încheie el. Ce concluzie trageți? Și, ceea ce este mai important, ce ar trebui să facem?

După o perioadă de tăcere, Benjamin spuse:

– Domnule căpitan, i-ați întrebat pe cei de pe celelalte vase dacă s-a luat legătura cu civilizații extraterestre din alte sisteme solare, în vremea lor?

Kenlon trebuia să recunoască că nici măcar nu-i trecuse prin minte. Era, de asemenea, adevărat că nu înțelegea rostul întrebării.

– Păi, domnule, se pare că o navă extraterestră care vizita Terra a fost adusă aici din greșeală de un om-pasăre.

– Aha! spuse Kenlon.

Rămase așezat, cugetând asupra acelei explicații extrem de simple. Desigur, cum altfel?

– Măi să fie, am fost un idiot spuse el. Aduceți-l pe Nemmo aici.

Acesta se conformă.

– Nu am reușit să luăm legătura cu camaradul nostru înaripat care a adus nava aceea aici, spuse Nemmo. Din păcate, se pare că după ce a montat dispozitivul pentru călătoria în timp, el nu a reușit să urce la bord și a rămas acolo.

În contradicție cu tonul abătut al interlocutorului său, Kenlon se simțea mai ușurat. Insistă, totuși:

– Dar vasul a fost adus din trecut, în mod cert, nu?

– O, da. După ce a sosit aici, tuburile montate de omul nostru au putut fi văzute clar mai multe ore. Se pare că cei

dinăuntru au reușit după aceea să le desprindă, ceea ce dovedește multă iscusință și cunoștințe tehnologice înaintate. Ar fi putut-o face Arpo, dar desigur că el nu este genul de om care să intervină sau să opună rezistență.

Kenlon cântări în minte explicația primită – care părea a fi completă acum – și în cele din urmă, spuse, încântat:

– Păi, asta clarifică întreaga chestiune. Acum știm ce avem de făcut în continuare.

– Ce? întrebă Benjamin precaut.

Kenlon rânji.

– Mergem la culcare

Se trezi, însă, puțin după răsăritul soarelui.

Capitolul 12

Submarinul, care înainta complet sub apă, la adăpostul cerului încă întunecat, își opri motoarele la aproximativ un kilometru și jumătate de nava extraterestră în formă de torpilă.

Kenlon se urcă în barca cu motor și ordonă să fie coborâtă în apă. Imediat ce barca nu se mai abătea sub vânt*, porni motorul și porni în călătoria pe care o întreprindea de unul singur.

Era o călătorie ciudată, datorită numeroaselor gânduri care îl năpădeau. Se obișnuise deja, bineînțeles, cu ceea ce vedea în jurul lui: celelalte nave, atât de îndepărtate încât aceasta ar fi putut fi o scenă din orice eră a umanității, eterna mare învolburată, cu valurile ei înspumate, și nesfârșitul orizont acvatic – toate acestea puteau și ele să aparțină oricăror ere ale omenirii.

Cu coada ochiului însă, vedea mereu tărâmul oamenilor înaripați – o construcție incredibilă, a cărei prezență contrasta puternic cu mediul înconjurător, altfel banal, al întinderii de apă, care fusese un al doilea cămin pentru el atâția ani de zile. Toate acestea trezeau în el un gând absurd. Eu – aici? Era o reacție copilărească la cele întâmplate, un fel de „chiar mi se întâmplă mie toate astea?”

* A se abate sub vânt – termen desemnând o manevră de navigație (n. tr.)

Observă însă și acum, ca și altă dată, că se afla în mod conștient în căutarea unor experiențe neobișnuite. Nu mai era deloc vorba de a fi luat prin surprindere.

Examinând nava tip submarin, cu linia ei joasă de plutire, de care se apropia tot mai mult, realiză că acceptase explicația formulată de Benjamin cu o noapte înainte, și anume că erau niște vizitatori din spațiu, dintr-un trecut îndepărtat.

Iar faptul că pluteau în derivă, într-un port sau loc de andocare, însemna că prezența lor era cunoscută și acceptată de oamenii acelui timp din care veneau.

Sosise deci clipa unui efort hotărât din partea lui pentru a-i contacta, în mod deschis, fără amenințări. Și trebuia să afle dacă s-ar putea integra într-un plan pentru ca toți cei de acolo să se întoarcă în timpul lor.

Mica lui barcă se apropiase la mai puțin de două sute de metri de navă. Kenlon opri motorul și se apropie și mai mult, dar paralel cu nava.

Când își începu din nou înaintarea, foarte lentă, se întâmplă ceea ce spera.

Același obiect care se ivise noaptea trecută se ridica acum de pe suprafața superioară a navei. Se ridică până la o înălțime de doi metri și jumătate, mai mare decât și-o amintea Kenlon.

Se opri, și o ușă glisantă se deschise, pe care ieșiră, una după alta, trei dintre creaturi.

Rămaseră în picioare, în fața lui. Impresia avută noaptea îi fu confirmată. Semănau cu niște crocodili care ajunseseră să aibă membre prehensile*, și capacitatea de *a-și păstra echilibrul* fără probleme, chiar cu oarecare grație, și îl scru-

* Membre prehensile – termen din biologie, desemnând membrele apucătoare, agățătoare (n. tr.).

tau pe Kenlon cu niște ochi pătrunzători. Chiar de la treizeci de metri le putea citi inteligența din privire.

Brusc, unul dintre ei ridică brațul și îi făcu semn să se apropie.

Mișcarea brațului, modul în care îndoia degetele, semnificația mecanismului precis al gestului, toate acestea erau cât se poate de umane. Kenlon avea puternica impresie că nu se înșela în această privință, și deci că ființele acelea învățaseră să imite mișcări umane.

În subconștient, era absolut sigur de faptul că crocodilii nu își fac semne între ei, gesticulând cu brațele.

Și cum ființa aceea tocmai acest lucru îl făcuse, Kenlon își spuse din nou că aceste ființe extraterestre erau obișnuite cu oamenii, că stabiliseră legături îndelungate cu ei, că învățaseră multe despre natura umană, dar că erau, probabil, complet nedumeriți de faptul că el ajunsese acolo, în același loc cu ei, în acea eră a întinderii nesfârșite de apă.

Kenlon trecu rapid în revistă toate aceste impresii, în timp ce își pilota barca înainte, paralel cu creatura.

Unul dintre oamenii-șopârlă îi indică un punct în față. Se duse într-acolo, și văzu că erau acolo niște trepte care ieșeau din apă, și că acestea aveau o serie de orificii în ele, în care își puteau lega barca.

Așa și făcu, apoi puse piciorul pe cea mai înaltă treaptă la care ajungea, și care se afla la câțiva zeci de centimetri sub apă.

Ajunse totuși pe o platformă. I se făcu semn să intre pe ușa deschisă. Se îndreptă într-acolo, și fu cuprins de spaimă în timp ce se strecura pe lângă cele trei creaturi. Apropierea de ei, privirea lor pe care o văzu acum de aproape, îi stârni o neliniște profundă. I se făcu pielea de găină.

Apoi trecu pe lângă ei și intră pe ușă.

Îi simțea pe extratereștrii urmându-l îndeaproape, astfel încât înaintă pe podeaua metalică, neacoperită dinăuntru, pentru a le face loc.

Întorcând capul, Kenlon văzu că ușa ovală se glisa la loc, cu o mișcare lină, care sugera impermeabilitate perfectă.

Simți podeaua de sub el coborând. Aruncă o privire spre însoțitorii lui și din nou se simți cuprins, în mod involuntar, de frică.

Ei nu făcură nici un gest, nu scoaseră nici un sunet. Se mulțumiră să-i întoarcă privirea, cu ochii lor sclipitori, căprui și plini de inteligență.

Coborârea luă sfârșit. Ușa se deschise, glisând la fel de silențios. Prin ușa acum deschisă, Kenlon văzu un coridor luminos.

Cei trei oameni-șopârlă străbătură coridorul, apoi se întoarseră și îl așteptară. Kenlon ieși, trecu pe lângă ei, apoi pe lângă multe alte uși închise, ajungând în fața altei uși deschise.

Când ieși pe acolo, se trezi într-o încăpere mare. Aproape o duzină de oameni-șopârlă se întoarseră când intră, și se uitară la el.

Kenlon se opri. Simțea că cei trei ghizi ai săi se înghesuiseră în spatele lui. Însă nici măcar acest lucru nu-l putea face să înainteze în cameră. Parcă era țintuit locului.

După o perioadă de timp care lui i se păru lungă, dar care nu dură probabil mai mult de câteva zeci de secunde, una dintre creaturi se desprinse din grup, înaintă foarte încet, și rosti o serie de mormăituri și fluierături – cel puțin așa îi păreau lui Kenlon.

Când creatura terminase de vorbit, o voce ce venea de undeva din plafon, (evident o traducere a spuselor lui), spuse, în engleză:

– Domnule Ființă Umană, suntem membrii rasei Yaz, și venim de pe un sistem solar din Calea Lactee. Înțelegem ce se întâmplă aici. Această călătorie în timp ne-a luat, totuși prin surprindere. Însă am analizat situația, și vrem să facem un târg.

Pe măsură ce se derula traducerea, Kenlon se simțea mai relaxat. Era însă și nedumerit. Așa că atunci când discursul introductiv luă sfârșit, și se așternu din nou tăcerea, spuse:

– De unde ați știut că vorbesc limba engleză?

Cuvintele fură transformate de aparatul din plafon în sunete înăbușite și fluierături.

Creatura care i se adresase lui Kenlon spuse:

– V-am urmărit în călătoriile dumneavoastră, v-am interceptat discuțiile, iar noaptea trecută v-am detectat prezența în apă și v-am și zărit, de altfel, auzind și câteva cuvinte rostite de dumneavoastră către cei care vă însoțeau.

Pe măsură ce aparatul îi traducea toate acestea, Kenlon se simți cuprins de un sentiment de neliniște. Se simțea foarte tulburat de faptul că mișcările lui fuseseră observate de extratereștri, și că el cu oamenii lui fuseseră văzuți și, logic, lăsați să-și încheie explorarea.

– După cum se vede, comunicarea acvatică nu vă este străină, spuse el.

– Suntem niște ființe acvatice, dar această navă este dotată pentru călătorii spațiale și nu are echipamentul necesar pentru activități subacvatice, veni traducerea răspunsului. Kenlon se simți ușurat auzind acest lucru.

– Așa că ar fi bine să vorbesc deschis, continuă purtătorul de cuvânt. Avem la fel de multă nevoie de dumneavoastră și de vasul dumneavoastră ca și ceilalți.

Kenlon rămase tăcut. Avea puternicul sentiment că *Sea Serpent* și echipajul său avuseseră noroc că nu fuseseră capturați de aceste creaturi.

Îi trecu, de asemenea, prin minte că de această dată ajunsese cu adevărat într-o capcană. Nu avea să scape ușor de aceste creaturi. Le simțea pline de o motivație extrem de puternică.

Însă nu-și dădea totuși seama de adevăr.

Pe măsură ce conversația se derula, el renunțase puțin la poziția încordată, astfel că putu să-și miște trupul, să-și schimbe poziția, să observe.

Văzu că toate creaturile îl urmăreau atente. Însă acest lucru nu făcea decât să-i întărească convingerea că de data aceasta pericolul era evident.

Creatura din fața lui i se adresă din nou și, după puțin timp, auzi traducerea:

– Voi fi chiar și mai direct. Avem de-a face fie cu o coincidență cât se poate de improbabilă, fie cineva din rândul oamenilor înaripați știe mai multe decât ne-am fi așteptat noi: Să vă spun despre noi...

Nava lor era una din numeroasele nave care își părăsiseră tărâmul de baștină, cu aproximativ 4000 de ani în urmă. Aflată în căutarea unor planete locuibile, era la aproape o sută de ani tereștri de soarele ei, când a ajuns la sistemul solar. Ființele umane ale acelui timp erau obișnuite cu vizitatorii extratereștri, și îi primeau pe noii-veniți în mod cordial și fără suspiciune. Așa că ființele Yaz au fost în stare, fără implicarea altcuiva, să inițieze o transformare în zonele îndepărtate ale planetei, de aici rezultând o reacție în lanț în rândul atomilor din sol și din

roci, care a distrus coeziunea dintre particule. Drept urmare, în urma unei ploi, rămânea noroi. O singură aversă de ploaie care cădea într-o zonă afectată o transforma în scurt timp în echivalentul unui nisip mișcător, fără fund, la fel cum văzuse și el...

Kenlon auzi o voce ascuțită spunând:

– Hei, ce tot spui? Voi ați făcut asta... atâta apă?

Apoi își dădu seama că era propria lui voce, și își încleștă gura, pentru a nu mai spune nimic, apoi o senzație de uluială, de stupefacție îl cuprinse.

Purtătorul de cuvânt al rasei Yaz continuă, ca și cum nici nu îl auzise.

– Viteza cu care se derula reacția în lanț, odată pornită, ne zădărnicea toate eforturile ulterioare pe care le făceam pentru a o opri. Unele procese sunt ușor de pornit, însă oprirea lor este extrem de dificilă.

Kenlon își imagina întinderea treptată a masei de noroi, scufundarea solului: valurile care treceau peste continentele care se dizolvau. Pesemne că milioane de ființe vii muriseră înecate, în râuri, lacuri, în oceane de nămol și apă.

Vizualizarea acestui lucru îl îngrozea într-atât încât îi trebuiră câteva minute pentru a realiza că, în ciuda faptului că planeta lor se lichefia efectiv sub picioarele lor, ființele umane creaseră, înainte de a dispărea, pe oamenii înaripați, și pe oamenii-pești.

Și pesemne că cineva a știut cine a fost personajul negativ al tărășeniei, căci unul din oamenii înaripați trimiși în trecut își fixase dispozitivul pentru saltul în timp exact pe nava care se făcea vinovată de tot.

Nu putea fi o coincidență.

– Evident că nici o altă navă de-a noastră nu a mai ajuns aici. Așa că e de datoria noastră să rezolvăm această

problemă o dată pentru totdeauna. Și iată oferta noastră: Oamenii-pești sunt un impediment major pentru noi. Ne este imposibil să preluăm controlul planetei cât timp există ei. În primul rând, trebuie distrus orașul lor, după care ei trebuie exterminați, până la ultimul. Putem rezolva această ultimă chestiune, dar nu și pe prima. Dacă ne ajutați să facem asta, nu vom influența în nici un fel existența oamenilor-înaripați, și desigur că nu vom face nici un rău nici celorlalți sosiți din trecut, așa cum nici nu-i vom împiedica să se întoarcă în timpul lor. Ce hotărâre ați luat?

Lui Kenlon nu-i venea să creadă.

Ei se aflau la o sută de ani de planeta lor de baștină, așa că erau nevoiți să rămână și să rezolve problema. Aceasta le era misiunea, deduse el, din îngrozitoarea poveste care i se spusese. Veniseră în căutarea unor planete care puteau fi transformate într-un mediu ideal pentru rasa lor. Pământul se dovedise a fi o astfel de planetă și o transformaseră, după care, printr-o coincidență incredibilă, fuseseră aduși în viitor de către un om înaripat.

Și iată-i acolo! Dar de bună seamă că se puteau duce acasă și reveni, cu întăriri și cu echipamentul corespunzător...

Se întrerupse din gânduri, și le dădu glas:

– De ce nu procedați astfel? întrebă el, la sfârșit.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere. Apoi, creatura care vorbise până atunci se întoarse și se consultă cu camarazii săi. Se auzi un schimb de sunete și fluierături, fără a fi, însă, traduse.

Brusc, purtătorul de cuvânt întoarse capul și i se adresă lui Kenlon. Spusele lui fură traduse de această dată:

– Un astfel de drum, dus-întors, ne-ar lua două sute de ani. În acest timp, oamenii-pești ar reuși să-i distrugă pe

oamenii-înaripați. Însă adevăratul lor scop este acela de a avea acces la memoria computerului din fortăreața oamenilor-înaripați. Ea conține informații secrete, care le-ar permite să construiască mii de orașe ca cel pe care îl au acum.

Făcu un gest ciudat, care nu avea nimic uman în el. O mișcare a corpului, mai exact, asemănătoare unui șarpe, ca o arcuire a unui gât de reptilă. Semnificația acestui gest rămânea un mister. Creatura continuă.

– Așa că trebuie să rămânem și să capturăm această planetă acum, cu mijloacele de care dispunem.

Kenlon insistă:

– Păi atunci de ce nu localizați computerul din fortăreață și nu îl distrugeți?

Din nou acel gest ciudat. Kenlon era de părere că era un gest de refuz față de sugestia lui.

– Computerul acela – spuse creatura Yaz – reprezintă o tehnologie mult mai avansată decât a noastră, și se poate apăra de noi, indiferent ce mijloc am folosi.

– Se poate apăra de oamenii-pești? întrebă Kenlon.

– Fără îndoială că ar putea, dar dacă oamenii-înaripați sunt învinși, computerul s-ar considera slujitorul celeilalte rase – cea a oamenilor-pești.

Omul-șopârlă se întrerupse.

– Vă asigurăm, domnule Ființă Umană, că nu există nici o alternativă la târgul pe care vi-l oferim. Avem neapărată nevoie de vasul dumneavoastră pentru a ne atinge scopul. Și iată și ultimatumul nostru...

Ultimatum!

Undeva, în adâncul ființei sale, Kenlon simți fiorii spaimei la auzul acelui cuvânt.

– Vă vom lăsa să vă întoarceți la nava dumneavoastră spuse monstrul extraterestru.

Kenlon fu cuprins de un sentiment de ușurare amestecat cu groază, pentru că avea senzația că indiferent ce făceau ei, el rămânea prizonierul lor...

Creatura continuă:

– Vă vom lăsa o perioadă nedeterminată de timp să analizați dacă aveți vreo cale de ieșire. Vă puteți sfătui cu celelalte ființe umane, cum de altfel, ați făcut deja. După ce se scurge un timp destul de îndelungat, după estimarea noastră, adică zile, săptămâni – depinzând și de activitatea dumneavoastră – vă vom cere să acționați. Dacă refuzați, vom începe să distrugem celelalte vase, în speranța că veți accepta condițiile noastre. Dacă acest lucru nu se întâmplă, vom aștepta ocazia de a vă captura nava. Mai devreme sau mai târziu, după ce veți rămâne singuri, fără ajutor din partea altor nave, această ocazie se va ivi. Iar acum... Puteți pleca!

Kenlon făcu întocmai.

Capitolul 13

Ulterior, în dimineața aceea, lui Kenlon i se comunică de pe punte.

– Vine cineva, domnule! Aceleași persoane care au fost și ieri aici! Kenlon era stupefiat.

– Vehiculul de zbor al Sessei Clen? se întrebă el, urcând scările.

Într-adevăr, așa era. Stătea în picioare pe puntea aflată puțin peste nivelul apei liniștite, privind aparatul de zbor care se apropia încet pe deasupra valurilor. După dimineața extrem de cenușie, ziua începuse din nou să alterneze perioadele de înnorare cu cele de soare, de fiecare dată ghicindu-se iminența altor averse de ploaie.

O recunoscu după puțin timp pe Dorilee. Cu cât mai mult se apropia aparatul, cu atât devenea mai neliniștit. Simțea determinarea și disperarea acelor oameni. Când ajunseră la o sută de metri distanță de submarin, hotărî să nu riște nimic, dându-le tuturor ordin să coboare și să închidă tambuchiurile. Dădu de asemenea ordin ca submarinul să intre în imersiune bruscă la semnalul său.

După amenințările primite de la ființele Yaz, Kenlon devenise extrem de precaut. Bănuia că toate vasele celelalte dispuneau de tehnologii superioare lui. Avea senzația că în unele privințe, el și echipajul său se asemănau cu niște sălbatici cu suliițe, care aveau pentru prima oară de-a face cu niște arme de foc. Câteva minute mai târziu, când

Dorilee sărea sprintenă pe puntea submarinului, o salută. Ea se apropie și spuse pe un ton oficial:

– Sessa Clen a venit să vă viziteze vasul.

– „O, Doamne!" își spuse Kenlon. Apoi spuse cu voce tare:

– Adică... e la bord... e cu voi, acum?

– Da. Este acolo jos, în cabină.

Kenlon fu cuprins de un amestec de nedumerire, frică, disperare și dezorientare. Dezorientarea provenea din convingerea că Sessa Clen nu avea să înțeleagă absolut deloc un refuz al lui de a o primi la bord. Disperarea avea la bază convingerea că, dacă se înfuria pe el, putea folosi împotriva lui o tehnologie superioară. Iar spaima izvora din experiența lui de viață care îi spunea că nu se poate discuta rațional cu o femeie senzuală și sută la sută feminină.

Se gândise intens la o modalitate de a-i mobiliza pe toți acei oameni împotriva rasei Yaz – iar iahtul Clen și dotarea acestuia ar fi cântărit greu în balanță...

Groaznica experiență trăită pe nava Yaz se reflecta în deruta manifestată de el la cazul iminentei vizite a femeii.

Încordarea lui nu-i scăpă femeii-ofițer, căpetenia Joannelor. Chipul ei fu cuprins de îngrijorare.

– Doar nu vă gândiți să refuzați, spuse ea, pe un ton tremurător. Nu pot să mă întorc cu un asemenea mesaj. Ar trebui să-mi iau zilele mai degrabă.

Kenlon realiză că, probabil, ea nu avea altă alternativă.

– Dar ce vrea? întrebă el, pe un ton plin de exasperare.

– S-a hotărât în timp ce vă priveam în apă, noaptea trecută, spuse Dorilee. Nu-i venea să creadă că există un bărbat atât de curajos. Bărbații din era Clen sunt – ezită – delicați. Cred că vizita ei are caracter personal. Vrea să vă mai vadă, încheie ea.

Kenlon se gândi abătut: noaptea aceea ploioasă, care lui i se păruse de nepătruns, nu fusese, după toate aparențele, decât o zi oarecare pentru tehnologia înaintată a celorlalți.

– I-ați văzut și pe cei dinăuntru? întrebă el.

– Nu, vasul și tot ce se afla înăuntrul său erau protejate de un câmp.

Kenlon continuă să tragă de timp.

– Am vrut de la început să te întreb ceva. Vorbești perfect engleza, fără un aparat de traducere. Cum e posibil?

Încheie, încercând să-i distragă atenția:

– Și de fapt, cum funcționează aparatele acelea de tradus, pe care le folosesc ceilalți?

– Avem un centru special de traduceri, spuse Dorilee, dar atunci când vrem să învățăm chiar o limbă, instalăm un câmp, iar limba respectivă este imprimată direct pe creier. Desigur, ar fi o prostie să ne solicităm creierul cu mii de limbi vorbite de-a lungul istoriei, așa că – ridică din umeri – atunci când avem nevoie de una, o imprimăm. Când nu mai avem nevoie de ea, o ștergem de pe creier.

Kenlon rămase mut de uimire.

Femeia continuă:

– În privința dispozitivului de traducere, ne-a luat timp să-l punem la punct. A fost nevoie chiar de câteva sute de ani de studii. Dar, o dată cu apariția prototipului, un asemenea tip de aparatură a fost permanent la dispoziția noastră.

Îi explică faptul că limbile planetei fuseseră „descompuse" cu mult timp în urmă până la rădăcini, apoi la foneme, și nu numai în fonemele standard – intonație, sunete, inflexiuni, accent și așa mai departe – ci și în aspirație, expirație și alte fenomene sonore legate de vorbire.

În timp, modificările și combinațiile acestor rădăcini și foneme au fost înregistrate, și apoi asociate de către apara-

tul de tradus cu etapele istorice ale problemei. Computerul, în momentul în care „auzea" o limbă pentru care nu fusese programat, scana fiecare cuvânt, căutând o asemănare cu alte foneme și rădăcini, găsea cea mai probabilă semnificație, și în felul acesta nu numai că oferea o traducere instantanee a limbajului necunoscut într-unul cunoscut dar, pe măsură ce noul limbaj era folosit, el îi examina fiecare sunet, fiecare silabă, se autoprograma și în câteva clipe era capabil să dea răspunsuri la început – simple, apoi tot mai complexe în acea limbă, folosind o pronunție perfectă a stilului colocvial.

– Vrei să spui – întrebă Kenlon – că aceste aparate de tradus sunt programate pentru engleză?

– Exact.

Kenlon își aduse aminte de limbajul american de jargon pe care Gand îl folosise cu atâta ușurință și se gândi:

– Măi, să fiu al dracu'!

Îi veni o altă idee.

– Sessa și-a imprimat și ea limba engleză pe creier, pentru această vizită?

O expresie de uluială se putea citi pe chipul lui Dorilee.

– Bineînțeles că nu, spuse ea aproape gâfâind de emoție. Doar nu o să folosim vreun fel de câmp energetic asupra cuiva de rangul ei.

– Înțeleg deci că nu are o pregătire științifică? spuse Kenlon nerăbdător.

– Desigur că nu, spuse Dorilee cu indignare în glas.

Tocmai acest gen de asigurare dorise Kenlon să audă, în timp ce trăgea de timp. Se îndoise și până atunci că Sessa înțelegea tehnologia erei ei. Acum, primise confirmarea acestui lucru. Înghiți în sec și se decise.

– Numai Sessa poate urca la bord, spuse el ferm.

Chipul lui Dorilee fu cuprins de relaxare.

– Desigur, spuse ea.

Se întoarse și se îndreptă grăbită spre aparatul de zbor. Kenlon îi strigă grăbit pe Benjamin, Tedders, și alți membri ai echipajului pe punte.

Tedders rămase tăcut. Benjamin însă, se arătă șocat:

– Vreți să spuneți că o veți lăsa să intre?

– Mai întâi voi intra eu, spuse Kenlon. Apoi urmează ea, iar voi veniți după ea. Să fiți gata să trageți.

– Da, dar de unde să știu dacă face o mișcare suspectă? Cum să-mi dau seama că e ceva în neregulă?

Era o întrebare bună, dar Kenlon nu avea timp de așa ceva.

– Folosește-ți intuiția, spuse el grăbit. La urma urmelor, e vorba de o femeie împotriva a o sută douăzeci de bărbați. Uite, vin.

De pe aparatul de zbor fuseseră coborâte o serie de trepte. Ținându-se poate puțin prea strâns de balustradă, Sessa Clen coborî cu grație pe platforma metalică. Kenlon îi oferi mâna când păși pe puntea care se legăna. Marea era destul de agitată, și era evident că ea nu era obișnuită cu mișcarea submarinului, căci scoase un geamăt, se opri și rămase acolo, palidă și în mod clar tulburată. Strânse însă imediat din buze și porni înainte, ținându-se de mâna lui. Era o femeie frumoasă, cu un aer regal. Îl urmă pe Kenlon până jos, în interiorul submarinului. Însă când ajunse în cabina de comandă, ceva din atitudinea ei elegantă dispăru. Privirea ei deveni sclipitoare și vigilentă.

Spuse ceva într-un mic emițător pe care îl avea la încheietură, și Kenlon auzi în dispozitivul montat în urechea lui traducerea venită de la Dorilee, aflată pe aparatul de zbor.

– Sessa vrea să știe dacă încăperea în care vă aflați este centrul de comandă al tuturor instalațiilor de bord?

– Exact, spuse Kenlon.

Chiar în acea clipă realiză că ea se referea la cu totul altceva. Pentru el, cabina de comandă era locul din care comandantul își manevra nava. Aparatura automată implica, în schimb, ceva mult mai avansat.

Atunci când visa cu ochii deschiși, încerca uneori să vizualizeze un submarin complet automat, pentru a cărui pilotare să nu fie necesar decât un singur om. Folosirea principiului energiei variabile pentru controlul vitezei motorului, a valvelor și altor mii de dispozitive de la bordul unui submarin ar fi trebuit să reducă enorm riscurile acelui tip de navigație.

Și existau numeroase ramificații ale ideii principale, folosite deja în diverse operațiuni. Exista și...

Imaginea pe care și-o formă nu era niciodată îndeajuns de clară. Tot timpul, mintea lui instruită întâmpina fel de fel de obstacole. Aceste obstacole începeau și de data aceasta imaginea pe care încerca să și-o formeze în minte.

Cuvintele ei, și gândurile lui legate de ele, avură un alt efect. Îl făcură să realizeze brusc că acea femeie venea dintr-o eră mult mai recentă decât a lui. Simți, dintr-o dată, că i se taie respirația. Spuse, presupunând că Dorilee îi va răspunde:

– De fapt, eu nu v-am întrebat niciodată din ce epocă veniți.

Sessa Clen întoarse capul și îl privi:

– Din secolul o sută treizeci și cinci, era noastră, spuse ea.

Cuvintele ei fură traduse de Dorilee.

Era o perioadă mai lungă decât crezuse el. Acest lucru avea darul să-l îngrijoreze. Kenlon făcea o comparație cu oamenii din nava rotundă, din perioada Setidillad. Iar Clen

era la trei mii de ani după aceea. Vizualiză, vag, o superioritate științifică mai mare decât își închipuise.

Cuprins de spaimă, se gândi: Sunt prea multe lucruri pe care nu le cunosc în legătură cu acești oameni.

Aruncând o privire spre Sessa, neputându-se hotărî ce să facă, văzu că ea cotrobăia în micuța poșetă pe care o avea la ea. Avea niște mișcări ezitante. Apoi păru să se fi decis, căci spuse ceva pe un ton ferm, în limba ei. Scoase mâna din poșetă, ținând în ea niște cristale albe.

Cu o singură mișcare largă, le împrăștie pe covor. De fapt, ceea ce se întâmplă atunci, se întâmpla chiar din clipa în care cristalele se iviră în mâna ei.

Ceva iradia din ele, ceva palpabil și puternic, care îi izbi nervii. Îl auzi pe Benjamin scoțând un icnet. Ofițerul păru că rămâne paralizat. În același timp, ofițerul-adjunct pe probleme de instalații electrice, care stătuse în poziție de drepți lângă scaunul de la masa hărților, deveni și mai rigid.

Preț de câteva clipe, Kenlon nu percepu altceva decât furnicăturile neplăcute care îi străbăteau trupul și imaginea celor doi bărbați paralizați.

În clipa următoare, vocea lui Dorilee traduse spusele blondei Sessa:

– Conform legii Clen, o Sessa are prioritate față de alte persoane. Conform acestei legi, preiau controlul asupra acestui vas.

Cuvintele îl șocară pe Kenlon, care încercă să se miște.

Degeaba însă.

Nu se puteau mișca. Mușchii lui erau paralizați de o forță invizibilă.

Cu un efort de voință disperat, încercă să-și scoată revolverul. Nu-și putea mișca mâna.

Fiorul de panică de care era străbătut se datora dezastrului iminent pe care îl presimțea. Îl zări, ca prin ceață, pe locotenentul Benjamin încordându-se, zbătându-se, la fel de inutil ca și el.

Simți cum paralizia îi ajunge la degete, la față și la gât, ca și la membre.

Kenlon rămase complet nemișcat, cu mintea stăpânită în totalitate de acea senzație de imobilitate.

O femeie era pe cale să captureze un submarin american complet înarmat, plini de oameni la bord.

Conștiința lui sufocată percepea însă destule lucruri. Turbinele continuau să duduie. Simțea cu putere legănarea submarinului în voia valvelor. Dincolo de plăcile groase din sticlă ale cabinei de comandă, în fața căreia stătea, parcă și mai rigid acum, ofițerul responsabil cu instalațiile electrice, marea acoperea cu valurile ei aproape complet puntea cea lungă. Îi vedea acolo pe oamenii lui.

Cu coada ochiului, Kenlon văzu că Dorilee și cu o altă joannă coborî din aparatul de zbor. Câteva clipe mai târziu, intrară amândouă în cabina de comandă. Dorilee rămase acolo. Sessa și cea de-a doua joannă urcară pe punte și apoi în aparatul de zbor. Apoi Dorilee coborî, aproape fără a se uita la el.

Kenlon stătea nemișcat. Nu simțea nimic, însă avea mintea limpede. Trupul părea să-i funcționeze normal. Inima pesemne că îi bătea, iar plămânii funcționau și ei. Cu toate acestea, nu putea vorbi, nu se putea mișca. Deduse că femeia nu avea intenții criminale. Prelua doar controlul asupra submarinului, pentru a duce la îndeplinire scopul oamenilor înaripați. Realizaseră cu toții că *Sea Serpent* era singurul capabil să ducă la îndeplinire acea cerere.

Indiferent însă de lipsa intențiilor criminale, gestul ei nu era mai puțin grav. Era umilit în fața propriilor oameni.

La mai puțin de două zile de la preluarea comenzii submarinului, pierduse vasul, și încă după tiparul vechi decât lumea, al bărbatului păcălit de o femeie.

După mai multe minute, o zări în fugă pe Dorilee cum se îndrepta spre camera motoarelor și spre camera torpilelor de la pupa. Pesemne că nu ezitase nici o clipă să-și împrăștie blestematele de cristale. În momentul acela, membrii echipajului zăceau pe jos, sau stăteau așezați ori în picioare, fiecare în poziția în care îi surprinsese efectul paralizant. Și se gândeau probabil la un căpitan care le înșelase așteptările.

Dorilee urcă în cabina de comandă. Ducea cu ea un sac greu.

– Revolvere, explică ea. Ce vas îngrozitor, continuă ea, înfiorându-se. Totul este atât de îngust, și între aceste motoare înspăimântătoare este un coridor atât de strâmt.

Fără să vrea, Kenlon își aduse aminte de submarinele în care își efectuase el cursele de antrenament, pe când era ofițer rezervist în Marină. Se întrebă, pentru o clipă, ce părere ar fi avut ea despre acele motoare, în comparație cu care *Sea Serpent* era un vas de lux?

Gândul se risipi. Stătea nemișcat. Pesemne că pe chip i se citea încordarea. Femeia îi aruncă o privire aspră.

– Termină o dată! spuse ea. Nu e nimic îngrozitor să fii învins de o știință superioară. Sunt sigură că vei înțelege asta.

Kenlon știa că nu avea de gând să fie înțelegător. Întotdeauna considerase că femeile au o viziune psihologică diferită de a bărbaților. Numai o femeie putea să ignore complet o asemenea dezonoare precum cea suferită de el.

– În mod obișnuit, nu am fi acționat niciodată în acest mod. Însă superioritatea pe care Sessa Clen o are, prin lege, în această situație trebuie clar etalată.

Kenlon înțelese, încă o dată, plin de furie, că acțiunea lor nu avea la bază nimic malefic. Ar fi trebuit totuși să știe, să-și dea seama, că o femeie pe cale să se mărite era mai degrabă o tigroaică decât o ființă umană.

– Nu există nici un motiv să se producă vărsare de sânge, spuse Dorilee.

Ciudata afirmație îl întrerupse pe Kenlon din gândurile lui.

Cuvintele păreau lipsite de sens. În afară de cei doi ofițeri și de șase oameni aflați pe puntea de comandă, nimeni nu mai opunea rezistență.

Brusc, Kenlon înțelese. Tedders, Durosky, și ceilalți. Asta era. Trebuiau anihilați și ei, și probabil că acest lucru se dovedea destul de dificil.

– Oamenii aceia de afară vor trebui să se predea, altfel vor fi grav răniți, spuse femeia. Neuralele nu funcționează în aer liber.

Pesemne că „neuralele" erau cristalele paralizante. În privința capitulării, Kenlon realiză brusc că Tedders și ceilalți erau ca și morți.

Nu se putea spune că cei din Marină nu capitulau niciodată. Nu o făceau însă imediat. Și nu în fața unei femei, Kenlon știa acest lucru. Gândurile îi fură întrerupte de Tedders, pe care îl văzu cu coada ochiului, cum se apleca peste tambuchiul deschis, spunând:

– Vine un om înaripat, domnule; el...

Tăcu brusc. Apoi tună:

– Ce se petrece acolo?

Cu o mișcare brutală, Tedders se retrase, însă Kenlon îi auzi glasul tunând mai puternic decât zgomotul înăbușit al turbinelor:

– Durosky, voi toți, scoateți armele!

Păși pe scară, și în clipele următoare se prăbuși prin tambuchi. Fu urmat de cinci oameni. Totul se petrecuse extrem de rapid. În mod normal, o singură persoană n-ar fi putut face așa ceva. Acum, zăceau cu toții grămadă, nemișcați. Femeia se apropie de ei și îi descâlci.

Stăteau acolo, rigizi, cu membrele răschirate, cu o expresie buimacă, de năuceală.

Kenlon văzu că femeia se îndepărta de ei, cu armele lor adunate la subsoară. Le aruncă în sac, apoi scoase din poșetă o bară metalică subțire, de mărimea unui pieptene, și se apropie de Kenlon.

– Vreau să urci pe punte și să-ți convingi ofițerul secund să se comporte rațional. Vei putea s-o faci, pentru că această placă încărcată electric – îi arătă bara – te va elibera din paralizie la aproximativ o secundă după ce o pun în mâna dumitale.

O îndreptă spre el, în jos. Kenlon îi simți răceala pe mână. Până când ea îi atinse pielea nu realizase cât era de înfierbântat. Avea senzația că într-o cameră încinsă intrase un curent de aer proaspăt.

– Imediat ce te simți în stare, strânge-o în pumn. Și nu face vreun gest necugetat. Pot neutraliza bara într-o clipă.

Nu credea acest lucru. Imunitatea ei față de cristale trebuia să izvorască din ceva asemănător cu obiectul metalic. Și dacă îl neutraliza, ar fi fost și ea afectată de cristale. În ciuda convingerii lui, nu avea de gând să-i verifice afirmația printr-o mișcare agresivă, până ce nu își făcea un plan.

Întreaga situație trebuia analizată, poate chiar negociată, înainte de a se putea acționa în mod inteligent. Afară, sosise un al doilea om înaripat. Dacă reușea să-i spună cum stăteau lucrurile, și să-l facă să înțeleagă că întregul scop urmărit de oamenii înaripați era primejduit de acest atac...

Se întrerupse din gânduri. Își îndoi aproape în mod mecanic, degetele, și acestea îl ascultară. Și, în mod ciudat, deprimarea îi dispăru brusc. Strânse aproape convulsiv bara în pumn, și văzu cum femeia se îndepărtă, cu privirea ațintită asupra chipului său, și cu o mână sprijinindu-se ușor de o tijă metalică pe care o purta la centură. Ea spuse:

– Imediat după ce vorbești cu omul dumitale de pe punte, îți voi da niște haine, în a căror țesătură este prins dispozitivul de neutralizare. Le poți purta sub uniformă. Nu văd nici un motiv să fii ținut prizonier. Nu dorim să punem într-o situație dezonorată și inutilă pe nimeni de pe acest vas.

– Faci o gravă greșeală, spuse Kenlon. Nu puteți pilota submarinul acesta fără echipajul său. Voi...

Se întrerupse. Vorbea atât de ușor, încât de abia după o clipă realiză că numai cu câteva secunde înainte coardele lui vocale fuseseră paralizate. Ridică un braț, apoi făcu un pas. Se mișca din nou natural. Era liber.

Spuse pe un ton nesigur:

– Vă sfătuiesc să ne predați comanda navei: presimt că voi ține o ședință cu toții referitor la această problemă a atacului asupra oamenilor-pești. Nu veți rezolva nimic în felul acesta.

– Ai face mai bine să te grăbești să urci pe punte, spuse Joanna pe un ton posomorât. Situația de acolo se înrăutățește.

Așa și era. Durosky, livid, avea arma îndreptată spre aparatul de zbor și gesticula amenințător spre ocupanții acestuia.

Joannele, îmbrăcate în uniforme, se ghemuiseră după copastie, și îndreptaseră spre Durosky o tijă metalică lungă. Sessa nu se vedea nicăieri. Pesemne că se dusese în cabina ei. Durosky ascultă explicația lui Kenlon despre

cele petrecute, o expresie buimacă așternându-i-se pe chip, și spunând în cele din urmă:

– Ce să fac, domnule, să arunc arma?

Întrebarea îl izbi pe Kenlon ca un duș rece. Puțin nesigur pe picioare, se îndreptă spre tambuchi și îi strigă femeii:

– Tot ai de gând să continui cu această acțiune?

– Spune-i omului dumitale să lase arma, veni răspunsul răspicat ferm. Apoi invită-le pe joanne la bord.

Încet Kenlon se îndreptă de spate. Se simțea bătrân și obosit. Privi fix, aproape absent, spre marea cenușie, apoi spre muntele din văzduh, a cărui bază atârna la cinci sute de metri deasupra lui.

Privirea aceea aproape absentă, orientată în sus, îi aduse în raza vizuală omul înaripat despre a cărui sosire îl anunțase Tedders. Omul înaripat se rotea în aer la o înălțime de aproximativ o sută de metri, privind scena de sub el. Părea nehotărât. Mișcările lui păreau dezordonate. Exact acea nehotărâre a lui puse capăt definitiv firavelor speranțe pe care le nutrea Kenlon, și anume că omul-pasăre avea să-i ajute cumva în acel interval de câteva clipe. Kenlon oftă și se întoarse spre secundul său.

– În regulă, Durosky, ieși de acolo, spuse el.

O clipă mai târziu, joannele săreau sprintene pe punte. Rezistența luase sfârșit.

Capitolul 14

Situația lui nu se schimbă semnificativ. Kenlon înaintă abătut spre parapet si privi înainte. Văzu, fără a da multă atenție acestui lucru, cum aparatul de zbor se îndepărta încet de *Sea Serpent*, cu o singură Joanna la bord. În mod evident, ea o ducea pe Sessa înapoi la vasul-mamă.

Realiză, de asemenea, că dintre cele cinci Joanne care urcaseră la bord, patru coborâră în interior, în urmă rămânând doar una, pentru a-i păzi pe Durosky și pe el însuși. O femeie care urma să păzească doi bărbați, se amuză Kenlon cu amărăciune. Luând în considerare faptul că o singură femeie cucerise un vas cu un echipaj de peste o sută de oameni, acea santinelă solitară, în sensul real al valorilor relative, reprezenta un raport de forțe de aproximativ douăzeci la unu.

Fu întrerupt din visare, în momentul în care Durosky se sprijini cu cotul drept de parapet. Durosky, cel mai în vârstă dintre ei, remarcă nehotărât:

– Oare sora cea mare o să ne „împacheteze" și pe noi acolo jos, ca să nu-i mai stăm în cale?

Kenlon mormăi:

– Intenționează să mă scutească de asemenea umilință, lăsându-mă liber, dar cu această tijă metalică în mână.

Ridică cu un gest măreț mâna cu tija, apoi continuă:

– Poate o să învăț să mă scălâmb ca o maimuță și în felul acesta o să-i distrez zdravăn pe băieți. Ar putea fi sin-

gura cale de a-i scoate de sub efectul cristalelor. Adică, vreau să spun, ar fi de ajuns să se uite o dată la mine, și ar trebui să mă ridice și să mă pocnească. N-ar putea să reziste la schimonoselile mele, adăugă el pe un ton plin de speranță.

– Sincer vorbind – spuse Durosky pe un ton sobru – nu cred că o să funcționeze așa ceva, deși eu mi-aș fi oferit cu plăcere moaca, ca pe un sac de box foarte potrivit.

Adăugă:

– Din ce credeți că sunt făcute aceste cristale neurale?

Kenlon descrise la repezeală fluxul energetic pe care îl simțise străbătându-i trupul.

– După părerea mea, cristalele emit niște impulsuri electrice care interacționează cu acei nervi ce încearcă efectuarea de acțiuni voluntare, pe baza comenzilor sosite de la creier.

Continuă, pesimist:

– Mi-a trecut prin cap ideea, nebunească poate, să pândim un moment favorabil și apoi să adunăm toate cristalele și să le aruncăm peste bord.

Durosky spuse:

– N-o să vă meargă cu micuța Dorilee. Femeia asta îmi aduce aminte de cea de-a doua soție a tatălui meu.

– Presupun că va trebui să acceptăm situația și gata! spuse Kenlon. Cred că ne va da vasul înapoi după aceea. Datoria mea deci este aceea de a îi calma pe oameni, și de a face tot posibilul ca aceste Joanne să nu strice submarinul. Nu pot să las baltă o sută douăzeci de oameni, și nici să-mi asum riscuri în legătură cu submarinul, doar fiindcă mândria mea e rănită.

Era o soluție tristă, dar Kenlon ajunsese la ea în timpul clipelor chinuitoare de dinaintea capitulării. Și, cu fiecare clipă ce trecea, ea părea din ce în ce mai realistă.

– În ceea ce mă privește, spuse el tăios, îi urăsc pe oamenii-pești pentru gestul lor crud de a-l ucide pe căpitan. A fost ceva făcut cu sânge rece, și ne-au tratat ca și cum erăm toți niște animale. Însă nu l-am considerat niciodată un motiv destul de puternic pentru a le distruge orașul, mai ales că nu-mi dădea pace un gând, de care nu am amintit până acum: oamenii de pe uscat, măreții oameni de pe uscat, care i-au creat atât pe oamenii înaripați cât și pe oamenii-pești, au creat două tipuri de ființe cu un scop, și anume acela ca omul să-și poată continua existența pe Terra în ciuda celei mai mari catastrofe care s-a abătut, fără îndoială, asupra vreunei planete locuite.

A submina acest plan, acest scop măreț, doar pentru a satisface dorința acestei femei, Clen, de a se mărita, mi se pare cel mai jalnic lucru de care am auzit.

Sunt gata să accept faptul că în rândul celor două specii menite a duce la îndeplinire acest plan, au apărut niște disfuncționalități înspăimântătoare, continuă Kenlon pe un ton mai calm. Oamenii-pești par a fi personajele negative în toată tărășenia asta – Nemmo mi-a spus că au niște unde tractoare pe fundul mării, și că au tras deja insula din văzduh mai jos cu un kilometru și jumătate spre mare. Au de gând s-o scufunde și să-i înece pe toți oamenii înaripați. Cel puțin așa susține Nemmo. Dacă e adevărat, atunci trebuie să intervenim în forță pentru a-i opri. Lucrurile, însă, nu sunt chiar atât de simple.

Se referea la Yaz, deși nu îndrăzni s-o recunoască, căci ei de bună seamă că îl urmăreau și erau de acord cu ceea ce cerea joannele. Încheie, posomorât:

– Dacă această rasă Clen reușește să distrugă orașul oamenilor-pești, acest lucru ar putea să însemne sfârșitul omenirii. Ei…

Se opri, văzând-o pe Paznică, urcând pe punte. Femeia se adresă joannei care stătea de santinelă:

– Fă-i semn omului acela înaripat să coboare. El trebuie să fi văzut deja că s-a reușit capturarea vasului.

Kenlon crezu că nu auzise bine. Se întoarse, cu toți mușchii încordați.

– Ce-ai spus? întrebă el pe un ton sec. Oamenii înaripați sunt și ei amestecați în acest atac?

Răspunsul afirmativ pe care îl primi din partea ei era inutil. Joanna făcuse semnul cerut, drept urmare, ființa înaripată din văzduh se apropia văzând cu ochii.

Era ciudat faptul că pe tot timpul perioadei în care fusese capturat *Sea Serpent*, nu luase în calcul o implicare a oamenilor înaripați. Totul se potrivea, desigur. În disperarea lor, se folosiseră cu multă viclenie de graba Sessei Clen de a ajunge la nuntă. Pesemne că erau, într-adevăr, extrem de disperați, căci disperarea lor se dovedise mai puternică decât trăsăturile naturale delicate pe care le descopereau la Nemmo.

Kenlon fu cuprins brusc de tristețe. Întreaga situație devenea din ce în ce mai dezgustătoare. Dar, chiar dacă pe moment nu se întrevedea nici o alternativă, refuza să se resemneze.

Picioarele cenușii, întinse cu grație, ale omului înaripat, atinseră parapetul. Apoi, omul ateriză lin lângă Kenlon. Era puțin mai înalt decât Nemmo și mai tânăr, mai chipeș. Totuși, chipul lui avea aceleași trăsături vulturești. Era supt la față, cu niște ochi scânteietori, albastru-cenușii. De la gât în jos era înveșmântat cu aceleași haine pufoase, care îi veneau ca turnate. Aripile lui aveau o culoare cenușie, închisă, cu dungi negre din loc în loc. Se îndreptă spre Dorilee, fără a se uita la Kenlon.

– Ceva probleme?

– Bineînțeles că nu, sosi răspunsul caustic.

Kenlon zâmbi cu amărăciune. Era cam prea sigură de ea. Nu că nu spunea adevărul. La urma urmelor, nu întâmpina vreo rezistență deosebită.

O plăcea din ce în ce mai puțin.

Omul înaripat vorbi din nou.

– Planul s-a schimbat.

– S-a schimbat? spuse Dorilee.

Înainte ca omul să poată răspunde, ea continuă, pe un ton răstit.

– Laren, tu nu trebuie decât să ne arăți unde se află orașul subacvatic. Noi ne ocupăm de restul.

– Consiliul! spuse Laren. Consiliul vrea să-l vadă pe el mai întâi.

– Consiliul! spuse Dorilee. Consiliul! Numai asta aud. Mai întâi, consiliul vă sfătuiește să nu dezvăluiți amplasarea orașului subacvatic. Iar voi nu ne-o dezvăluiți. Apoi...

Făcu o pauză, încruntându-se. Când era furioasă, orice urmă de drăgălășenie, oricât de mică era, dispărea.

– Am crezut – încheie ea – că voi, oamenii înaripați, nu luați în seamă consiliul în această chestiune.

Laren clătină din cap. Spuse, pe un ton calm, dar demn:

– Noi respectăm întotdeauna ceea ce spune consiliul. Suntem și noi mâhniți de faptul că, în această chestiune, scopurile sale străvechi par să fie în contradicție cu realitatea dură a situației noastre.

Se întrerupse:

– Nu văd de ce nu l-am duce pe comandantul Kenlon în fața consiliului. Veți avea nevoie de timp pentru a vă familiariza cu vasul subacvatic. Nemmo va rămâne la bord pentru a vă ajuta cu ce poate.

Dorilee izbucni în râs, un râs aspru, care îl făcu pe Kenlon să se gândească că victoria nu îi înnobila deloc caracterul acelei femei. Adăugă, plină de aroganță:

– Nu întrevăd nici o dificultate în pilotarea submarinului. Comandantul, aici de față, și echipajul său, sunt mai interesați ca mine să nu se întâmple nimic rău cu vasul lor.

Încheie, pe un ton indiferent:

– Dar îl puteți lua cu voi, o vreme, dacă vreți. Am dat ordin să mi se aducă o carte tehnică despre submarine străvechi, și fără îndoială că ne vom familiariza cu modelul său de funcționare. Sper să nu îl rețină consiliul prea mult.

Chipul lui Laren fu străbătut de o expresie ciudată de antipatie. Era evident că îi displăcea disprețul ei dezinvolt față de consiliu. Continuă însă să se refere numai la subiectul principal:

– Nu intenționăm să ignorăm înțelepciunea consiliului. Poate că îi va da căpitanului unele informații folositoare în vederea atacului. Suntem absolut siguri că nu ne va afecta în nici un fel interesele.

Păru să-și dea seama că de fapt nu se adresa cui trebuia. Se întoarse spre Kenlon:

– Sper că nu vă deranjează să mergeți în orașul nostru.

Kenlon nu răspunse imediat. Urmărise dialogul fără prea multă atenție. Confuzia lui era acum sporită și de cuvintele pe care își amintea că le spunea Nemmo legat de consiliu.

Își făcuse o imagine generală destul de clară. Consiliul oamenilor înaripați le dăduse acestora informațiile necesare construirii dispozitivului temporal care fusese folosit pentru aducerea submarinului și a celorlalte nave în anul 24 999. Cu toate acestea, consiliul nu era de acord ca vasele capturate să treacă la acțiune. Însă oamenii înaripați nu dădeau atenție acestei împotriviri.

Era limpede. Era și straniu, în același timp.

Laren vorbi din nou:

– Nu vă puteți imagina, domnule comandant, cât de mult o să repetăm tactica pe care am fost nevoiți să o folosim. Ea se află în contradicție cu felul nostru de a fi. Sper, domnule, că veți veni să vorbiți cu consiliul.

Kenlon nu intenționase să dea impresia că refuză. Lucrul pe care și-l dorea cel mai mult erau informațiile, despre tot ceea ce se petrecea. Se întoarse spre Dorilee, și spuse:

– Înainte să plec, Paznico, sper că nu ai nimic împotrivă dacă iau câteva măsuri de precauție pentru a-mi proteja vasul.

– Poți fi sigur – spuse Dorilee – că orice propunere rezonabilă în acest sens va avea sprijinul meu. Sunt conștientă de pericolul pe care îl reprezintă oamenii-pești.

Nu numai oamenii-pești, gândi Kenlon cu o amărăciune. Mai exista o ființă acvatică de care trebuia să se teamă: creaturile yaz.

Kenlon răspunse afirmativ cu o mișcare scurtă a capului, apoi îi explică lui Laren ce spune Nemmo despre lămpile de protecție Gihlander, adăugând:

– Eu zic să vă desprindeți dispozitivul de călătorie în timp de pe prora și pupa vasului – îi indică direcția – și să le coborâți, aprinse, în apă. Sunt atât de luminoase, încât, vor face ca apa să fie efectiv transparentă, pe o distanță considerabilă. Joannele care stau de pază vor putea astfel să vadă mai bine. În felul acesta putem opri motoarele.

Chiar înainte de a încheia, îl văzuse pe Laren zâmbind:

– Lămpile Gihlander – îi explica el – sunt perfecte pentru scopul pe care îl descrieți. Ele emit foarte multă lumină, fără însă a fi periculoase în vreun fel.

Încheie, zâmbind din nou:

– Am permis ca această discuție să fie auzită la centrul nostru de comunicație, așa că în scurt timp ar trebui să sosească transportatorii. Kenlon se întreba de ceva vreme cum va fi transportat. Chestiunea începu să se limpezească, când văzu mai mult de patruzeci de oameni înaripați îndreptându-se spre ei din văzduh. Aduceau lămpile Gihlander. Aduceau, de asemenea, o bandulieră – susținută de zeci de fire subțiri, fiecare dintre ele fiind fixate la cureaua câte unui om înaripat.

La sfârșitul tuturor operațiunilor, Kenlon se urcă pe bandulieră. După un minut, se înălță, în zbor, spre fortăreață.

Privea în jos spre turnul de comandă și la conturul lung, masiv al submarinului care plutea ca o jucărie pe apa luminată, transparentă. Punctele luminoase reprezentate de lămpile Gihlander, care atârnau acum în apă, îi accentuau în mod ciudat imaginea de submarin de jucărie, aflat într-un bazin acoperit, în apa căruia se reflecta lumina din tavan.

Kenlon se foia încet în harnașamentul lui. Vedea în stânga sclipitoare forme metalice ale diferitelor nave – uriașul vas al lui Gand, iahtul Sessei Clen.

Vasele se îndepărtau tot mai mult. Marea căpăta un aspect plat. Zidul fortăreței se ridica, negru, și foarte aproape, în lateral, dedesubt și deasupra, blocându-i trei sferturi din câmpul vizual în direcția pe care instrumentele submarinului o indicaseră întotdeauna ca fiind vestul.

După alte câteva minute, *Segomay 8* se făcu nevăzut în spatele unui colț ieșit al muntelui, și la fel se întâmplă și cu celelalte nave, una câte una, până când în câmpul său vizual nu mai rămase decât *Sea Serpent*, ca o pată mică și vasul semeț de un roșu strălucitor al Sessei Clen.

După estimarea lui Kenlon, se aflau la cel puțin un kilometru și jumătate deasupra mării. Ceea ce înseamnă că mai aveau de străbătut opt sute de metri până la fortăreață. Se uită în sus, pentru a verifica distanța, și văzu că așa și era.

Pesemne că Laren observase concentrarea de pe chipul lui Kenlon, care era întotdeauna prezentă, când acesta făcea calcule. Coborî puțin mai jos și strigă cu un glas melodios:

– S-a întâmplat ceva?

Kenlon fu ispitit să sculture din cap. Apoi, cu un impuls atât fizic, cât și psihic, opri mișcarea. Dacă se întâmplase ceva! Bineînțeles că da, întregul său univers era dat peste cap. În clipa aceea, ceea ce îi lipseau cel mai mult erau informațiile. Informații care să-l ajute să-și limpezească mintea. Informații care să umple găuri imense. Informații! Mai întâi în privința consiliului!

Își exprimă cu voce tare dezorientarea, încheind:

– Vreau să știu, de ce se opune consiliul?

Laren spuse pe un ton grav:

– Mi-ar lua prea mult timp ca să-ți explic despre consiliu. Teoretic, el este atoateștiutor. Pe noi ne deranjează reacția lui la această problemă. Vei înțelege dificultatea problemei noastre, în câteva minute când vei vedea consiliul.

Kenlon se gândi, încruntat, la cele spuse. Un consiliu atoateștiutor ale cărui decizii erau încălcate – iată ceva de neînțeles! Se întoarse către Laren și spuse:

– De ce nu ați trimis pe cineva în era celor din urmă locuitori ai uscatului, să rezolve problema? Mai mult decât orice submarin al secolului douăzeci, ei ar fi putut să...

Vorbea de unul singur. Laren, care în mod evident considerase acea scurtă perioadă de tăcere drept sfârșitul

conversației, parcurse rapid în zbor, în sus, o distanță de treizeci de metri.

Kenlon se gândi să-i facă din nou semn, dar după o clipă de gândire, se răzgândi. Din ceea ce aflase despre caracterul locuitorilor uscatului – prin cele aflate despre caracterul lui Arpa – i se părea evident că acel consiliu înțelesese situația foarte bine. Fiind extrem de altruiști, ei se implicaseră în momentul respectiv, însă nu ar lua partea nimănui.

Astfel, Kenlon consideră că era mai bine să înceapă să se gândească la întrebările pe care avea să le pună atotștiutorului consiliu.

Câteva minute mai târziu, analiza, încruntat, aceeași problemă, a întrebărilor ce trebuiau puse, când își dădu seama că zborul lor se apropia de sfârșit și că ajunseseră la destinație.

Capitolul 15

Kenlon observă că nu se aflau deasupra clădirii ci, aproximativ, la jumătatea acesteia. O ușă foarte mare, lată de cel puțin treizeci de metri și tot atât de înaltă, se căsca direct în fața lui. Din dreptul ei coborau niște trepte de marmură, care se terminau în văzduh.

Era numai una din numeroasele intrări ale unei clădiri care de abia acum își dezvăluia dimensiunile uriașe, atât pe lățime, cât și pe înălțime. Era totuși mai mult lată decât înaltă, deși avea o înălțime impresionantă. O parte din ea era acoperită de pătura de nori. Îi vedea capătul îndepărtat, prin ceața sclipitoare. Și era vorba de o înălțime de cel puțin două sute de metri.

Chiar clădirea însăși constituia un oraș.

Peste tot vedea bărbați sau femei înaripate, în grupuri sau singuri, deși nici unul nu se afla în apropierea ușii spre care era transportat. Kenlon le privi, fascinat, pe femei, deși majoritatea erau prea departe de el pentru a le putea distinge clar.

Dintre cele două care erau mai aproape de el, una avea părul negru ca tăciunele, cealaltă – auriu. Aveau părul foarte lung, și când zburau, acesta se desfăcea în urma lor. Kenlon se gândi la imaginea unor îngeri, dar era totuși oarecum mulțumit că nu se apropiau. Nu vroia să aibă o deziluzie, își spuse el, în timp ce atingea cu picioarele platforma de marmură, de o soliditate liniștitoare.

– Acum, intră, dar pășește cu prudență, spuse Laren.

Evident, nu i se puteau scoate centurile pe care fusese transportat. Această măsură de precauție îi dădu o imagine despre cum arăta, probabil, interiorul. Kenlon intră sprinten pe ușă. Se trezi într-o încăpere spațioasă, bine luminată. În podea, în tavan, și în ziduri erau orificii mari, nepăzite; tuneluri sclipitoare, care coborau, sau care lăsau să se vadă anticamerele mobilate cu gust, a ceea ce erau, pesemne, apartamente, căci în unele din culoarele orizontale spre care privea Kenlon erau uși închise.

Senzația generală era aceea de înălțime, în ciuda numeroaselor ziduri. Kenlon, cu capul întors într-o parte, ca un turist cuprins de uimire, înaintă până ce simți pe braț strânsoarea potrivnică a lui Laren. Tresărind, privi în jos, spre abisul unui tunel neîmprejmuit de nici un parapet. Podeaua se curba efectiv în jos, astfel că nu erau margini drepte. După curbura podelei se deschidea un hău lat de cincisprezece metri și adânc de o mie două sute de metri. Kenlon se dădu repede înapoi, după care roși, auzindu-l pe Laren cum râdea încet în spatele lui. Omul înaripat spuse:

– Nu te teme. Cei care te transportă te-ar putea susține chiar dacă ai cădea brusc. Îți dai, desigur, seama, că într-o lume în care oamenii au aripi, clădirile arată diferit.

Kenlon își dădea seama.

Laren continuă:

– Urmează să cobori mai jos cu…

Dădu echivalentul oamenilor înaripați pentru o sută de metri. Încheie, cu un zâmbet enigmatic.

– Sper să nu te surprindă prea tare natura consiliului.

Înainte ca Kenlon să poată răspunde, Laren țâșni în jos prin tunel. Harnașamentul se strânse în jurul lui Kenlon, care era clătinat în toate părțile. Sub el îl văzu pe Laren aterizând, apoi stând în picioare, cu privirea îndreptată în

sus. Camera consiliului era mascată de un plafon. Apoi putu să vadă mai mult prin podeaua pe care ateriza Laren. Și apoi...

Zbura.

*

Zbura. Nu încăpea nici o îndoială asupra acelei mișcări libere extrem de intense. Zbura printr-un strat gros de nori care îi masca chiar și vârfurile aripilor.

Observă, de asemenea, că își ținea picioarele strânse la piept. Și își văzu, de asemenea, ca prin ceață, aripile – ca prin ceață deoarece acestea loveau aerul cu multă forță, asemenea pistoanelor unui motor în stare bună de funcționare. Întreg trupul îi emana forță. Întreaga lui ființă exulta de plăcerea produsă de zbor. Se simțea străbătut de furnicături prin tot corpul.

O vreme, nu percepu nimic altceva. Apoi, starea de paralizie care păruse să-i acapareze total mintea, începu să se retragă. Acel interval dominat doar de senzații luă sfârșit. Și începu să fie dominat de un gând, un gând din numeroasele gânduri care îl năpădeau. Un gând atât de puternic, atât de răscolitor, încât aripile își încetară brusc bătăile: întregul lui trup era chinuit de uimire. Se simțea stupefiat, năucit. Iar acel gând nu numai că nu-i dădea pace, ci creștea mai puternic cu fiecare clipă:

– Ce... ce... ce se întâmplase?

Oamenii înaripați se pregătiseră să-l transporte mai jos, spre sala de consiliu. Începuse să vadă cu claritate podeaua sălii, când...

Se trezise zburând. Cu propriile-i aripi. Avea de fapt impresia că creierul, conștiința, ființa lui era înăuntrul trupului unui om-pasăre.

Pesemne că o făcuseră intenționat. Pesemne că-i transferaseră ființa în trupul acelui om înaripat pentru a-i arăta universul mental și fizic al acestei rase.

Kenlon se agăță de acea concluzie, chiar în timp ce simțea din nou că zboară. Fără a dori în mod conștient acest lucru, se îndrepta cu viteză în sus, spre ținta îndepărtată, indiferent care era aceea, pe care o urmărise de la bun început omul înaripat în al cărui trup fusese transferat în timpul zborului.

Era cuprins brusc de o enormă curiozitate față de acel scop. Străbătea acea incredibilă formațiune noroasă, urcând mai sus, tot mai sus. Aripile erau ude leoarcă, dar erau atât de puternice încât acest lucru nu conta. Inima puternică, plămânii plini de forță, mușchii neobosiți ai noului său trup păreau a nu fi de loc afectați de acel efort teribil, continuându-și urcușul.

Kenlon își simți mintea extrem de epuizată de acea luptă contra gravitației și a altor factori naturali potrivnici. Și abia atunci înțelesese că nu el zbura.

Încercă să oprească bătaia aripilor. Nu reuși. Încercă să oprească acea ascensiune și să se întoarcă, dar nu reuși!

Înspăimântat, renunță. Se gândi năucit: sunt doar un pasager. Creierul omului înaripat se află încă aici, și controlează încă acest trup. Eu sunt un simplu spectator, fără însă să particip. Bine, dar atunci cum reușise să oprească bătaia aripilor mai devreme? Înțelese imediat. Reacția lui violentă, în momentul în care realizase în ce situație se afla, fusese mai puternică decât mușchii și nervii omului înaripat. Însă acest lucru nu se întâmplase decât în acea clipă de șoc. Trebuia să existe o legătură între ei. Trebuia să existe posibilitatea unui semi-control. Însă avea să fie necesar un impuls disperat pentru a reuși.

Era mai bine să stea liniștit și să aștepte derularea evenimentelor. Nici nu luă bine această hotărâre, că ceața din jurul lor începu să se risipească. Mai întâi își văzu vârfurile aripilor, apoi puțin dintr-o altă pereche de aripi, apoi de jur împrejur, alte aripi băteau aerul rarefiat, urcând acum printr-un strat de nori și mai groși.

Se treziră brusc învăluiți de lumina soarelui, urcară câteva sute de metri, și apoi se opriră.

Indiferent de scopul acestui fantastic zbor ascensional, acesta se încheiase. Scopul lor, desigur, putea fi acela de a vedea soarele. Era un motiv suficient. După lună, în care avusese parte doar de cerul acela cenușiu, Kenlon tânjea să se scalde în lumina pură a soarelui.

Dacă el avea această senzație, oare ce simțeau oamenii înaripați al căror orizont era permanent ascuns de ceață și nori?

Îi privi cum se bucurau de lumina soarelui.

O vreme, nu făcură decât să plutească, fără a-și mișca aproape de loc aripile. Părea că se sprijineau pe întinderea de aer de sub ei, zvâcnind numai ocazional din aripi, pentru a profita de diferiții curenți de aer. Peste acea lume a înălțimilor domnea liniștea. Totul avea acolo un aer de demnitate, o senzație de înălțare a spiritului, peste dezbinarea și conflictele de demult.

Acolo, în văzduh, era atât de multă pace, încât putea alina orice suflet. Soarele strălucea pe cerul albastru închis, ca o măreață sferă de foc învăluită într-o transparență azurie.

Și nu se simțea nici urmă de frig, deși acest lucru se putea datora norilor cenușii, care învăluiau atât de strâns fiecare trup.

Erau cel puțin două sute de trupuri. Se deplasau în continuu, schimbându-și locurile, astfel încât o numărătoare

exactă era imposibilă. Kenlon ajunsese la concluzia că jumătate din ele erau femei.

Privindu-le pe femei, și modul în care părul lor lung li se revărsa în urmă, se gândi din nou la niște îngeri. Iar de data aceasta, văzu că descrierea era aproape corectă. Erau mai mici decât bărbații. Aveau niște chipuri delicate cu niște trăsături fine; niște mâini superbe, neatinse, în mod ciudat, de vântul arzător sau de umezeala continuă a ceții de demult.

Femeile fură cele care începură să cânte. Vocile lor penetrau delicat tăcerea, dând impresia că se alăturau pe rând corului din ce în ce mai numeros, urmând parcă niște indicații secrete.

De o limpezime extraordinară, vocile se uniră într-un cântec care era în același timp extrem de dulce, dar și lipsit de orice ritm sau structură coerentă. Un univers de tristețe și bucurie se putea ghici în tonurile și semitonurile lor. Bărbații se alăturară și ei corului, și Kenlon văzu că întreg grupul zbura și cânta acum la unison.

Cântecul lor părea a fi chiar esența muzicii unei rase străvechi și blânde, asupra căreia se abătuse o tragedie. După scurtă vreme, Kenlon reuși să deslușească înțelesul cuvintelor, deși nu prindea decât frânturi din acestea. Asemenea muzicii, versurile erau lipsite de rimă, de metru. Și de fapt nici nu păreau a fi versuri.

Noi suntem cei înaripați
Cântăm despre timpuri de glorie trecute și despre lumea ce va veni
Când apa va fi din nou înlocuită de uscat
Pe care să pășească picioarele noastre
Căci de 999 de ori câte trei noi ne-am păstrat credința în destin,

Am dat naștere la copii care să ducă mai departe seminția oamenilor.
Copiii lor au dat naștere la copii.
Am trăit după cum ne-a sfătuit consiliul
Acum suntem amenințați
Oamenii apei ne pizmuiesc pentru aripile noastre
Doresc să ne tragă în jos,
Iar noi nu avem nici un fel de arme
Nu avem materiale din care să ne facem arme
Nu avem decât consiliul de partea noastră, care ne spune să fim curajoși
Și să ne păstrăm credința și speranța în viitor
Dar suntem tulburați, noi credeam că este nevoie de o acțiune hotărâtă
Căci de 999 de ori câte trei, trebuie să ne trăim viața;
De 999 de ori câte trei, trebuie să așteptăm, să numărăm scurgerea timpului, să ne ducem viața, pur și simplu, până ce pământul va fi iarăși un paradis de verdeață
Atunci ne vom lepăda aripile
Și ne vom apuca de muncă
Va fi greu
Căci noi suntem înaripații.

Era un imn închinat PRINCIPALEI CAUZE a infinitului, pe jumătate o tânguire, pe jumătate – recunoștință pentru bucuriile existente.

Cântecul se stinse tot așa cum începuse, în mod gradat, până ce în final, doar o singură voce cristalină de femeie mai susținea o notă care se stinse încet.

Grupul zbura în viteză acum, divizat în grupuri mai mici de câte nouă. Urmau niște traiectorii complicate, un

fel de dans înaripat. Mai repede, mai repede – rotindu-se, intrând în picaj, dându-se peste cap, și toate acestea într-o coregrafie perfectă, incredibilă. Manevra era de o sută de ori mai complicată decât orice dans terestru, mișcările erau tridimensionale, simbolizând într-un fel conținutul cântecului de dinainte.

Plin de o tristețe tânguitoare, îndulcit de bucurii trecute, marcat de nesiguranța prezentului, se încheie în cele din urmă când fiecare grup de câte nouă se uni într-o serie de cercuri în jurul unui grup central format tot din nouă indivizi. Rămaseră acolo, suspendați în aer.

Unul din ei începu un discurs, pe un ton grav, blând dar în același timp răsunător:

– În această zi vom discuta istoria dezvoltării spirituale a măreților locuitori ai uscatului, după cum ne-a fost ea dezvăluită de cunoscuții înțelepți în ultimii nouă ani înaintea catastrofei. Nimeni nu trebuie să se îndoiască de faptul că omenirea și-a atins culmea spirituală în timpul acelor zile întunecate, mărețe, și de faptul că în fața dezastrului final, adevărata lor măreție a fost dezvăluită într-un mod fără precedent în istoria acestui bătrân pământ al nostru. Noi...

Vocea se îndepărtă, în mod ciudat, tot mai mult de Kenlon. Scena se pierdu în ceață, până ce dispăru complet.

În clipa următoare înota.

Capitolul 16

Apa era caldă. Acesta fu singurul lucru pe care îl simți la început. Era greu de văzut, mai ales, realiză Kenlon după o clipă îndelungată de buimăceală, deoarece corpul în care se afla nu era prea atent la mediul înconjurător.

Își dădu seama de curgerea unui curent puternic, ca și faptul că el se lăsa purtat de el, mișcând doar din când în când câte un braț sau un picior uriaș, pentru a-și înlesni rapida înaintare. Zări, preț de o clipă, fundul apei, la cincisprezece metri dedesubt. De undeva de deasupra, de la o distanță aproximativ egală, pătrundea o lumină. O duzină de siluete umane înotau lângă el în apa tulbure. Făcea parte dintr-un grup de oameni-pești, care înota într-o mare nu prea adâncă, la o distanță mică, probabil, de țărm.

Kenlon își forța mintea să înțeleagă întreaga situație. Iar aceasta i se dezvălui, limpede și stupefiată. I se arăta ceva. Corectitudinea modului în care se arătau toate acele lucruri era uluitoare. Mai întâi, viața și scopurile vitale ale oamenilor-înaripați, acum ale oamenilor-pești.

Apa era încântător de caldă și circula neîntrerupt prin bronhiile lui. Era ceva la fel de natural ca și acțiunea de respirație, atât de binecunoscută lui. Kenlon își dădea seama de asta doar din cauză că se concentra, fascinat, asupra senzației respective, simțindu-se exact ca o ființă umană ce înoată sub apă, asemenea unui pește. După un minut, realitatea era prea normală pentru a se mai putea

gândi la ea. Devenise un aspect banal, precum bătăile ritmice ale unei inimi puternice, asemenea procesului de digestie efectuat de stomac.

Uită de toate acestea.

Își îndreptă atenția spre ce se petrecea. Se întreba unde se duceau acești oameni. Avea impresia că ceva se întâmpla pe marea întunecată la oarecare distanță de ei.

Conștientizarea acestui lucru era aproape un indiciu. Din bezna nopții se ridică un strigăt ciudat, înspăimântător. Era un glas uman, dar diferit de orice auzise Kenlon vreodată, un sunet modelat de mediul acvatic, de o vivacitate minunată, puternic și ascuțit. În mod incredibil, deși era o variantă extrem de modificată a limbajului oamenilor înaripați, înțelegea fiecare vorbă.

Era un avertisment

– Vine! strigă vocea. *Pregătiți-vă!*

Simți cum pipăia cuțitul lung, de la teaca pe care o purta într-o parte. În bezna dinaintea lui, se zări un fulger de o sclipire întunecată. Un pește, realiză Kenlon. Un pește uriaș. Lung de cel puțin șapte metri. Un rechin! Lua parte la o vânătoare!

Un pește mare, puternic, agresiv. Apăru clar în raza lor vizuală, dădu impresia că se oprește, văzând siluetele așezate în semicerc care îl așteptau, apoi țâșni cu curaj printre trupul lui Kenlon și cel al omului-pește de lângă el.

Mai rapizi decât rechinul, oamenii-pești țâșniră și ei înainte și îl capturară. Brațul lui Kenlon se strânse ca o menghină în jurul corpului masiv, puternic, exact în fața aripii sinistre triunghiulare, de pe spatele solid. Cuțitul lui lung alunecă cu o precizie încântătoare în abdomenul alb, moale.

Și alte cuțite țâșniră ucigător, în același moment. Loviturile turbate luară, în cele din urmă, sfârșit. Fiara săl-

batică a mărilor se răsuci alene pe burtă, și rămase așa fără viață, nemișcat.

De fapt, nu rămase nemișcat. Cedă presiunii curentului și începu să plutească cu repeziciune înapoi în direcția din care venise. Kenlon se cățără pe el, își încolăci picioarele în jurul trupului rechinului, și se așeză dezinvolt, în timp ce acesta plutea spre beznă. După câteva clipe, nu-și mai putu vedea însoțitorii. Era singur cu peștele mort, plutind într-o direcție necunoscută.

Bezna nu dură prea mult. Zări o licărire în depărtare. Preț de o clipă, o clipă ciudată, Kenlon crezu că făcuse o confuzie între direcția verticală și cea laterală, și că în fața lui se afla soarele. Iluzia dispăru, pe măsură ce luminozitatea se extinse și se dilată până ce deveni o mare întindere de lumină.

În fața ochilor lui apăru, maiestuos, orașul subacvatic. Îi era imposibil să vadă cu claritate. Pentru individul în al cărui trup se afla, toate acestea erau perfect banale. Pur și simplu nu dădea nici o atenție. Începu să înoate în forță, pe măsură ce se apropia de oraș. În felul acesta, examinarea deveni și mai grea pentru Kenlon, din cauză că trupul era preocupat să se elibereze de curentul care-i ținea prizonieri pe el și rechinul mort.

Reuși, cu niște rezultate perfecte, pare-se, căci un minut mai târziu terminase de înghesuit rechinul într-o ecluză din peretele transparent al orașului, după care intră și el. Ușa ecluzei se închise. Se puse, silențios, în funcțiune o pompă. Imediat ce apa se retrase, se deschise o ușă interioară, iar Kenlon îi trecu sprinten pragul. Se afla în orașul subacvatic.

Kenlon era încredințat că ar fi trebuit să fie extrem de tulburat. Doar era în orașul oamenilor-pești, își spusese el, era în interior! Era acolo, pentru a vedea, a examina și a

judeca. O clipă mai târziu, nervii lui tot nu erau străbătuți de vreo senzație nemaipomenită. Își aduse aminte cu cât calm acceptase fantastica experiență de a se afla în trupul unui om înaripat, după șocul inițial.

Era limpede faptul că, în timpul acelor stări de detașare față de propriul trup, emoțiile erau mult mai stabile. Totul părea să funcționeze pe baza unui procentaj intern din senzațiile pe care le-ar fi trăit în corpul propriu. Era ca un spectator olimpian conștient și influențat, dar nu copleșit de ceea ce vedea.

Mintea omului-pește în al cărui trup se afla Kenlon nu părea mai atentă la interiorul orașului, decât la exteriorul său. Însă acest lucru îl ajuta acum pe Kenlon. Omul-pește era complet dezinteresat de mediul înconjurător, fiind, pare-se, concentrat asupra unei probleme interioare, privind absent orașul. Kenlon avea destul timp ca sa-i observe arhitectura fundamentală. Ajunse la concluzia că orașul subacvatic avea, în mare, forma unui iglu. În interior se aflau mai multe zeci de igluuri, fiecare din ele fiind mai mic, în mod progresiv, decât cel dinainte, cu aproximativ raza unui cvartal. Era o dispunere extrem de solidă și inteligentă. Dacă zidul exterior era penetrat de apa mării, în acțiunea ei corozivă, atunci cel de-al doilea avea să reziste la fel de bine presiunii apei. Mai mult, doar câte o mică secțiune a fiecărui strat putea fi inundată, pe rând, căci straturile erau împărțite în secțiuni și etaje. Se afla la înălțime, privind în jos la dispunerea generică a luminilor și nivelurilor care se întindeau până departe. Peste tot erau oameni care munceau. Erau de fapt niște uriași aplecați asupra unor mașinării care îndeplineau numeroase sarcini despre care Kenlon nu știa absolut nimic, mai ales din cauza distanței, dar parțial datorită dezinteresului manifestat de trupul său.

Brusc, acest ultim motiv deveni predominant. Trupul în care se afla ieși din starea de contemplare pasivă și se îndreptă cu repeziciune spre o grămadă de flori metalice aproape plate care, atunci când se apropie de ele, se dovediră a nu fi din metal. Kenlon păși pe folia de deasupra și, aplecându-se de spate, atinse un buton pe care nu îl observase până atunci. Folia se ridică de pe pământ, și pluti spre ecluză. Degetele mari ale lui Kenlon apăsară pe buton din nou. Iar rechinul fu ridicat din locul în care se afla în ecluză, și depozitat pe suprafața transportoare.

Rechinul și Kenlon, împreună cu aparatul transportor, începură să se îndrepte cu viteză, pe lângă niște uși înclinate, înspre adâncimile mai mari ale orașului. Kenlon apucă să zărească oameni-pești care prelucrau metal la niște mașinării, oameni-pești în laboratoare care sclipeau datorită numărului mare de aparate. În fiecare încăpere spațioasă se afla o coloană luminoasă care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse Kenlon până atunci.

Oameni-pești muncind – aceasta era imaginea de ansamblu. Nu cântau, nu dansau, ci munceau. Avea în fața ochilor imaginea unei civilizații ocupate. Ființe umane cu bronhii, ducând o existență sălbatică, semiprimitivă, într-un oraș construit de oameni cu care nu aveau mai multe în comun decât oamenii înaripați, care fuseseră creați în același moment groaznic, pentru același scop de bază.

Nu mai încăpea nici o îndoială că oamenii-pești încercau să-și transforme cumva mediul înconjurător. Se modelau după acesta, se adaptau la el, în loc să se lase dominați de el. Spiritul răzvrătit al omului se manifesta prin ei, în toate mărețele și diversele sale forme, pe când oamenii-înaripați...

Kenlon îndepărtă acel gând. Se simțea stânjenit. Comparația era nedreaptă. Oamenii înaripați nu aveau nici

o alternativă, nici o oportunitate. Nu puteau decât să-și pună speranțe în viitor. Mai mult, dorința oamenilor-pești de a-i distruge pe oamenii înaripați era absolut de neuitat. Era o agresiune cu A mare, o intenție cât se poate de josnică, căci victimele nu aveau arme, nici mijloace de apărare. În momentul în care tărâmul lor din văzduh era complet acoperit de apă, oamenii înaripați, nemaiavând unde să aterizeze, aveau să ne înece până la ultimul.

O asemenea soartă împărtășită în același timp de 239999 de ființe umane era atât de înfricoșătoare încât...

Refuză să se gândească la asta.

Dar dacă alternativa era distrugerea rasei mai puternice, atunci ce era de făcut?

Kenlon avu o senzație echivalentă unui oftat. Începea să vadă imensitatea problemei umane din acea eră îndepărtată.

Călătoria se sfârși brusc într-o încăpere în care nu se afla decât o mașinărie mare metalică. Văzând-o de aproape, își dădu seama că de această dată era chiar metal. Nimeni nu supraveghea aparatul. Dinspre acela nu răzbătea nici un fel de indiciu al vreunei activități.

Mâna puternică a trupului în care se afla Kenlon atinse un mâner. În mașinărie se căscă o gaură în care rechinul fu absorbit de aceeași forță invizibilă care îl așezase anterior pe transportorul subțire, asemănător unei folii.

Orificiul se închise. Trupul lui Kenlon se dădu jos de pe transportor și se îndreptă în viteză spre o ușă din apropiere. Mintea îi părea complet dezinteresată de soarta rechinului, și după scurt timp, Kenlon îl dădu și el uitării.

I se prezenta o parte din ziua – sau cum numeau ei acea perioadă de timp – de lucru a unui om-pește. Nici una din acele activități nu avea o importanță deosebită.

Rechinul era ceva incidental, ca și înaintarea sprintenă de acum. Ceea ce era mai interesant era ce urma.

Avea sentimentul că această încarnare a lui în alt trup se apropia de sfârșit. Dar cel puțin zece minute mai târziu, se afla încă acolo, martor la activitățile unui om-pește.

Individul purta diferite conversații, dar acestea nu aveau decât un înțeles general. Propozițiile și cuvintele individuale adaugă tonalitate și dialogului, dar nu înseamnă mare lucru prin ele însele.

După o scurtă pauză, dialogul continuă cu un alt om-pește întâlnit întâmplător:

– Salutare! spuse trupul lui Kenlon. Cum merg statisticile?

– Jalnic, Getta.

– Câți nesupuși au fost în perioada aceasta?

– În total 1111999. Asta fără a-i include pe cei necunoscuți, născuți pe mare, în ultimele zece generații, și care nu au fost înregistrați niciodată.

– Am vrut să știu câți nou-apăruți!

– 83999.

– Rata noastră de natalitate este mai mare decât această cifră. Dar înțeleg la ce te referi. Chemarea mării este tot mai puternică! Câți străini au fost înregistrați?

– 999.

– Așa puțini! Hm!

Merseră mai departe.

O altă conversație, cu o femeie de data aceasta, o uriașă chipeșă, care spune:

– Tocmai vin de la mine, Getta. Au nevoie de ajutor acolo.

– Voi transmite mesajul mai departe, răspunse Getta ironic. Printre înclinațiile mele nu se numără scurmatul prin țărână.

– Voi bărbații! îi reproșă femeia. Mereu stați numai în apă!

– Avem gura uscată și urât mirositoare.

– E numai imaginația voastră. Ați fost făcuți în așa fel încât să puteți respira la fel de bine în aer și în apă. E vorba de misterul, de necunoscutul mării, care vă atrage.

– E și asta adevărat, recunoscu Getta. De ce nu vii cu mine? Îți garantez doisprezece bărbați.

Femeia râse.

– Nouă femeilor, ne e de ajuns legea conform căreia o femeie care va deveni o nesupusă nu se poate întoarce în oraș. Iubesc orașul la fel de mult ca și marea. Nu mi-ar plăcea să-mi fie interzis accesul în vreunul din aceste locuri.

– Dacă te răzgândești, anunță-mă, spune Getta.

Se despărțiră. O altă conversație urmă, cu un bărbat de data aceasta.

– Încotro, Getta?

– Spre poarta estică. Știi despre priceperea mea legată de cei care înghit apa?

– Am auzit de ea.

– Trebuie să readuc pe cineva la viață, e foarte important. Așa spune consiliul.

– Tot ne mai consultăm cu consiliul pe chestiuni de politică? Credeam că îl folosim doar ca sursă de informații științifice.

– L-am consultat de data aceasta. S-a nimerit, desigur, ca părerea noastră generală să coincidă cu a sa.

– Ei bine, îți urez noroc.

– Mulțumesc.

Nu după mult timp, Getta-Kenlon ajunse la ceea ce Kenlon presupunea că era poarta sudică. Se afla acolo o ecluză asemănătoare cu cea prin care fusese adus anterior rechinul. Cinci minute mai târziu, ceva se mișca în marea

din exterior. Trei trupuri, înotând aproape unul de celălalt. Intrară în ecluză cu viteză, iar apa se scurse, albindu-se. Ușa interioară se deschise – iar Getta se întoarsă prima oară cu fața la ea. Ieșiră de acolo doi uriași, purtând trupul inert al lui Jones-Gordon. Unul din ei spuse:

– Ei bine, iată-l, Getta. Nu cred că va fi așa greu să-l resuscitezi. A înghițit doar puțină apă înainte de a-l ermetiza.

Kenlon nu mai auzi restul frazei. Simțurile lui fură cuprinse de întuneric, ca de o mască impenetrabilă.

Capitolul 17

Mintea îi funcționa. Nu auzea, nu simțea nimic, nu percepea nici un gust sau miros, nu vedea, dar creierul îi funcționa. Era învăluit de un univers al gândurilor, un univers tulburător, căci avea senzația că nu putea înțelege acel gând, gândul că Jones-Gordon era în viață.

Sau că mai degrabă avea să fie în viață imediat ce era resuscitat de Getta, expertul în asemenea situații. Probabil că aptitudinile lui Getta nu erau pur umane. Cunoștințele medicale pe care le folosea erau, pesemne, foarte avansate.

În viață... Jones-Gordon...

În întuneric mintea lui Kenlon era torturată de șocanta descoperire, și acceptă apoi uluitoarea realitate. Părea că cineva sau ceva așteptase ca el să ajungă la acea concluzie. O voce i se adresă.

De fapt, se adresă fără a vorbi. Căci nu se auzea nici un sunet, dar exista un mesaj, niște cuvinte exterioare care îi asaltau creierul. Acea voce lipsită de sunet, de substanță trupească, nu era nici pe departe un monolog placid. Era vivace, plin de nuanțe. Sclipea, efectiv. Fiecare silabă era pătrunsă de un înțeles bogat.

Vocea spuse:

„Locotenente Kenlon, ați văzut ce trebuia. Acum trebuie să vă decideți. Amenințarea față de oamenii zburători este reală și gravă, din cauză că rădăcinile ei se află adânc în logica naturii umane, în cazul de față – în logica oame-

nilor apelor, care pe baza unui raționament rece sunt de părerea că cele două rase nu vor putea convieţui, atunci când va exista din nou uscat.

Reci și nemiloși, ei își dau seama că este mai ușor să distrugă acum 239999 de oameni înaripați, decât le va fi să distrugă de 999 de ori acest număr care se va înmulți în multipli de nouă când uscatul va fi din nou locuibil. Acesta este argumentul oamenilor apei. La rândul lor, oamenii înaripați au ajuns la părerea că numai distrugerea orașului subacvatic îi va salva. Trebuie să alegeți între cele două tabere. Trebuie să luați o hotărâre. Aveți întrebări?"

Kenlon era nehotărât. Cu un efort mental, încerca să smulgă din bezna care-l ținea captiv – un sunet, un sunet cât de mic care să-l ajute să-și exprime verbal întrebarea.

Sunetul nu se auzi. Dar întrebarea îi invada lumea interioară și, dintr-o dată, răspunsurile începură să vină, cu repeziciune, unul după altul.

„Rasa yaz reprezintă, fără discuție, o problemă. Într-adevăr, deși era deja prea târziu, ei au fost identificați ca fiind distrugătorii continentelor.

Nu s-a încercat desigur, nici o clipă, agresarea lor, mai întâi deoarece măreții locuitori ai uscatului nu gândeau în asemenea termeni, apoi pentru că orice formă de viață inteligentă este de preferat lipsei vieții. Ființele yaz sunt totuși orientate spre ideea de rasă și nu pot concepe decât un univers potrivit pentru cerințele lor.

Fiind unul dintre cele două consilii care au supraviețuit, mi s-au dat acele informații despre ființele yaz care m-au făcut să le aduc aici. Cred deci că, indiferent de decizia la care se va ajunge, ea va fi decisivă pentru omenire și pentru viața pe această planetă.

Fără discuție că ființele Yaz pot porni pe drumul timpului, în căutarea acelor oameni-pești care și-au părăsit

orașul și care se ascund în adâncurile apelor. Însă aceasta este o misiune de viitor pentru ei.

Da, și oamenii-pești au un consiliu. Este amplasat în inima orașului lor. Din păcate, ei îl folosesc mai mult ca pe o bibliotecă, și foarte rar îi cer sfatul. Rasele tinere, viguroase, procedează întotdeauna astfel.

Comandantul dumitale se află în viață.

Tuburile pentru călătoria în timp nu pot fi folosite pentru a aduce ajutoare din viitor. Tuburile depun sau ridică obiecte din trecut, dintr-un punct fix. Transportarea materiei dintr-un punct în altul reprezintă o acțiune foarte periculoasă. Întregul spațiu din apropierea obiectului este afectat, distorsionat, până ce obiectul este adus la loc. Am dezvăluit informațiile necesare construirii tuburilor cu mult scepticism și doar în anumite condiții extrem de bine stabilite. A fost necesară sacrificarea vieții unui om-cheie, în clipa în care a terminat de făcut tuburile.

Ele nu pot fi duplicate.

Nici unul din celelalte vase din trecut nu este dotat cu arme de foc, și din acest motiv ele nu le sunt de folos oamenilor înaripați. Locuitorii uscatului, atunci când au construit ambele orașe, s-au străduit să le protejeze de armele energetice, mai întâi prin apărarea directă, apoi având grijă ca nici unul dintre consilii să nu dea vreodată informații despre armament. Acest scop a devenit, în mod accidental, inutil, atunci când oamenii-pești au descoperit un oraș uitat, care se scufundase în mare cu mii de ani în urmă. Acolo au găsit, printre alte dispozitive, foarte puternicul aparat magnetic care este folosit acum pentru a trage orașul oamenilor înaripați sub apă.

Nici unul dintre aparate, precum transportorul folosit pentru rechinul ucis, nu funcționează în afara orașului subacvatic, iar oamenii-pești nu cunosc secretul construcției

lor. Acest lucru a fost planificat cu mult timp în urmă de locuitorii uscatului.

Cum comandantul dumitale este în viață, va trebui să-ți recucerești vasul, pentru a preveni un atac nesăbuit asupra orașului subacvatic. Noi nu am aprobat în nici un moment alianța dintre oamenii-înaripați și acele creaturi ale erei Sessa Clen. Atacul, dacă va fi efectuat, va necesita întregul curaj, pricepere și inteligență a unui echipaj de prima mână, perfect sudat.

Mai mult, înainte de acest lucru va trebui să iei o decizie, mai întâi dacă vei ataca sau nu orașul, apoi ce puncte anume din oraș vei ataca. Nu deții armamentul necesar pentru a distruge toate compartimentele acelui oraș bine fortificat.

Nu-ți putem influența decizia prin hipnoză sau prin intermediul altei forțe. Nici nu dispunem de acea forță. Dorința noastră este deci aceea ca, mai presus de orice, alegerea dumitale să fie făcută de bunăvoie, poate sub presiunea evenimentelor, dar fără a fi forțată de niște minți egoiste, josnice.

O sugestie finală, referitoare la recapturarea vasului dumitale: Punctul vostru slab poate deveni punctul vostru forte. Vasul vostru e primitiv în multe privințe. Cei care l-au cucerit vor face în mod sigur, o greșeală, crezând cumva că este mai avansat decât în realitate."

Se așternu liniștea.

Apoi văzu o lumină, după care îi reveniră simțurile.

Capitolul 18

Se bălăbănea, agățat de o frânghie, fiind coborât pe puntea lui *Sea Serpent*.

Picioarele îi atinseră suprafața metalică. Rămase acolo, privind buimăcit, cum Laren îi scotea frânghia. Ridică tocmai la timp privirea pentru a-i vedea pe oamenii înaripați îndepărtându-se în văzduh ca un stol de păsări speriate. Coborî la timp privirea pentru a o vedea pe Dorilee urcând pe punte, cu chipul cuprins de mânie. Văzând-o, Kenlon realiză brusc că femeia se schimbase de la capturarea submarinului. Simțea acum o puternică antipatie față de ea.

– Ei bine, dar te-au ținut, nu glumă, îl întâmpină ea, caustică. Ce ți-au făcut?

Kenlon se holbă la ea, nedumerit. Avea senzația că nu auzea bine. Lipsise cel mult câteva ore. Oare ea cât credea că ar trebui să dureze o asemenea vizită?

Deschise gura, pentru a spune ce gândea. Și chiar în acea clipă realiză, ca un duș rece, uimitoarele lucruri prin care trecuse. Își încleștă dinții cu zgomot și rămase acolo, stupefiat.

În mod ciudat, se așteptase să i se șteargă din minte. Însă un minut mai târziu, nu uitase absolut nimic.

Femeia i se adresă din nou, printre dinți:

– Ofițerii tăi au refuzat cu încăpățânare să coopereze cu mine.

Ochii îi ardeau de furie. Strângea expresiv din buze. Kenlon își recăpătă glasul.

– Normal, spuse el. Eu sunt comandantul. Nu vor acționa fără să le ordon eu.

Paznica spuse cu fermitate în glas:

– Intrăm cu submarinul în imersiune astăzi, indiferent dacă avem parte de cooperarea voastră sau nu. Dacă merge ceva prost, mă bazez pe dorința ta de a-ți salva submarinul și oamenii, de a face în așa fel încât un incident să nu se transforme într-un dezastru.

Continuă, furioasă.

– O zi întreagă! Și-au pierdut oamenii înaripați mințile de i-au permis consiliului lor să te rețină așa mult? Observ că au păstrat distanța față de mine și că i-au dat permisiunea lui Nemmo să-mi dezvăluie amplasarea orașului subacvatic. Pesemne că au pierdut total controlul asupra situației și le e rușine de starea lor, de neajutorarea lor. Ei bine, mi se pare normal.

Încheie, iritată:

– Vreau să știu ce ți s-a întâmplat acolo?

Douăzeci și patru de ore, se gândi Kenlon. Părea imposibil. Nici una din incredibilele lui încarnări nu păruse să dureze mai mult de trei-sferturi de oră. Dacă aduna și timpul scurs cu călătoria dus și întors, rezultau...

Trei ore, nu douăzeci și patru – raționamentul nu îl liniștea totuși. Spuse fără grabă:

– Vreau să te întreb ceva, Paznico.

Pesemne că tonul lui era unul conciliant, căci femeia răspunse repede, pe alt ton:

– Da?

– Ce ai văzut când ai fost dusă înaintea consiliului oamenilor înaripați?

Dorilee îi aruncă o privire pătrunzătoare încercând parcă să detecteze un subînțeles al întrebării lui:

Spuse brusc:

– O încăpere plină de tuburi energetice. Consiliul nu este, desigur, decât un aparat făcut demult – răposații oameni ai uscatului. Este o extensie a cunoștințelor cumulate, un creier automat care știe totul. Are o pseudo-viață, dar răspunde întotdeauna la stimuli pe baza unei pre-programări grijulii.

Kenlon păstră tăcerea, abordând spusele femeii, apoi.

– Ce s-a întâmplat?

Dorilee îl privi.

– Ce mi s-a întâmplat mie? Păi, mașinăria a comunicat pur și simplu cu mine. Mi-a spus că a realizat că vasul nostru nu avea să le fie de nici un folos oamenilor înaripați și m-a trimis înapoi.

– Atât, spuse Kenlon.

Părea să nu găsească nici un comentariu la cele relatate de ea. Își dădu seama că femeia îl privea mânioasă.

– Ei bine, spuse ea, cooperezi sau nu?

– Să cooperez? repetă Kenlon.

Se simți iritat de propria-i reacție de papagal. Își dădea însă seama cu surprindere că în tot acest timp ea rămase acolo așteptându-l să spună da sau nu la propunerea ei, când el nici măcar nu se gândise la ea.

Din moment ce Jones-Gordon era în viață, în orașul oamenilor-pești, el nu mai putea lua parte la un atac asupra acelui oraș.

Gândurile i se blocară în acel punct. Își aminti spusele consiliului: trebuia să oprească atacul. Oricum nu ar fi procedat astfel. Nevoia unui contraatac ieșea din discuție.

Însă găsea că era important ca femeia să nu bănuiască adevăratul motiv. Kenlon spuse rar:

– Deduc, din atitudinea ta, că ai impresia că în acest răstimp aș fi luat o postură mai conciliantă față de gestul tău nesăbuit de a-mi captura vasul. Lucrurile nu stau deloc așa. În acest moment, nu doresc decât un singur lucru. Era de părere că explicațiile nu ar fi făcut decât să încurce și mai mult lucrurile. Încheie, calm:

– Dacă nu ai nimic împotrivă, aș vrea să stau de vorbă cu Nemmo. Vreau să-i pun niște întrebări legate de ceea ce mi s-a întâmplat în timpul discuției avută cu consiliul.

Femeia spuse pe un ton morocănos:

– Mai ai bara aceea neutralizantă pe care ți-am dat-o?

Kenlon o scoase tăcut din buzunar.

– Atunci coboară înăuntru! ordonă ea.

Un minut mai târziu, motoarele duduiau. Vasul se puse în mișcare.

Jos erau joanne peste tot. Kenlon numără douăzeci, prin privirile pe care le aruncă spre ușile deschise, inclusiv trei în sala motoarelor și cinci în camera torpilelor de la pupa, aceasta fiind și destinația lui. Numărul total al femeilor-soldat, dacă erau puse la socoteală și acestea din urmă, cum era și normal de altfel, îl uimi. Fusese atât de preocupat să se întâlnească cu Nemmo, încât problema recapturării submarinului fusese oarecum neglijată. Acum, ea reveni în forță. Apoi se îndepărtă din nou, din cauză că el începuse să-și cântărească șansele de reușită.

Nemmo era întins în hamacul pregătit pentru el cu o lună în urmă. Se ridică, văzându-l pe Kenlon.

– Te-am așteptat, spuse el nerăbdător. Am fost anunțat cu puțin timp în urmă că ai fost adus înapoi pe vas.

Zâmbi prietenos, dar Kenlon observă că avea un aer de nervozitate. Omul înaripat vorbi din nou, grăbit:

– Consiliul ți-a acaparat mintea pentru o perioadă lungă. Cu toții ne-am întrebat ce ți-a arătat și spus. Ne vei ajuta acum, sper.

Kenlon îl privea fix. Avea o senzație de goliciune interioară. Întrebările lui Nemmo dădeau impresia că nu avea să primească nici o explicație din partea lui:

– Uite, începu el să-i explice repede cele întâmplate, trecând doar peste partea legată de recapturarea submarinului. Urmări cu atenție orice schimbare relevantă a expresiei de pe chipul lui Nemmo.

Și avu ce vedea: nedumerire, uluială, dezamăgire și în cele din urmă, când Kenlon ajunse la faptul că Jones-Gordon era în viață – mânie disperată.

– Ți-au spus acest lucru! zise Nemmo agitat. Păi, asta nu poate avea decât un singur efect: faptul că vei refuza să ne ajuți! Cu un efort vizibil, se forță să tacă. Se așeză nesigur în hamac, bătând din aripi. În cele din urmă, murmură:

– Nu spun că îi doresc răul comandantului vostru. Însă este în joc existența unei rase. Zeci de oameni înaripați nu s-au întors din perioadele de timp în care au fost trimiși după armament. Moartea ne-a lovit până acum din toate părțile. Și suntem amenințați de o tragedie și mai mare – iar consiliul ți-a dezvăluit că Jones-Gordon e în viață!

Din nou păru a fi nevoit să facă eforturi pentru a se abține. Și din nou, după o pauză, vocea lui se mai calmă. Posomorât și abătut, spuse:

– În tot decursul acestei povești, consiliul a acționat fără convingere, ca și cum în joc s-ar afla întregul lui crez fundamental. Într-un fel, înțelegem acest lucru. Consiliul a fost inițial alcătuit în așa fel încât să țină cont de ambele rase. Ceea ce e mai greu de înțeles e faptul că, într-o criză, aproape că ne-a trădat.

Omul înaripat se întoarse spre Kenlon cu o expresie rugătoare:

– Știu că nu am dreptul să-ți cer acest lucru, dar de bună seamă că poți lansa torpilele asupra unor puncte vitale ale orașului subacvatic fără a-i primejdui viața căpitanului vostru. Îți garantez că locul exact în care se află căpitanul vostru îți va fi dezvăluit de consiliu.

– Eu nu-mi pot asuma acest risc, răspunse Kenlon sec.

Își dădea seama că dădea dovadă de încăpățânare, poate chiar de atitudine irațională. Probabil că se putea proceda cum spusese Nemmo. Însă își dădea, înfiorat, seama că nu era doar o chestiune de fezabilitate. Nu luase încă nici o hotărâre asupra întregii situații. Acesta era elementul esențial. Alegerea pe care era presat s-o facă nu era doar o simplă selecție între bine și rău.

Oamenii înaripați aveau dreptate, într-un fel. În ciuda nesăbuitei lor alianțe cu Sessa Clen, el nu le punea la îndoială nici o clipă motivația și sinceritatea. Însă trebuia spus ceva în privința taberei negative. Era vorba de miracolul și măreția vieții subacvatice. Când se aflase acolo, Kenlon simțise emoția acelei înaintări prin apă, a luptei cu rechinul. Niște ființe umane erau implicate în ceva nou, într-un mediu sălbatic și primitiv. Fiecare atom din trupul dornic de aventură al lui Kenlon răspundea pozitiv la această imagine.

Oamenii-pești nici măcar nu erau singurii care dădeau dovadă de o logică rece în acel univers. Kenlon își amintea de toate conversațiile avute cu ofițerii din Marină, dintre care mulți susțineau că pe timp de război era necesar să-ți extermini complet inamicul. Nu încăpea nici o îndoială, chiar și el venea dintr-o epocă în care asemenea idei erau obișnuite chiar și pentru niște oameni delicați, prietenoși, cum erau agresorii. În situația aceea, agresorii erau

oamenii-pești. Îi venea totuși greu să-i considere vinovați pe de-a-ntregul, atunci când soarta omenirii era în joc, atunci când cea mai mică greșeală putea duce la dispariția omului de pe Pământ și din univers. Kenlon avea vaga convingere că oamenii-pești se puteau descurca mai bine cu creaturile yaz. Și dacă acest lucru era adevărat...

Oftă. Un lucru era cert. Nu era încă pregătit să ia o hotărâre.

Se auzi un clămpănit de sus. Kenlon tresări. Apoi se întoarse pe jumătate spre Nemmo.

– Au închis tambuchiul! spuse el, alarmat. N-ar fi trebuit să facă asta cu...

Se opri mușcându-și buzele cu putere, pentru a nu rosti și restul propoziției.

Ceea ce fusese pe cale să spună era că ei nu ar fi trebuit să închidă tambuchiurile, în timp ce funcționau motoarele auxiliare. Nu o spuse, căci își aduse aminte spusele consiliului, legate de faptul că agresorii vasului nu înțelegeau mecanismele primitive.

Se smuci, presat de timp, și se năpusti spre rezervorul lângă care vroia să ajungă. Ajunse acolo, se aruncă pe jos lângă el, și rămase acolo, începând deja să gâfâie, sufocându-se.

Una dintre cele cinci joanne care fuseseră în cameră ieșise cu aproximativ un minut în urmă. Kenlon își aduse vag aminte de asta acum, în timp ce zăcea acolo. Celelalte patru rămase începeau să se clatine. Se uitau unele la altele cu o privire ce exprima, pesemne, buimăceala, căci începură să se împleticească tot mai tare, ca niște orbi care nu își mai puteau ține echilibrul pe o podea devenită brusc incredibil de denivelată.

Două dintre femei părură să devină brusc atente la Kenlon. Alergară, împleticindu-se spre el. Una dintre ele rosti ceva, asemănător unui scâncet, în limba ei, văzu că el nu înțelegea, ezită o clipă, apoi ambele dădură impresia că uitaseră complet de el.

Ținându-se fiecare de gât, se bălăbăniră spre ușă. Toate patru păreau să urmărească același scop, în același timp. Trei dintre ele reușiră să iasă și ieșiră din câmpul vizual al lui Kenlon. Cea de-a patra căzu greoi ca orice persoană doborâtă de gaze înșelătoare.

Aerul de la podea conținea mai mult oxigen și păru să o revigoreze pentru scurtă vreme. Însă își solicitase trupul la maximum, se forțase prea tare în timpul acelor minute frenetice. Și, pentru a înrăutăți lucrurile, încercă să se ridice.

Se prăbuși inconștientă la podea. Situația era desigur identică și în alte părți ale vasului, dorința lor de viață fiind învinsă de primitivele, voracele, motoare, a căror sete de aer era atât de mare încât patru sau cinci minute de inhalări monstruoase de partea acestora erau suficiente pentru a epuiza rezervele unui submarin mare.

Într-un submarin perfect, despre care ele aflaseră de bună seamă din cărțile lor tehnice, problema motoarelor auxiliare fusese pesemne rezolvată fără folosirea unor mașinării consumatoare de aer.

Și astfel nu luaseră în calcul consumul de oxigen. Acum, după ce acest lucru se petrecuse deja, Kenlon înțelegea perfect de ce nu folosiseră turbinele cu aburi acționate atomic. Era o aplicație indirectă a energiei atomice, incredibil de complexă, un proces compus din mai mulți pași. Inginerul Clen ignorase această problemă, utilizând mecanismul mai simplu.

În momentul în care ajunse la acel punct al analizei sale, Kenlon își pierdu parțial cunoștința. Reuși să întindă mâna și să răsucească valva tubului de oxigen. Inspiră repede, de câteva ori, gazul dătător de viață, apoi închise valva și se ridică. Se îndreptă nu foarte repede spre fata care zăcea în dreptul ușii.

Îi luă tija energetică de la centură, și-o vârî în buzunar, și se îndepărtă. În sala motoarelor, pe jos, zăceau întinse cinci joanne. Motoarele, cu înalta lor capacitate de adaptare, funcționau încă, dar tușeau îngrijorător, fiind acum alimentate aproape numai de petrol. Kenlon le scoase din funcțiune, smulse grăbit cele cinci tije energetice de la centurile femeilor, după care, asemenea unui scafandru care petrecuse prea mult timp sub apă, se grăbi cu ochii umflați spre tubul de oxigen. De data aceasta inhală o cantitate prea mare. Își păstră însă mintea îndeajuns de limpede pentru a lăsa robinetul deschis și a nu uita ce avea de făcut. Se auzi un șuierat încet, în timp ce străbătea ușurat submarinul, luându-le joannelor armele energetice. Erau în total douăzeci și opt de femei-soldat Sessa Clen la bord, cu Paznică cu tot, care zăcea inconștientă pe podeaua cabinei de comandă.

Kenlon le zăvorî tijele într-un dulap, apoi le transportă pe joanne una câte una în sala torpilelor de la prora. Numeroasele tuburi de oxigen pe care le deschisese trezeau totul în jurul lor la viață. Femeile se foiau, în timp ce el, mânios, le dezbrăca complet și le lăsa acolo.

Era un gest grosolan, însă nu avea de ales. De bună seamă ca unele porțiuni ale hainelor lor le făceau imune la cristalele neurale. Era nevoit să le despoaie complet pentru a fi sigur că îndepărtase elementul neutralizator.

Ieșind din sala torpilelor, Kenlon văzu că o parte din oamenii lui își reveniseră și, mai mult, își dădeau seama ce

întreprindea el. Pentru prima oară, Kenlon realiză că își recâștigase prestigiul. În acea lume ciudată a marinarilor militari, aceasta avea să fie o ispravă de povestit chiar și prin cântece sau anecdote, dacă avea să fie vreodată povestită.

O oră mai târziu, când *Sea Serpent* își reîntregise echipajul și se îndrepta din nou spre fortăreața din văzduh, senzația aceea de mulțumire sufletească îl stăpânea încă.

Tedders urcă pe puntea de comandă.

– Omul înaripat vrea să vorbească cu dumneavoastră, domnule.

– În regulă.

Kenlon coborî.

Nemmo îl salută cu un aer grav:

– Tocmai am fost anunțat de camarazii mei că, în urmă cu câteva minute, comandantul vostru a fost scos la suprafață de oamenii-pești. Este nevătămat.

Kenlon își dădu seama că avea de ce să se simtă ușurat. Se așeză în barca cu motor și se îndreptă spre carcasa în care se afla comandantul. Îl putea vedea clar acum prin acea capsulă impermeabilă din plastic, transparentă, în care acesta fusese transportat de la orașul subacvatic. Sentimentul de ușurare se înteți. În câteva clipe, cu oarecare șansă, această întreagă problemă a acelei ere avea să-i fie ridicată de pe umeri. Ca secund al submarinului american *Sea Serpent*, avea să fie din nou sub comanda lui Jones-Gordon. Pentru el, presiunea deciziilor lua sfârșit. Deși, în mod destul de ciudat, într-un locșor al minții lui încolțise o idee, o soluție, bazată pe ceea ce știa acum despre întreaga situație.

Tresări, realizând că un numeros grup de oameni înaripați coborau spre șalupă. Unul dintre ei coborî foarte jos. Kenlon îl recunoscu ca fiind Laren. Omul înaripat strigă:

– Consiliul ne-a cerut să ne punem la dispoziția voastră. Dacă putem face ceva…

Nu puteau. Kenlon clătină din cap, nedumerit în același timp de ciudata ofertă.

Apoi îi dădu uitării.

Începu să se întrebe cum va decurge reîntâlnirea cu Jones-Gordon. Avea o senzație ciudată, dată de interesantele evenimente care aveau să urmeze.

Întâlnirea se dovedi total banală. Jones-Gordon urcă la bord și îi strânse mâna lui Kenlon. Aproape în aceeași clipă, îl trase pe Kenlon spre locul din spate.

Spuse cu asprime:

– Ce vroiau oamenii aceia înaripați?

– Se ofereau să ne ajute, domnule.

– Hm!

Jones-Gordon se așeză, încruntat, apoi spuse:

– Nu avem timp de pierdut. Am fost ținut la curent cu derularea evenimentelor, mai mult sau mai puțin prin intermediul unui ciudat dispozitiv mental. Înțeleg că în absența mea submarinul nostru a fost capturat de acești oameni înaripați?

Kenlon îi relată pe scurt cele întâmplate. Când termină, Jones-Gordon spuse:

– Niciodată n-am avut încredere în aceste javre de oameni înaripați.

– Oh! spuse Kenlon.

Era uluit. Realiză că, atunci când fuseseră povestite, acțiunile oamenilor înaripați păruseră mult mai grave decât în realitate. Simți nevoia să le explice acțiunile. Simțea cu putere iminența a ceea ce avea să urmeze. Dar evenimentele își pierduseră cumva suspansul plăcut. Fu cuprins de o emoție ciudată, neplăcută. Spuse:

– Situația lor era disperată. Și-au cerut sincer scuze pentru ceea ce au făcut. Merită compasiune. Ei…

Fu întrerupt:

– Voi decide eu ce merită.

Comandantul Jones-Gordon se îndreptă în scaun.

– Ar trebui să știi, domnule Kenlon, că am încheiat un târg cu oamenii-pești. Ne vor trimite înapoi în timpul nostru dacă lansăm torpile spre colivia aceea de sus și o doborâm în mare. Am fost de acord cu propunerea lor.

– Ceee? spuse Kenlon.

Jones-Gordon continuă imperturbabil.

– Imediat ce ajungem la bordul lui *Sea Serpent* vei da ordin să fie lăsat la apă avionul nostru. Vei superviza demontarea focoaselor de la patru din noile torpile secționale și vei avea grijă să fie depozitate cu grijă în firida pentru bombe a avionului. Mașinăriile care susțin fortăreața se află deasupra clădirii. Scoate din rezervorul avionului benzina de prisos. Ofițerul de aviație Orr va efectua bombardamentul!

– Dar, domnule… spuse Kenlon.

Însă nu mai putu continua. Mintea lui era paralizată de cuvintele nebunești pe care le auzise, de caracterul criminal, demențial al acestora. Năucit, încercă să găsească niște argumente.

– Dar, domnule, uciderea acelor bieți…

– Prostii! sosi răspunsul brutal. Aceasta este hotărârea pe care am luat-o. Trebuia să ne situăm de o parte a unei tabere. Oamenii înaripați nu ne pot face nici un rău. Oamenii-pești pot. Așa că vom coopera cu ei.

– Hotărârea! spuse Kenlon cu amărăciune.

Din nou, avu senzația că se sufocă, nemaiputându-și găsi cuvintele. Se așeză înfiorat, îngrozit. În cele din urmă murmură:

– Trebuie să spun, domnule, că pentru prima oară în cariera mea vă dezaprob categoric planul de acțiune.

Se opri, șocat de propriile-i cuvinte. Era într-adevăr, prima oară. De-a lungul întregii sale cariere în Marină, nu pusese la îndoială niciodată vreo decizie. Își exprimase părerea numai când i se ceruse s-o facă, și acceptase fără a sta pe gânduri orice decizie, inclusiv riscurile acesteia. Realizând acum grozăvia îndrăznelii sale, murmură totuși mohorât:

– Asta e crimă, domnule.

Se uitau acum fix unul la celălalt. Jones-Gordon era mânios.

– Domnule Kenlon, spuse el tăios, nu mai vreau să aud asemenea prostii! Suntem obligați să luăm o decizie. Trebuie să ne aliem cu una din cele două tabere din această îndepărtată lume a viitorului. Atunci când am luat această hotărâre, m-am gândit numai cum să asigur întoarcerea submarinului nostru în timpul normal.

– Ceea ce ați făcut va avea exact efectul opus, spuse Kenlon. Oamenii-pești nu au dispozitive de călătorit în timp. Ei…

Tăcu. Înțelese expresia rigidă care se așternuse pe chipul robust al lui Jones-Gordon. Comandantul refuză să mai ia în considerare vreun argument. În acest fel se prefigura dezastrul, grăbit de firea lipsită de imaginație a acestuia. Kenlon spuse cu încăpățânare:

– Poate că îmi voi pierde gradul, dar eu nu vreau să mă asociez în nici un fel cu un asemenea plan fantasmagoric și josnic.

Și chiar în acea clipă realiză că asta nu era de ajuns. Nu putea să se spele pur și simplu pe mâini de toată afacerea, nu putea să se facă că nu vede, în timp ce era comisă o

crimă. Pentru a doua oară în decurs de o oră își aduse aminte de o frază rostită de consiliul oamenilor înaripați:

Dorim ca alegerea ta să fie făcută liber, probabil sub presiunea evenimentelor, dar...

Niciodată în viață nu mai fusese atât de presat de evenimente. Dacă ar avea timp să se gândească, să găsească un moment în care să poată reflecta.

Însă nu avea timp. Era pe cale să fie comisă o crimă cu sânge rece. Și numai o acțiune fermă o putea împiedica.

Kenlon înțelese aproape imediat cum trebuia să acționeze, în toate detaliile. Aruncă o privire scrutătoare în direcția submarinului. Se afla încă la o distanță de trei sute de metri. Plutiseră în derivă, la o depărtare apreciabilă, temându-se de o capcană.

Extrem de încordat, Kenlon ridică privirea spre oamenii înaripați. Aceștia continuară să zboare în cerc, la limita superioară a câmpului său vizual. Erau aproape o sută, la aproximativ șaptezeci de metri înălțime.

În acea tensionată clipă hotărâtoare, nu se îndoi nici o clipă că atotștiutorul consiliu al oamenilor înaripați anticipase cu exactitate acest moment, acea situație și le spusese acestora. Și că ei aveau să reacționeze la cel mai mic gest al lui.

Kenlon se ridică în picioare și privi în sus.

Reacția lor fu mai rapidă decât se așteptase. O mulțime de oameni înaripați se năpustiră în zbor spre ei. Kenlon strigă la ei, dându-le indicațiile necesare. Jones-Gordon se ridică și el.

– Pe toți dracii, spuse el. Ce le spui?

– Le spun să plece, domnule. Se pare că sunt pe cale să atace.

Nu încăpea nici o îndoială asupra acestui lucru. Le ordonase să-l captureze pe Jones-Gordon.

În clipa următoare toți cei aflați la bord erau făcuți prizonieri, armele le erau azvârlite, în timp ce erau ținuți de brațe și de picioare de niște mâini puternice, musculoase.

– Țineți-mă și pe mine! urlă Kenlon.

Iar ei făcură întocmai.

Laren se apropie de el.

– Ce să facem cu comandantul vostru?

– Duceți-l înapoi pe submarin, atunci când îi voi spune eu lui Nemmo.

Erau multe de făcut. Mai întâi, să le trimită pe joanne înapoi pe vasul lor; apoi, să-i facă o vizită lui Arpo...

Capitolul 19

În timp ce se apropia de nava albastră, Kenlon se aștepta să fie contactat telepatic, la fel ca prima oară, când această metodă funcționase atât de bine.

Cum acest lucru nu se întâmplă, se simți entuziasmat. Era oare posibil ca sosirea lui să fie binevenită?

Când micuța lui barcă se afla încă la șapte metri depărtare, un bărbat îmbrăcat în niște haine largi, ce păreau a fi din mătase, ieși pe punte și îi făcu niște semne prietenoase. Era solid, blond, cu un corp superb, după cum observă Kenlon.

Străinul se aplecă, îl strânse pe Kenlon de mână cu forță și îl trase pe bord.

De aproape, părea să arate și mai frumos, magnific aproape. Avea un cap leonin; radia de forță.

Mintea lui Kenlon percepu un gând, primul mesaj telepatic:

– Bun venit la bord, omule! Ești întotdeauna binevenit aici!

Acesta fu mesajul. Se simțea însă o nuanță de bunăvoință care sugera: Pleci când dorești, vii când dorești, faci ceea ce dorești.

Kenlon ceru să coboare, gândindu-se în același timp: Oare este posibil ca oamenii să fi avut din totdeauna capacitatea de a dărui atâta dragoste?

Interiorul vasului lui Arpo era splendid aranjat. Existau acolo niște fotolii adânci, confortabile. În urma unui ordin imperceptibil al lui Arpo, cel mai apropiat fotoliu de lângă Kenlon se răsuci. Apoi un altul, din apropierea lui, se plasă în fața acestuia. În timp ce Kenlon se cufunda în cel indicat de gazda lui, Arpo se apropie și se așeză pe cel din fața lui:

Cei doi bărbați – ofițerul de submarin, cu uniforma lui albă, impecabilă, și acel supraom din mileniul douăzeci, purtând un fel de pijama – stăteau așezați, privindu-se.

– Citești ceea ce gândesc? spuse Kenlon.

Arpo răspunse afirmativ, adăugând că, drept măsură de precauție, amplasase deja un blocaj energetic în jurul lui Kenlon, astfel încât specia yaz să nu poată monitoriza această vizită și pe celelalte pe care le pregătea. Mesajul mental al lui Arpo continuă:

– Problema reprezentată de acești extratereștri nu poate fi tratată cu superficialitate.

Kenlon așteptă, abținându-se aproape să și respire.

Arpo își continuă comunicarea telepatică:

– Ființe precum acești yaz au o atitudine total subiectivă în favoarea rasei lor și nu se vor schimba decât după ce vor avea loc nenumărate interacțiuni între diferitele rase ale galaxiei. Numai după numeroasele ciocniri și dialoguri care ne așteaptă în secolele viitoare, se va putea ajunge la o situație în univers comparabilă cu ceea ce s-a petrecut în cele din urmă pe Pământ, când strămoșii mei au reușit să se opună cu succes războiului și violenței. În acest moment, în univers nu se poate realiza acest lucru. Bineînțeles, te voi ajuta...

De pe vasul lui Arpo, Kenlon se duse pe cel de pescuit, cu catargul foarte înalt. După ce Kenlon îi explică lui

Robairst ce dorea, acesta coborî. Când se întoarse pe punte, era mohorât.

– Tainar va rămâne la bord, spuse el. Voi merge la submarinul tău. Noi suntem de părere că planul tău e bun.

Era planul lui Arpo, dar Kenlon nu-l corectă pe interlocutorul său. Meritele fiecăruia puteau fi recunoscute mai târziu.

Kenlon se duse apoi pe *Segomay 8*. Descoperi că comandantul Gand era un bărbat solid, în jur de cincizeci de ani. Gand îl ascultă câteva clipe, apoi spuse în microfon:

– Numai puțin. Eu cred că ar trebui ca toți să audă asta.

Un minut mai târziu, Kenlon povestea despre specia yaz. Nu-și dădea seama deloc de reacția celor din vas. Când își încheie relatarea, Gand spuse:

– Comandante, ai fost verificat de un detector de minciuni în timp ce vorbeai, și tot ce ai spus e adevărat. Suntem de acord cu planul dumitale și în jurul orei două noaptea vom fi pregătiți să ne îndeplinim sarcinile noastre. Îi strânse imediat mâna lui Kenlon. Ochii îi sclipeau.

– Asta schimbă lucrurile, nu-i așa? Mi-e teamă. Sunt însă impresionat că Arpo e dispus să se implice, deși nu-mi dau deloc seama ce poate face el.

– Mi-a spus că le poate penetra nava, spuse Kenlon.

– De unul singur? făcu Gand ochii mari:

– Prin telepatie.

– Aha!

Gand tăcu apoi spuse:

– Eu nu înțeleg... Dar pare impresionant. Ți-a spus ce poate face când intră acolo?

– Nu.

– Ei bine, spuse Gand, neîncrezător. Nu putem decât să sperăm la ce-i mai bun. Acestea sunt, fără îndoială, niște

evenimente neașteptate, încheie el, chipul său robust pălind.

– Interceptăm convorbirea, spuse o voce.

– Ha! spuse Gand.

Se uită în jur, alarmat, apoi privi la boxă.

– Aici Tulgoronet, comandante Kenlon și căpitane Gand. Unul din oamenii de pe vasul rotund, realiză Kenlon după o clipă. Spuse:

– V-ați îmbunătățit metodele de comunicare.

Gand îl întrerupe, adresându-i-se lui Kenlon:

– Știi despre ce e vorba?

Kenlon îi explică. Apoi rămaseră amândoi tăcuți, în timp ce conducătorul din era Setidillad continuă:

– Da, muncim de mult timp. Putem acum să interceptăm sistemele de comunicații interne ale diferitelor nave și să le folosim computerele de traducere. Ne-am gândit că în felul acesta vă scutim de deranjul de a veni aici.

Era târziu, și Kenlon aprecia gestul.

– Am transmis, de asemenea, explicația dumitale vasului Sessei Clen, spuse Tulgoronet. Vor coopera.

Kenlon răsuflă ușurat. Aerul regal al vasului Clen îl deranja, și nu avea prea mult chef să se ducă acolo. Tulgoronet continuă, nedumerit:

– Percep niște radiații dinspre dumneata, ceva nou. Ți-au făcut ceva acei oameni-șopârle?

Kenlon era alarmat, dar răspunse cu sinceritate.

– Ți-am povestit tot ce știu.

Întorcându-se la submarin, el încercă să-și stăpânească spaima produsă de cuvintele lui Tulgoronet.

Capitolul 20

Bătălia care a avut loc în acea noapte nu se putea compara, probabil, cu nimic asemănător din istoria omenirii. Flota care pornea la atac era alcătuită din *Segomay 8* – un vas pentru întreținerea instalațiilor de foraj marin, din secolul douăzeci și nouă, lung de trei sute de metri, un vas de pescuit din secolul patruzeci și trei, o navă spațială de cercetare, provenind cu aproximație din anul 10 000, un iaht de vacanță al civilizației Clen din jurul anului 13 000, o navă mică, având la bord un bărbat – pe Arpo – din secolul două sute și un submarin – *Sea Serpent*, aparținând Marinei SUA – comandat de William Kenlon, dintr-o eră timpurie, primitivă, mecanică.

Inamicul era reprezentat de o singură super-navă a unei civilizații care provenea de pe o planetă din Calea Lactee.

Lui Kenlon i se încredință comanda absolută. În turnul de comandă al vasului lui se aflau acum trei noi membri, și niște instalații pe care nici un submarin american al secolului douăzeci nu le avuse vreodată; un sistem de traducere, care era conectat la *Segomay 8* și la vasul circular, o unitate energetică de pe vasul circular, care putea da naștere unui câmp de protecție, o telecomandă pentru manevrarea instalațiilor automate de pe iahtul Sessei Clen, și o alta pentru armele de pescuit existente pe vasul lui Robairst și Tainar.

Noii membri ai echipajului erau Robairst, de pe vasul de pescuit, Massagand de pe cel circular și una din joanne, pe care Kenlon nu o văzuse până atunci – ea îi fusese prezentată drept subinginerul vasului Clen și, în mod cert, era persoana cea mai bine pregătită științific de pe submarin.

La scurt timp după miezul nopții, Kenlon fu contactat telepatic de Arpo, care îi spuse că totul era pregătit, astfel că dădu ordinul de atac.

La adăpostul întunericului, toate vasele își uneau acum forțele împotriva extratereștrilor.

Era greu de precizat momentul exact în care ființele yaz și-au dat seama că li se pregătea ceva. Brusc, însă, noaptea a început să fie luminată, în mod ciudat, aproape ca ziua. Ciudat pentru că era o lumină blândă, asemănătoare cu razele soarelui care sunt filtrate de un strat gros de nori. Numai că nu exista nici o sursă strălucitoare de lumină care să indice prezența vreunui soare.

Puternica luminozitate se întindea pe o rază de cel puțin un kilometru și jumătate. Începu apoi să se atenueze cu o viteză foarte mare. Ceea ce însemna că nu era generată de o singură sursă.

Kenlon îl întrebă, telepatic, pe Arpo, ce reprezenta ea.

Răspunsul suna astfel:

– Ei se folosesc de atmosferă tot așa cum, în era voastră, voi folosiți gazul neon. Amplificarea efectului dintr-un anumit procedeu prin care un electron devine, alternativ, negativ și pozitiv, astfel încât poate fi teoretic refolosit de un număr infinit de ori pentru același scop. În realitate, desigur, există imperfecțiuni. Altminteri, luminozitatea ar continua să crească...

Era însă și așa destul de puternică. Submarinul, din care se vedea doar periscopul, își continuă înaintarea, la fel ca și *Segomay 8*, ca și vasul de pescuit și vasul rotund.

Extratereștrii nu își continuară în nici un fel reacția. Nava lor întunecată, curbată, în formă de trabuc, plutea foarte puțin deasupra apei, ca și până atunci. Nu dădea defel vreun semn că ar urma să se pună în mișcare. Atenția pe care Kenlon și-o concentrase asupra extratereștrilor pesemne că fusese observată de Arpo, căci percepu un mesaj telepatic:

– Nu te lăsa înșelat. Perioada de timp scursă între starea de mișcare și cea de imobilitate la o asemenea navă avansată este de ordinul milisecundelor. Iar la momentul crucial se vor folosi de avantajul pe care și l-au asigurat față de dumneata.

Kenlon tresări.

– Ce avantaj? întrebă el.

După aceea, imediat, se simți înspăimântat ca de o forță superioară, necunoscută, în fața căreia era neajutorat. Mesajul lui Arpo era unul calm:

– Te-ai dus pe nava lor. Ți-au injectat o capsulă în corp. O ai și acum în dumneata.

– N-am simțit nimic, spuse Kenlon.

Își dădea însă seama, din amorțeala care-i cuprinse chipul, că se albise la față. Și realiză, de asemenea, că probabil, acest lucru îl intuise Tulgoronet.

Făcu un efort pentru a-și reveni:

– Nu ar trebui să mă aflu la comanda acestei flote de atac, spuse el. Poate că ar trebui să încerc să părăsesc submarinul.

Arpo rămase calm.

– E totul sau nimic. Victoria noastră va depinde de alegerea exactă a momentului. În timpul acesta, bineînțeles

că ei nu se vor grăbi să-ți distrugă submarinul, pe care speră să te facă să-l folosești împotriva oamenilor-pești. Nu au nici cea mai mică bănuială că eu m-am implicat în luptă. Am de gând să le dezvălui acest lucru în câteva clipe. Vrei să mă însoțești?

– Adică, în mod telepatic?

Pesemne că întrebarea lui conținea și un răspuns afirmativ, căci se trezi brusc înăuntrul navei yaz.

Patru dintre oamenii-șopârle se întorseseră cumva cu fața la ei, într-o clipită, iar Kenlon era în mod vag conștient de faptul că în jurul capului său sclipeau niște lumini – niște mici scântei care nu păreau mai mari decât niște puncte, dar care aveau scânteierea unor pietre prețioase.

Apoi se trezi din nou înapoi în submarin. O clipă, rămase buimăcit. Apoi trase adânc aer în piept, întrebând:

– Ce s-a întâmplat?

– Ne-au forțat să ieșim! sosi răspunsul mental de la Arpo. Însă acum au aflat.

Părea un gest inutil. Era greu de crezut că ceea ce se petrecuse servise vreunui scop palpabil. Kenlon era de părere că ar fi fost mai bine ca participarea lui Arpo să rămână un secret.

– Nu! simți el reacția lui Arpo. Primul pas al unei lupte trebuie făcut mai devreme sau mai târziu. A fost făcut acum. A reprezentat un mare șoc pentru ei.

Kenlon se dădu bătut. Era evident că viziunea lui asupra situației nu era completă, căci el era de părere că cele mai bune arme trebuie întotdeauna folosite cu maxim de forță și în mod surprinzător. Acum, elementul-surpriză nu mai exista, și nu fusese tras nici un foc, dacă se putea spune așa.

Avea neplăcuta senzație că Arpo, adeptul păcii, era prea puțin obișnuit cu războiul pentru a-i înțelege regulile,

și anume: când ataci, o faci într-un mod decisiv. Fără discuții preliminare. Fără cereri de capitulare. La război, conta fermitatea acțiunilor.

Receptă răspunsul lui Arpo:

– Nu te voi lăsa să rămâi cu o părere atât de proastă despre mine, comandante. Când noi am intrat acolo, intenția a fost una decisivă. Ți-am spus, ne-au forțat să ieșim.

– Vrei să spui că am fost învinși?

– Da, într-un fel. Erau patru contra unul, și erau pe cale să se folosească de energia mea de proiecție mentală pentru a mă lovi chiar în vasul meu, moment în care m-am retras. Deci a fost o înfrângere în sensul că un atac care ar fi putut pune capăt luptei a eșuat. Dar dacă ne gândim că nu au reușit să mă urmărească și să mă distrugă, nu a fost o înfrângere.

Kenlon încerca să vizualizeze confruntarea, așa cum o observase. Își aduse aminte de intensele puncte luminoase din jurul capului și se înfioră, cu un fel de spaimă retroactivă. Căci părea să nu existe nici o îndoială că punctele luminoase reprezentau niște forțe impresionante.

Ceea ce îl uimea, în timp ce se chinuia să-și aducă aminte de derularea exactă a evenimentelor, era viteza cu care se petrecuse totul.

Dacă putea exista o luptă de o clipă, atunci aceasta fusese.

Înfiorat, întrebă:

– Ce facem acum?

– Continuăm să ne apropiem.

Făcură întocmai. Când submarinul ajunse la opt sute de metri de nava yaz, extratereștrii lansară un obiect lung, luminos, asemănător unei funii în flăcări: funia șerpui spre *Segomay 8* asemenea unui ciudat foc de artificii. Cu câteva clipe înainte de a atinge vasul dispăru.

Kenlon primi mesajul lui Arpo:

– Eu mențin acea structură energetică blocată. Uite ce ai de făcut. Transmite celor de pe *Segomay 8* să îndrepte asupra lui *Dika* – așa se numește vasul extratereștrilor – o undă de presiune. Aștept să te ocupi de asta.

Ordinul îi fu imediat transmis lui Gand, care răspunse răcnind:

– Unda presoare a fost activată!

– Acum – transmise Arpo – trebuie ca vasul Clen să introducă apă de mare în acea undă.

– Dar... dar – îl contrazise Kenlon – când au făcut acest lucru data trecută, au folosit o undă tractoare.

– Dar atunci apa s-a îndreptat spre *Segomay 8*. De această dată vrem să o introducem în nava *Dika*. Inginera aceea din rândul joannelor, pe care o ai la bord, va înțelege.

Când Kenlon transmise mesajul, ochii femeii se luminară. Apasă pe un buton.

– Data trecută am fost precauți, nu am vrut să facem rău nimănui. Acum, vom acționa fără milă. Priviți vasul extraterestru!

Kenlon văzu cum vasul yaz dispărea, scufundându-se. Aștepta emoționat. Secundele însă se scurgeau, iar *Dika* nu mai apărea.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă el, mental, pe Arpo.

– Au vasul plin trei sferturi de apă. Și deși vin dintr-un mediu acvatic, au fost nevoiți, în vederea călătoriei lor spațiale, să elimine toată aparatura inutilă. În această clipă, sunt la aproximativ șapte metri sub apă, și nu au nici o modalitate rapidă de a scoate apa. Am senzația că plănuiesc ceva, dar nu știu ce. Ar putea încerca să plece. Așa că atrage-i atenția lui Massagand ca, indiferent ce se întâmplă, să nu-și părăsească postul.

Kenlon transmise, posomorât, ordinul. Iar apoi, întorcându-se la periscop, îi trecu prin minte că poate soluția la toate acestea era de a-i lăsa pe yaz să scape.

Acest gând se transformă cumva într-un sentiment, într-o dorință caldă și intimă de a proceda corect în acea situație. Percepu niște sunete nu prea îndepărtate. Părea să fi ieșit din interiorul submarinului într-un fel de ceață groasă.

Primul lucru pe care îl percepu Kenlon era un uruit slab, îndepărtat, ca al apei care se izbea de un țărm stâncos în apropiere.

Apoi văzu că se afla adânc în apă, înotând. Apa era caldă, iar el se simțea puternic și avea o senzație extraordinară în acel ocean măreț. Apoi văzu că nu era singur. Alți oameni-șopârle – câteva sute la număr – erau în jurul lui în apă. Simțea, instinctiv, că se afla pe planeta lui de baștină, și că el și camarazii lui se aflau în toiul uneia din interminabilele lor discuții despre viitor.

Singura specie adevărată străbătea de mult timp spațiul, iar acest lucru trebuia urgentat. Trebuia ca tot mai mulți dintre ei să meargă mai departe, și mai departe. Tărâmul lor acvatic de origine, ca și toate planetele cucerite până atunci, erau deja suprapopulate. Iar acțiunea lor de invazie, de cucerire a universului era de fapt ceva pozitiv. Ei reprezentau viața reală. Ei se aflau pe calea adevărată, ei fuseseră dăruiți cu trupurile perfecte. Exista, în sfârșit, o ființă perfectă, ei fiind aceasta.

Acest sentiment nu era exprimat limpede, ci era profund, fără a necesita o exprimare anume. Acea părere a lor despre ei înșiși avea o bază simplă, pură, fără a necesita alte argumente.

Cum rasa yaz fusese dăruită de natură cu perfecțiune, nici o altă rasă nu mai avea vreo rațiune de a exista.

Desigur, majoritatea raselor non-acvatice puteau fi tolerate. Ele nu aveau nici o importanță, nu contau absolut deloc. Dar nu era necesar să se transforme într-o problemă. Perfecțiunea putea tolera prezența sau existența imperfecțiunii, poate ca o modalitate de aducere aminte a situației din trecut.

Scena se schimbă. Privea la mai multe vase care se îndreptau spre nava speciei yaz. Fără a se gândi la acest lucru – fără a gândi cu propria-i minte – Kenlon recunoscu iahtul Sessei Clen, vasul *Segomay 8*, periscopul submarinului, vasul rotund și nava mai mică. Și înțelese ce avea de făcut. Să le scufunde pe toate. Cea mai simplă soluție era ca submarinul să lanseze la fix șase torpile.

Zis și făcut!

Kenlon își reveni tresărind. Era ținut de Robairst, de Benjamin, de ofițerul electrician-șef și de adjunctul acestuia. Se zbătea cu disperare urlând la ei. Numai Massagand nu-și părăsi postul.

Brusc, înțelese. Încetă imediat să se mai zbată.

– Gata, mi-am revenit, spuse el gâfâind. Dar să stați cu ochii pe mine.

Se ridicară cu toții în picioare. Robairst vorbi în micul său microfon:

– Arpo ne-a avertizat. Ne-a spus că deocamdată ești bine, dar că nu s-a terminat.

– Repede! auzi Kenlon mesajul lui Arpo. Toată lumea înapoi la posturi! Ei încearcă să profite de zăpăceală pentru a scăpa.

Massagand îl strigă pe Kenlon.

– Privește! spuse el.

Kenlon se apropie și privi la ecranele indicate. Unul din ace oscila. Un altul se rotea încet. Cel de-al treilea se mutase de la zero până aproape pe partea opusă.

Kenlon nu-i aruncă decât o singură privire. După care se dădu înapoi și se uită prin periscop – exact la timp pentru a vedea ce urma. Nava *Dika* ieșea din apă, cu forma ei asemănătoare unui trabuc. Urca încet. O privi cum se ridica la aproximativ o sută cincizeci de metri, după care păru să se oprească.

– E prinsă în câmpul nostru, spuse Massagand. Totul pare a fi la maximum acum. Este un câmp experimental pe care l-am folosit pentru a încetini mișcarea meteoriților pe orbitele lor, și am reușit acest lucru cu destul de mulți, care aveau un diametru de cel puțin șaisprezece kilometri. Nava aceea e imposibil să aibă o asemenea forță de decolare, așa că din clipă în clipă...

Clipele trecură, iar nava yaz începu să coboare.

– În timp ce se află în această stare de neajutorare, vom inversa câmpul și îi vom distruge aparatura și zdrobi pereții, se auzi vocea lui Massagand.

– Vino cu mine! i se adresă, telepatic, Arpo lui Kenlon.

În aceeași clipă se trezi înăuntrul vasului *Dika*.

Kenlon nu avea să uite niciodată acea scenă pe care însă și-o imaginase de multe ori în clipele lui de nesiguranță. Căci ceea ce văzu în nava extraterestră era coșmarul oricărui ofițer submarin. Un dezastru complet! Apa aproape că ajunse la plafon. Iar pe măsură ce vasul se scufunda, rostogolindu-se, uriașa masă lichidă se izbea violent de pereții navei condamnate. Din toate părțile se auzea scrâșnetul metalului zdrobit. Kenlon își spuse, din nou, îngrozit: așa se întâmplă atunci când un submarin este distrus. Apa năvălește înăuntru, motoarele se desfac și întreaga structură se scufundă scrâșnind...

Cu toate acestea, după ce acel gând îl părăsi, văzu un om-șopârlă lipit oarecum de perete, nevătămat, rotindu-și ochii aceia ageri, analizând situația. Când spre el se năpusti

un val uriaș, întoarse capul pentru a evita lovitura, iar după ce apa se retrase, el se afla încă acolo, vigilent, atent.

Se gândea.

Kenlon nu zări decât această scurtă secvență, dar ea îi provocă o stare de neliniște.

În clipa următoare, se afla din nou în submarin. Percepu gândul lui Arpo:

– Mai sunt încă destui acolo. Nu am stat să văd dacă ne pot forța să ieșim, deoarece ei încearcă acum să detoneze capsula din corpul tău.

– Oh! spuse Kenlon.

Se împotrivea spaimei care amenința să-l cuprindă. Simțind cum sângele îi fuge din obraji, spuse în șoaptă:

– Ar trebui să ies repede din submarin!

– Așteaptă! veni ordinul ferm al lui Arpo. Spune-i lui Massagand să inverseze în continuare câmpul acela energetic, să continue să le distrugă aparatura. Livid, auzindu-și propria voce ca pe un sunet sec, dădu ordinul.

Bărbatul de pe vasul rotund îi propuse:

– Le voi ataca nava de la un capăt la altul.

Kenlon privea încordat acele. Însă schimbarea o suferea el. Adânc înăuntrul său, ceva se destinse. De abia după ce avu acea senzație de destindere își dădu seama că simțise o tensiune în plexul solar.

– Gata! îl anunță Arpo. Ești liber. Dar lupta nu s-a încheiat.

Kenlon privi prin periscop, în vreme ce *Dika* atacă.

Oceanul se ridică furios. Apa fu împroșcată pe o distanță de zeci de metri. Un vas ce aducea mai mult cu un munte mai mic se ridică pe o traiectorie circulară și se năpusti spre mica flotă.

Câteva secunde mai târziu, zgomotul teribil produs de ciocnirea apei de vasul cel mare se auzi în microfon aseme-

nea unei explozii puternice, produsă la adâncime mare. După ce acel zgomot se stinse, Kenlon dădu repede ordin ca toate navele să fie avertizate să-și ia măsuri de siguranță împotriva valului de flux care se năpustea în toate direcțiile.

După mai puțin de un minut, valul lovi. Deși submarinul se afla la adâncimea periscopului și se îndrepta direct spre val, uriașul vas se zgudui, se clătină, coborî cu mai mulți metri, fu ridicat și din nou coborât de apă, dar încet-încet își relua cursul normal. Celelalte vase, erau evident, foarte solide, căci ele se aflau tot acolo, atunci când Kenlon reuși să se uite.

– Așteaptă! sosi mesajul lui Arpo.

Kenlon se conformă. Clipele se scurgeau încet. Apoi:

– Au abandonat nava, spuse Arpo. Au de gând să caute o zonă subacvatică îndepărtată, unde să poată rămâne în viață și construi o altă navă.

Kenlon aștepta neliniștit.

În cele din urmă, Arpo îi transmise:

– Spune-i lui Robairst să-i ordone lui Tainar să lanseze douăzeci și două de capsule din acelea de pescuit, în jurul zonei în care s-a scufundat *Dika*.

Robairst transmise, încordat, ordinul.

Se scursese aproape un minut, după care se auzi vocea tăioasă a lui Tainar.

– Cele douăzeci și două de capsule au fost lansate

– Așteaptă! spuse din nou Arpo.

În sfârșit, le transmise iarăși:

– Una din ele a lovit un pește. Spune-i lui Tainar să mai lanseze una.

După aceea, după scurgerea încă a unui minut, Arpo dădu ordinul final:

– Spune-i lui Tainar să le detoneze pe toate.

Afară începuse să se întunece. Scurgerile de la sistemul aerian de iluminare al extratereștrilor duceau la o diminuare treptată a procesului, acum că nu mai era dirijat de nava yaz.

În curând, avea să coboare noaptea obișnuită.

În ciuda întunericului din ce în ce mai dens, Kenlon văzu, prin periscop, porțiuni de coloane luminoase în apă, rezultat al exploziilor care ajungeau la suprafață. Fiecare din ele izbucnea cu forță, înălțându-se până la cincisprezece-douăzeci de metri.

Nu reuși să le numere, pentru a vedea dacă erau douăzeci și două. Totul se derulă prea rapid, cu o densitate prea mare. În scurt timp însă, primi liniștitoarea veste:

– Felicitări, comandante, îi comunică telepatic Arpo. Lupta s-a încheiat. Inamicul a fost distrus. Omenirea și-a recăpătat planeta.

Kenlon întrebă tulburat:

– Dar cum rămâne cu oamenii înaripați și oamenii-pești? Ce-mi sugerezi să fac?

– Nu-ți pot spune nimic. Ambele rase sunt umane.

– Dar am nevoie de ajutor. Am nevoie de un sfat.

– Îmi pare rău. Nu te pot ajuta. Și acum, la revedere, comandante Kenlon. Nu voi fi disponibil pentru alte discuții.

– Stai puțin…

Însă mesajul telepatic se stinse definitiv.

Kenlon se întoarse încet cu fața la ceilalți. În mintea lui se contura o decizie. Știa ce avea de făcut, și nu era ceva foarte corect. Însă întregul lui trup era suprasolicitat de lupta care de abia se încheiase în acel mod sinistru.

Era acea stare de moment în care luptătorii iau decizii.

Și, mai presus de orice, luase o decizie. Iar în acea clipă de surescitare fizică, ea i se părea a fi corectă.

Capitolul 21

După ceva mai mult de o oră, Kenlon dădu primul din ordinele aducătoare de moarte:

– Lansează prima torpilă!

Ceea ce avea de făcut cerea timp. Avea acum un plan de urmat, un plan conceput de el. Se concentră încontinuu la același punct, trăgând mereu prin pereții anterior zdrobiți de sălbaticele și precisele focoase ale torpilelor uriașe. Fu nevoie de douăzeci și șase din cele patruzeci și opt de torpile pe care le aveau pentru a ajunge la miezul central, unde era adăpostit consiliul oamenilor-pești, și pentru a le distruge acea fenomenală sursă de informații.

Când dădu, în sfârșit, ordinul de plecare, lăsa în urmă un oraș intact în proporție de 95 la sută, însă devenit acum inofensiv.

Oamenii-pești erau încă în viață, dar nu aveau să mai poată folosi știința în scopuri malefice, pentru o lungă perioadă de timp. Aveau să fie nevoiți să coopereze. Pe viitor, dacă doreau informații științifice, trebuia să le ia de la oamenii înaripați.

Mai întâi lansă încă două torpile destinate dispozitivului electronic care funcționa silențios, încercând să tragă fortăreața în apă, apoi urma să-și ia la revedere.

Prin intermediul lui Tulgoronet, Kenlon lua pentru ultima oară legătura cu celelalte vase și își luă adio. Când

luă legătura cu vasul Clen, avu surpriza să vorbească chiar cu Sessa.

– Comandante Kenlon, trebuie să-mi exprim sincera admirație pentru atitudinea dumitale în toată această perioadă, spuse ea, prin aparatul de traducere. Privindu-te în acțiune, am realizat cu claritate că în era noastră nu avem bărbați de un asemenea calibru. Mai mult, am hotărât, după ce te-am văzut, să anulez căsătoria. Așa că – brusc, păru puțin stânjenită – ce-ar fi să mă însoțești în era Clen, după ce se întoarce comandantul dumitale?

Kenlon avu nevoie de un lung răgaz pentru a percepe posibila semnificație a cererii ei, adică un interes personal față de el.

Își imagină rapid atmosfera de obediență față de regalitatea din curtea Clen, se văzu acolo, pus în situații ridicole, și se înfioră.

– Dragă doamnă, spuse el politicos, fiecare trebuie să rămână în propriu-i timp, eu în al meu, dumneata – în al dumitale.

După ce legătura se întrerupse, Kenlon rămase tăcut, gândindu-se: ce univers fantastic! Pentru câteva zile, oamenii, în mod normal separați de barierele timpului, se întâlniseră.

În curând, aveau din nou să fie despărțiți de mii de ani.

Și așa avea să fie, în veci, de dragul vieții întregului univers.

Jones-Gordon fu lăsat pe punte, cu un harnașament. Se eliberă cu o mișcare iute.

– Spune-le tuturor să coboare, domnule Kenlon, zise el calm. Vom intra în imersiune la o adâncime de șaptezeci de metri, ca să fim siguri. Vom fi imediat duși înapoi în timpul nostru.

Nemmo se apropie și îi strânse mâna lui Kenlon.

– Consiliul nostru a fost mai înțelept decât noi toți, spuse el.

Kenlon se întoarce încet cu fața la căpitanul său. Erau singuri pe punte, și se măsurau reciproc, din priviri, Kenlon nu se îndoia câtuși de puțin de faptul că superiorul său știa că se răzvrătise împotriva lui. Încet, Jones-Gordon, îi întinse mâna.

– Am impresia, Bill, spuse el, că atunci când trebuie să te descurci într-o lume nebună, ai o gândire mai pragmatică decât a mea. Nu poate fi altfel, căci ai avut dreptate.

La zece minute după aceea, se întoarsră cu 24 999 de ani în trecut. Se trezură scăldați de soarele strălucitor al dimineții în Pacific, în timp ce în fața lor se întindea o mare calmă, lucitoare.

EDITURA LUCMAN - Serviciul **CARTEA PRIN POȘTĂ**

Bd. A.I. Cuza nr. 91, sector 1, București, Tel: 01-315.39.96, Tel/Fax: 01-315.39.97, 01-223.77.55, E-mail: lucman@rol.ro

Expeditor: Numele ..... Prenumele .....
Str. ..... Nr. ..... Bl. ..... Sc. .....Apt. .....
Localitate ..... Cod. ..... Jud/Sector ..... Tel. .....

DICTIONARELE LUCMAN
- ❒ Dicționar universal de rituri, credințe și simboluri – *C. Pont-Humbert* 24.000 lei
- ❒ Dicționar al lumii moderne – *(politică, economie, geografie)* – *Jean-Luc Stacate* 50.000 lei
- ❒ Dicționar de aforisme, expresii, maxime și zicători – *Victor Duță* 37.000 lei
- ❒ Dicționarul creștinismului – *Geoffrey Parrinder* 50.000 lei
- ❒ Dicționarul sfinților ortodocși – *Emil Preda* 38.000 lei
- ❒ Dicționar de scrabble – *Dan Ursuleanu, Dorina Arhip* 23.000 lei
- ❒ Dicționar de antonime – *Onufrie Vințeler* 35.000 lei
- ❒ Dicționar de omonime – *Gh. Bulgăr* 35.000 lei
- ❒ Dicționar de paronime – *S. Constantinescu* 35.000 lei
- ❒ Dicționar Francez-Român – Român-Francez - Gheorghina Haneș 280.000 lei
- ❒ Dicționar Român-German – *Mihai Anuței* 350.000 lei
- ❒ Dicționar Român-German – German-Român *(uz școlar)* 45.000 lei
- ❒ Dicționar Francez-Român – Român-Francez *(uz școlar)* 38.000 lei
- ❒ Dicționar Român-Englez – Englez-Român – *Irina Panovf* 80.000 lei
- ❒ Dicționar Român-Englez – Englez-Român *(uz școlar)* 38.000 lei
- ❒ Dicționar Român-Spaniol – Spaniol-Român – *Micaela Ghițescu* 80.000 lei
- ❒ Ghid de conversație român-spaniol – *Alexandra Petrea* 55.000 lei
- ❒ Ghid de conversație român-turc – *A. Baubec* și *F. Ismail* 10.000 lei
- ❒ Îndreptar ortografic, ortoepic, morfologic și de punctuație al limbii române – *Gh. Constantinescu-Dobridor* 80.000 lei

COLLEGIUM (carte școlară)
- ❒ Everyday english – exerciții de conversație – *Patrick Plant* 28.000 lei
- ❒ Let's speak english – exerciții lexicale – *Adrian Nicolescu* 25.000 lei
- ❒ Gramatica descriptivă a limbii engleze – *Irina Panovf* 30.000 lei
- ❒ Formule de matematică, fizică, chimie pt. bacalaureat și admiterea în facultăți, grupate în ordine logică și explicate – *Jean-Noël von der Weid* 20.000 lei
- ❒ Limba română - Capacitate – *Silviu Constantinescu* 20.000 lei
- ❒ Limba franceză prin exerciții, jocuri și lecturi – *Carmen Dinescu* 30.000 lei
- ❒ Călătorie spre infinitul solar – *Emil O. Vințeler* și *Maria I. Vințeler* 35.000 lei
- ❒ Elemente de probabilități în mecanică – *Alexandru Constantinescu* 25.000 lei
- ❒ Gramatica pentru toți – *Georgeta Cristian-Foghel* 85.000 lei

CARTEA
- ❒ Ghid de medicină complementară – *William Collinge* 19.900 lei
- ❒ Ghidul medical al pacientului – *Nicolas Evrard* 22.900 lei
- ❒ Cartea șefilor și a managerilor – *Charles Brooks* 21.000 lei
- ❒ Cartea energiilor – *William Collinge* 35.000 lei
- ❒ Povești nemuritoare ilustrate egiptene – *Abu Ra-Shin* 21.900 lei
- ❒ Yoga – *Rechung Dorje-Tagpa* 20.000 lei
- ❒ Alimentația ideală pentru toate vârstele – *dr.Johann Ziegler, dr. Linda Olsson* 28.000 lei
- ❒ Creșterea păsărilor de apartament – *Dr. Don Williams* (în curs de apariție)
- ❒ Câinele - totul despre cel mai fidel prieten al omului - *dr. Alain Ganivet* 35.000 lei
- ❒ Pisica - totul despre mâțe - *dr. Alain Ganivet* 35.000 lei

MISTERELE UNIVERSULUI
- ❒ Istoria secretă a omenirii – *R. Charroux* (Nr.1) 35.000 lei
- ❒ Arenele stranii ale Terrei – *Hartwig Hausdorf* (Nr.3) 19.000 lei
- ❒ Cronica lumilor paralele – *Richard Bastide* (Nr.4) 18.000 lei
- ❒ Mașinăria cosmică – *Johannes von Butlar* (Nr.5) 25.000 lei
- ❒ Cartea stăpânilor lumii – *Robert Charroux* (în curs de apariție)

CONTABILITATE - Teorie și practică
- ❒ Contabilitatea și consolidarea conturilor anuale la societățile de grup – *lector univ. dr. Victor Munteanu* 20.000 lei
- ❒ Controlul și auditul financiar – *Victor Munteanu* 50.000 lei

1

CARTE POȘTALĂ

Nu timbrați!

POST RĂSPUNS DESTINATAR:

CP 12-280 BUCUREȘTI

Taxele poștale sunt suportate de către editură.
Comenzile vor fi onorate în limita stocului.
Editura își rezervă dreptul de a modifica prețurile fără o notificare prealabilă.